KERKHOFS - HORVAT

Djevica siromaha

ZAGREB 1960

Msgr. L.J. Kerkhofs

DJEVICA SIROMAHA
Studije i dokumenti

Preveo
Ivan Horvat

Zagreb 1961

Naslov originala:

L.J.Kerkhofs
U.L.Frau von Banneux

Studien und Dokumente
Steyler Verlagsbuchhandlung
Kaldenkirchen RHLD.

Dopuštenjem

Nadb.Duh.Stola u Zagrebu

Izdao: Nadb.Duh.Stol, Zagreb, Kaptol 31.
Umnoženo ciklostilom Nadb. Duhov. Stola
u Zagrebu u 600 primjeraka za
upotrebu klera.
Odgovara:Dr.Dragutin Hren, Zagreb,Kaptol 31

DRŽAVNO TAJNIŠTVO
NJEGOVE SVETOSTI.

Nr.245267 Vatikan,28.XII.1950.

Prečasni gospodine,

Posredovanjem vlč.gosp.P.Janssens-a Vaša je Preuzvišenost osobno predala Svetom Ocu novoizašlu Vašu knjigu o "Našoj Gospi iz Banneux-a". Knjiga je primljena s posebnom pažnjom i zato, jer je posvećena Svetom Ocu upravo na dan proglašenja dogme o Marijinom Uznesenju na nebo.

Sveti Otac je s dobrohotnošću i zanimanjem primio poklon ovih "Studija i dokumenata", koji su s autoritetom i ugledom Vaše Preuzvišenosti predani javnosti. Posebna je želja Njegove Svetosti, da ta knjiga kod vjernika Vaše biskupije, kao i kod drugih čitatelja, donese što obilnije plodove i da vodi življem štovanju Marijinu.

Sveti Otac zna za Vašu pobožnost prema "Djevici siromaha" i moleći za Vašu Preuzvišenost posebne Božje milosti podjeljuje Vam od srca svoj Apostolski blagoslov.

Primite, prečasni gospodine, iskaze moga najodanijeg poštovanja u Kristu

J.B.Montini, subst.

P R E D G O V O R

28.srpnja 1948. posjetio sam u bolnici Bavière u Liège-u svog starog prijatelja oca René-a Rutten SJ. Zajedno smo studirali u Rimu. Kasnije je kao profesor filozofije u malom sjemeništu Saint-Trond bio moj kolega.

On je sam od sebe započeo opširno govoriti o stvari Naše drage Gospe iz Banneux-a. Kod toga sam opazio njegovu čvrstu vjeru u istinitost ukazanja "Djevice siromaha".

Rado bi bio nastavio svoje studije o tom pitanju. Ali kako sam više nije mogao, želio je, reče mi, da svoje radove povjeri nekomu drugom, koji bi ih mogao dovršiti i upotrijebiti. Dva dana kasnije preminuo je taj veliki i vjerni sluga Djevice siromaha. On je od 1935. godine proučavao dogadjaje iz Banneux-a. Od 1942. mogao se posve posvetiti toj zadaći. Dao se na taj posao najvećom izdržljivošću, svim svojim žarom i svim silama svog bistrog i oštrog uma. U tu je stvar uložio svoje široko znanje, svoje dugogodišnje iskustvo i svoje duboko poznavanje ljudi.

Najvećim je marom proučavao medjusobnu povezanost dogadjaja i sve njihove pojedinosti. Na taj je način izradio točan nacrt riječi, djela i datuma, dok je u isto vrijeme veoma točno ispitivao sve prigovore drugih i svoje vlastite sumnje. U tu je svrhu sve službene dokumente točno istra-

žio i isporedio različite izjave. Radi toga je posjetio različita mjesta i potanko preslušao svjedoke. Rezultati su njegova istraživanja i proučavanja zapisani u brojnim rukopisima. Trebalo bi više svezaka, kad bi se taj materijal htio izdati.

Bilo je i drugih, koji su dali vrijedne radove o dogadjajima u Banneux-u. No ocu Rutten-u moramo zahvaliti, da od svih Marijinih ukazanja najtočnije poznajemo ukazanja "Djevice siromaha", jer su ta ukazanja bila predmet najsvestranijeg, najbrižljivijeg i dobro promišljenog proučavanja.

Možemo nadodati i to, da se možda ni kod kojeg drugog ukazanja nije toliko molilo prije nego je bilo priznato i odobreno.

Posvuda,i svi, koji su učestvovali u ovoj stvari, molili su Boga, da udijeli svoje svjetlo. Mi osobno nismo prestali, da na tu nakanu prikazujemo svoju misu u subotu. Jedna je posebna okolnost izazvala sveopći, pravi juriš molitve,koji ne će prestati. To se dogodilo nakon ozdravljenja sestre Lutgarde od sestara Karitas iz Namur-a.

Kao nadstojnica u bolnici sv.Rozalije u Liège-u imala je priliku još u vrijeme ukazanja upoznati Marietu Beco, kojoj se je ukazala Majka Božja u Banneux-u. Medju njima je rasla sve veća naklonost, u kojoj su se susretale majčinska skrb i neograničeno pouzdanje. Ta se naklonost održavala bez prekida i sjena i učinila je sestru Lutgardu Marietinom prijateljicom i vjernom savjetnicom.

Zdravlje bi sestrino već odavna moralo biti bolje. No sada se počela uznemirivati

Jedna röntgenska snimka, učinjena početkom listopada 1936. u Brüxellessu, pokazuje sveopće odvapnjivanje kostiju. Röntgenske slike, koje su snimljene kratko vrijeme iza toga u bolnici Baviere u Liège-u, potvrdjuju u svemu težinu oboljenja, naime: sveopće odvapnjenje svih kostiju, s brojnim spontanim frakturama (karlica, lopatica, bokovi, golijen, ruke. noge...), deformiranost hrptenjače,koja je svojim savijanjem smanjila veličinu tijela od 168 cm na 150 cm.

Liječnici,koji su joj pokušali pomoći, kao i svi drugi,koji su znali za njezino stanje, imali su malo nade.

Možda bi njezina dijagnoza bila još kudikamo bezizglednija, da se znalo, da bolesnica ne troši propisane lijekove. Ona je bila uvjerena da je liječenje uzaludno, jer je dobro poznavala svoje stanje. Stoga se prepusti jedino dobroti naše drage Gospe iz Banneux-a.

Iz poslušnosti privoli, da podje na more. 4.lipnja 1937. dodje u La Panne. No nije se podvrgla nikakvom posebnom liječenju niti uzimala dijetu, samo je svakog dana pila malo vode iz Banneux-a. 21.kolovoza, jedne subote u osmini Marijina Uznesenja, na dan, koji je Rim odredio kao blagdan prečistog Srca Marijina za našu biskupiju, ona se osjetila ozdravljenom. Mogla je bez opasnosti i bez boli izvoditi pokrete i tjelesne vježbe, kojih do tada ili uopće nije mogla činiti ili uz najveće napore i boli.

Nekoliko dana kasnije röntgenske su snimke pokazivale još uvijek kostur siro-

mašan vapnom i jako deformiranu hrptenjaču. No nestalo je svih fraktura i nove se frakture nisu pojavljivale. Bolesnica živi još i danas i već je deset godina, unatoč svoje trajne prijašnje slabosti, tjelesno dorasla svim veoma napornim zadaćama.

Naveo sam taj slučaj, jer je uzrokovao veliku navalu molitava. Već dulje vremena bilo nas je više, koji smo bili uvjereni, da je ozdravljenje sestre Lutgarde izmoljeno od Djevice siromaha. Time smo dobili potvrdu, da smo uslišani. Osobito smo se od rujna 1936. pitali, nije li taj slučaj bolesti upravo radi toga, da se pospješe stvari iz Banneux-a? Röntgenske slike i ispitivanje krvi potvrdjivale su bezizglednost ove bolesti. Za to se zainteresirao veliki broj liječnika, a medju njima je bilo i specijalista velika glasa i sveučilišnih profesora.

Tada smo proširili krug molitelja. Pozvali smo oko dvadeset redovničkih zajednica unutar i izvan biskupije i započeli devetnice Djevici siromaha. Izmolili smo ozdravljenje sestre Lutgarde kao potvrdu naše vjere u istinitost ukazanja Djevice siromaha. Veliko je bilo veselje sviju, kad su naše molitve bile uslišane.

Iza zahvalne devetnice pridružio se našim mjesečnim devetnicama i molitvama još veći broj redovničkih zajednica, a medju njima sve zajednice naše biskupije. Ja sam sam u tome sudjelovao misnom devetnicom, koja je potrajala kroz cijelu godinu. Sada se radilo o sretnom izlazu proučavanja stvari iz Banneux-a.

Posebna je molitva za priznanje ukaza-

nja Djevice siromaha u deset tisuća primjeraka raširena na francuskom, flamanskom i njemačkom jeziku, osobito u penzionatima i redovničkim kućama, gdje se stalno i molila.

Sa svim tim molitvama, na koje je nekoliko puta pozvana cijela naša biskupija, povezalo se i drugih molitava: sjećam se na primjer 27 slučajeva, u kojima su pojedinci svoj život ponudili dragom Bogu kao žrtvu za uspjeh stvari iz Banneux-a.

Kako je bilo s tim ispitivanjem? Koncem ožujka 1935. ustanovio sam biskupsku ispitnu komisiju. Toj je komisiji kratko vrijeme iza toga stavljen na čelo uzoriti gospodin kardinal van Roey, koji je morao prosuditi sve "izvanredne dogadjaje", koji su se u Belgiji zbili od konca 1932. godine.

Naša je Komisija obavila povjereni zadatak odlično. Završila je svoj rad sredinom godine 1937. Prije nego je komisija raspuštena, poslan mi je jednodušan izvještaj, koji su potpisali sva četiri člana. U tom je izvještaju stajalo: "Članovi su Komisije mišljenja, da je autentičnog ukazanja presvete Djevice Marieti Beco u najmanju ruku vjerojatna".

Ispitivanja su lieške komisije predana Njegovoj Uzoritosti. On je dalje prenio Komisiji u Mecheln-u, da donese svoj sud. Ali nije donešena nikakva odluka. Sve su spise poslali Svetom Oficiju. Nije li se moralo bojati, da će se spisi ondje konačno izgubiti? Rim nije odmah osudio navodna vidjenja, ali isto ih tako nikada iz vlastite inicijative nije odobrio. Iz toga smo spoznali, da naše devetnice, moli-

tve i žrtve za priznanje i odobrenje Ban-
neux-a, osobito 1937. nisu bile uzaludne.
Isto tako kao i naši vlastiti koraci, ko-
je smo se usudili poduzeti na visokom mje-
stu - 1941. je za čitavu našu biskupiju
bila marijanska godina. Te je godine oba-
vljena javna posveta svećenstva obiju pro-
vincija i gotovo svih župa našoj dragoj
Gospi. Kod toga je vladalo sveto natjeca-
nje u vjeri i revnosti kod priprave i sa-
me svečanosti obreda posvete.

Da li je običan slučaj, ili bolje vo-
lja Božja, što je odlučni dokumenat za iz-
vanjski razvoj stvari iz Banneux-a, kao
odgovor na tolike molitve, datiran 2.si-
ječnja 1942. godine? Taj je odgovor Sve-
tog Oficija stvar od Banneux-a podredio,
i to samu nju, sudu mjesnog biskupa.

Prije nego što ispripovijedim, kako
sam se poslužio pravom, koje mi je dano,
molio bih, da mi se dozvoli reći koju ri-
ječ o značenju Marije u mom vlastitom ži-
votu. Time dakako sam iz daleka i u po-
trebnom odstajanju slijedio primjer veli-
kih ljudi.

U Buli "Ineffabilis Deus", kojom je
papa Pio IX. proglasio dogmu Bezgrešnog
Začeća, On nabraja sve razloge, koji su
rasplamsali njegov žar. Spominje, i ne
bez ponosa, svoje vlastito predanje i što-
vanje, koje je od svoje mladosti iskazi-
vao Onoj, koju je sada mogao proslaviti.

Kao on, sjećam se i ja utjecaja,koji
je na mene imala moja roditeljska kuća,
osobito moja pobožna majka, moja župa,
svećenstvo, zatim moji profesori u kole-
giju, a osobito onih 7 godina u Rimu,kad
sam sudjelovao u svim proslavama talijan-

skog naroda u čast našoj dragoj Madoni.

Papa Pio XII. napisao je sa svoje stra-
ne ovo: "Velika nam je radost priznati i
ispovijediti, da je naš svećenički život,
koji je započeo pod Marijinom zaštitom,
uvijek ostao o Njoj ovisan. Ja sam na
svom mjestu nastojao ostvariti ono, što
sam napisao na spomen-sličicama svoje Mi-
se: "O Marijo, Kraljice svećenika, posve-
ćujem Ti svoj svećenički život i po Tebi
prikazujem ga presvetom Srcu Isusovu!"

Kao svećenik poznavao sam djela sv.
Grignona od Monforta kao i ropstvo Marije.
Divio sam se načinu, na koji su to u dje-
lo provodila dva velika muža: svećenik
sveta života vlč.Poppe i veliki kardinal
Mercier. Ovaj me je uzeo u Komisiju,koju
je on ustanovio, da proučava sveopće Mari-
jino posredništvo.

Kao pomoćni biskup bio sam predsjednik
belgijskog komiteta za lurdska hodočašća.
Ta me je zadaća svake godine vodila u grad
svete Bernardice i omogućila mi da doživim
odjek, koji su ondje imala ukazanja Imaku-
late.

Sve je to kod mene doprinjelo, da sam
sebi stvorio jasan smisao duhovnog mate-
rinstva i uvijek budnog Marijina majčin-
stva, koje je tako intimno i bez prekida
povezano s našim nadnaravnim životom. I
nikada me nije začudjivala misao, što se
takva majka i na osjetljivi način brine
za djecu, koja lako zaboravljaju uzvišene
nevidljive stvarnosti. No ja bih sve dru-
go prije pomislio nego to, da bi se u mo-
joj vlastitoj biskupiji moglo dogoditi
jedno takvo ukazanje.

X.

Prve vijesti, koje sam o tome primio u
siječnju 1933. našle su me nepovjerljiva
i skoro neprijateljski raspoložena. Ali
što je moje poznavanje dogadjaja bilo toč-
nije, osobito poznavanje pojedinosti i nji-
hove povezanosti medju sobom, to su se vi-
še mjenjali moji osjećaji. Uslijed prouča-
vanja i razmišljanja sve sam jasnije spo-
znavao onaj veliki jaz izmedju sadržaja
poruke i uloge, koju je kod tog vršila si-
romašna prenosnica. Bolje nego na boginju
iz mitologije pristaje stih pjesnika za
ukazanja u Banneux-u: "Incessu patuit dea".
Njezin korak, njezine kretnje i riječi oda-
ju njezino božansko porijetlo.

Doskora su dokazi naklonosti postali
sve brojniji, a bili su u tjesnoj poveza-
nosti s ukazanjem. Ti su dokazi naklonosti
bili materijalne i duhovne naravi, a često
su bili izvanredni. Više puta se za njih
molilo, da se na taj način dobije potvrda
autentičnosti ukazanja. Taj je lanac do-
bročinstava bivao sve značajniji i važniji,
osobito, kad se promatrao u povezanosti s
vjerom.

Osjećao sam obvezu, da si pribavim je-
snu spoznaju: razmišljao sam i molio. Od-
služio sam gotovo tisuću svetih Misa, da
sebi izmolim pravo rasvijetljenje. U tom
sam pogledu mislio, da imam neko pravo. Ne
samo da vjerujem iz dubine srca u očinsku
Providnost, koja nas vodi, i u neprestanu
majčinsku skrb Marijinu, koja bdije nad
nama, nego vjerujem, kako je vlč. Poppe
podsjećao svoju subraću u milost svećeništva, u svoje biskupsko poslanje, u odgovornost, koju ono sa sobom donosi, kao
i u posebnu milost svetog staleža, koja mi

XI.

je osigurana.

Što sam više molio i razmišljao, to je više rasla i jačala moja vjera u istinitost ukazanja Djevice siromaha. Tada više nisam oklijevao, osobito, kad sam bio ovlašten donijeti svoj sud "o dogadjajima u Banneux-u.

Od 19. ožujka zauzeo sam prema njima svoj službeni stav. Zajedno s priznanjem štovanja Djevice siromaha, potvrdio sam i istinitost ukazanja kao vjerojatnu: "Smije se u njih vjerovati bez bojazni, da će tko zbog toga biti smatran nerazboritim".

Taj sam sud, iako nešto drugim riječima, obnovio 19. ožujka 1947. No još sam se uvijek držao formule, koju je dala dijecezanska komisija godine 1935. Zašto sam upotrebljavao tu riječ "vjerojatno"? Ta riječ ne označuje nikakvo ograničenje moje osobne vjere. Htio sam samo postupiti prema običaju Crkve, koja se rado podvrgava iskušenju kroz duže vrijeme i na taj način luči konačnu odluku od svakog osobnog značaja. 22. kolovoza 1949. konačno sam odobrio autentičnost ukazanja iz godine 1933, da tako učinim kraj svim sumnjama i krivom izlaganju mojih misli.

Da što bolje upoznam svijet s dogadjajima u Banneux-u, htio sam napisati ovu knjigu. Naložio sam s toga odgovarajućim stručnjacima, da sa što većom točnošću - oslanjajući se na radove R.P.Rutten-a - iznesu dogadjaje iz Banneux-a i pokažu vjerodostojnost i značenje poruke.

Tu knjigu posvećujem Mariji kao mali poklon sada u svetoj godini, koja je za mene dvostruki jubilej: pedesetgodišnjica moga misništva i dvadeset i petgodišnjica

mog biskupskog posvećenja potsjećaju me na sve, što dugujem Kristu i njegovoj presvetoj Majci, koja je i moja Majka.

Neka ona primi ovaj skromni darak jednog sretnog sina, koji je ponosan, što može biti neko vrijeme njezin sugradjanin. Zar mu nije dozvoljeno u podjeljenju naslova "počasnog gradjanina Nazareta", koja mu je čast podijeljena 3.rujna 1948.gledati ne malu pažnju Djevice siromaha? Možda je to znak njezina pristanka i tihi poziv za jedan posjet? To je za pisca ovih redaka bila nenadana prilika, da još jednom na pragu starosti hodočasti u svetu Zemlju i grad Isusa, Marije i Josipa. Ondje je 25.ožujka 1949. imao sreću, da slavi svete tajne na istom mjestu, gdje je bl.Djevica, kako nam je to sama rekla u našoj domovini, postala "Majkom Otkupiteljevom, Majkom Božjom".

Banneux Notre-Dame,
u subotu 25.ožujka 1950.

+Ljudevit-Josip
biskup Lüttich-a.

1. POGLAVLJE: DOGADJAJI.

MJESTO UKAZANJA.

Banneux je malo selo u belgijskim Ardenima. Pripada općini Louveigne, a leži na visoravni, koju zatvaraju lijepe doline Vesdre, Hoegne, Amblève i Ourthe.

Na sjeveru, prema Vesdre, kraj je bajoslovno lijep. Sa brdske ceste, koja se uspinje od Nessonvaux-a, vidi se kotlina predivne ljepote. Drugi put vodi od Trooz-a prema Louvegné-u. Ide uporedu s potokom Mosbeux, koji vijuga izmedju visokih, jelama obraštenih brežuljaka.

Od Fraupont-a sjenovita cesta presijeca visoku šumu i vodi dalje prema Loveigné-u.

Na istoku od Pepinster-a, gdje se slijevaju doline Hoegne i Vesdre, počinje vrlo strma cesta, koja svršava kod svetišta od Tancremont-a. To je svetište poznato u čitavom kraju. U njem se čuva drveno raspelo pod imenom "le vieux Bon Dieu"(stari, dobri Bog.) Štuju ga brojni hodočasnici, koji onamo dolaze.

Izmedju Tancremont-a i Banneux-a šuma je isprekidana čistinama i pašnjacima. U pozadini leži grad Spa, a s prednje se strane prostiru zemljišta Franchimont-a s ruševinama starog feudalnog dvorca. Na

jugu prolaze dvije ceste: jedna ide prema Amblève u Remouchamps i prema njegovim poznatim špiljama, a druga kroz šumu prema vodopadu u Coo. Na zapadu se izdižu gorski lanci Beaufays i Sprimont. Oni vladaju dolinom Ourthe i zatvaraju vidik.

Iz Banneux-a se može vidjeti sve do Holandije i Njemačke. Hercinško gorje, kome pripada i visoravan Banneux, doseže na istoku visinu od 700 m. Dobro se vide vrhunci i prostrane visoravni, koje se nazivaju "fagne". Ime "Fagne" dolazi od francuske riječi "fange", a označuje močvarne visoravni, čija se tresetišta još i danas mjestimice iskorištavaju. Od francuske je revolucije Banneux pripadao crkvenoj kneževini Stavelot-Malmédy. Privredno je i duhovno bio ovisan o benediktincima. Iz priorata u Louveigné-u dolazili bi redovnici u čitavu okolicu.

Iz godine 1361. potječe jedna isprava, koju je dao Hugo iz Auvergne-a na Wetzlarskom dvoru. Prema toj ispravi uživaju stanovnici Banneux-a od pamtivijeka posebnu povlasticu, t.zv. pravo korištenja svih livada i šuma okolice. Odatle i dolazi naziv Banneux, "lieu banal" (mjesto s pravom korištenja), kojim se označuje područje, ostavljeno stanovnicima odredjenog kraja na uživanje. Uslovi su naime života tada bili veoma skromni.

Kasnije je imenu Banneux pridodano i "Notre Dame". To nije učinjeno, kako bi netko mogao misliti, radi ukazanja presvete Djevice, nego iz zahvalnosti za posebnu zaštitu, koju je Majka Božja iskazala ovom mjestu još za vrijeme prvog svjetskog rata. Kad su susjedne općine u pokrajini Herve

gorjele, više je stanovnika Banneux-a u nevolji pobjeglo u dvorac. Na poticaj gospodarice dvorca gospodje Clynans zavjetovali su se, da će svoje mjesto prozvati Banneux Notre-Dame, ako ostanu poštedjeni. Susjedno je mjesto Louveigné opustošeno, ali Banneux nije pretrpio nikakve štete!

Banneux je godine 1933. brojio oko 325 stanovnika. Ljudi su živjeli priprostim seljačkim životom. Krasna je crkva iz prošlog stoljeća nadvisivala male kućice, koje su je okruživale. Od crkve je vodio prilično strmi put na cestu Pepinster-Verviers. Kilometar dalje cesta je došla do jelove šume. Tu je tlo vlažno i blatno i zato se naziva "fange".

Lijevo, na ulazu u šumu, stoji osamljena i jednostavna kućica obitelji Beco-Wégimont. Cesta je dijeli od jelove šume, koja se proteže njoj nasuprot. S prednje je strane malen vrt. To je tipičan i jednostavan radnički stan bez mnogo ukrasa. U prizemlju se nalaze vrata, do kojih vode tri stepenice. Na desnoj je strani prilično velik četverouglati prozor. Iza obih soba, otraga, nalazi se dječja spavaonica, a s prednje je strane kuhinja. Iznad prizemlja nalazi se kat s dva prozora na uličnu stranu.

U obitelji su otac, majka i sedmero još žive djece (danas ih ima jedanaest). Otac Julije Beco pošten je i vrijedan čovjek. On se ne boji kritike i govori bez okolišanja, kadikad nešto grubo. To je tip odlučnog radnika starog kova, no prije svega je otac obitelji. Samo rijetko izlazi. Ne posjećuje ni gostionicu ni kino niti čita novine. Osim toga ne mari za javno mnijenje, ne pozna ljudskog obzira niti traži

ikakvih simpatija. U obitelji često vlada bijeda i nevolja. To otežava rad majci, jednostavnoj, maloj i povučenoj seoskoj ženi. U obitelji Beco ne poznaju se uobičajene forme pristojnosti: misle, da nije potrebno reći "Dobro jutro" i Dobro veče", a svoje zadovoljstvo ili negodovanje pokazuju izrazom lica. Način je izražavanja jednostavan i jasan: da ili ne, bez ograničavanja. U kući se govori narječjem onoga kraja. K tome se upotrebljavaju i neke francuske riječi, koje se još više podkrijepe mimikom lica. Obitelj je Beco poznata po nešto oporoj i tvrdoj iskrenosti. O tome se podudaraju sve izjave svjedoka i posjetilaca, koji su dolazili u doticaj s obitelju Beco, a zapisane su u istražnim spisima. Svi oni pokazuju prema bračnim drugovima Beco jednodušnu simpatiju i pomalo im se dive. Danas rijetko susrećemo roditelje, koji bi se usudili preuzeti na sebe teret brojne obitelji, a upravo time su se odlikovali supruzi Beco. Kad prosudjujemo veličinu njihove duše, ne smijemo izgubiti s vida i taj momenat.

U takvoj je neobrazovanoj sredini, koja nije imala ni društvene tradicije, niti je provodila vjerski život, odrasla Marieta kao najstarije dijete. Rodila se jednog Velikog Petka, 25.ožujka 1921., na blagdan Marijina Navještenja. Potekla je iz jednostavne i zdrave obitelji, odrasla je na selu bez ikakve posebne naobrazbe, uglavnom prepuštena samoj sebi. Kućni liječnik dr. Häuse potvrdjuje, da je dijete odraslo posve normalno i da je uvijek bilo snažno i zdravo. Marietina je glavna zadaća bila, da pazi na svoju braću i sestre. Na taj je način imala smisao za praktične stvari i nije se dala zavesti bilo kakvim sanjarenjem.

Osim šuma ne poznaje nikakvih drugih razonoda. Ne čita knjige ni novine, niti polazi u kino. Ne služi se lukavstvom, niti poznaje pretvaranje. U igri se ponaša nenapadno; ne želi doduše voditi, ali joj je teško pokoriti se pravilima igre. Poslušna je, ali uporna, jer mora svoju braću i sestre odgajati u poslušnosti. Prava je oprека djevojčici, koja se lako uzbudi i uzruja. Čvrsta je značaja i dijeli materijalne brige, koje terete obitelj. Oprezna je i zna sačuvati mir. U svom je duševnom razvoju ponešto zaostala. Ona je realistički raspoložena, bez mašte, mnogo ne govori; njezino je pamćenje više vezano na stvari, nego na riječi. Lako zaboravlja popratne okolnosti pojedinih dogadjaja, koje su od drugotnog značenja, dok se naprotiv nekih pojedinosti sjeća u tančine, iako ih ne zna povezati s cjelinom, kojoj pripadaju. Službeno mnijenje liječnika, kome je naloženo, da ispita sposobnost predočivanja, pokazuje upravo začudni manjak te sposobnosti. Marieta nije bila pobožna, nego je bila odraz svoje okoline, svoje obitelji, koja se malo brinula za vjerske stvari. Malom je kršćanskom nauku pripuštena 20. svibnja 1931. godine. U prvoj godini, koja je svršavala u travnju 1932., pokazivala je malo revnosti. Često je puta nije ni bilo na nedjeljnoj sv.Misi. Njezine školske svjedodžbe nose opasku: Nula. Početkom druge godine Marieta je redovito dolazila na kršćanski nauk, ali je od svega veoma malo razumijevala. Smatrali su je najgorom izmedju ostale sedmero djece. Iza velikih praznika opet su prevladale stare navike. Od 15.rujna do 29.listopada 1932. bila je samo četiri puta na pouci. Ni jedan jedini puta nije ispravno odgovorila

na postavljeno pitanje. Njezina je svjedodžba opet nosila zabilješku: Ništa u cijelosti. Ozbiljne mjere, koje je poduzeo mjesni kapelan, svršile su potpunim neuspjehom. - "Budući da te župnik muči, ne ćeš više ići na vjeronauk", rekao je otac Beco svojoj kćeri. Od tada, od 29.listopada 1932., ne vidi se više Mariete ni na vjeronauku niti na sv.Misi. Izbjegavala je i sam susret s kapelanom. Sklonila se s puta, kad bi ga primjetila. Za vrijeme školske posjete opomenuo ju je kapelan, da se popravi, ali ona nije ništa odgovorila i ostala je tvrde glave. Znala je dobro, da će joj se uskratiti prva sveta Pričest, ako tako nastavi. No to je nije zabrinjavalo, a činilo se, da su i roditelji prilično za sve ravnodušni. U čitavom je mjestu Marieta, barem je tako izgledalo, bila dijete, koje je Bogu najviše bilo otudjeno i najmanje pripravljeno za mistični život milosti.

U to je vrijeme u Banneux-u bio kapelan Ljudevit Jamin, rodjen 18.listopada 1898. Zaredjen je u svibnju 1923. Do 2. veljače 1928. godine bio je kapelan u župi Saint-Barthélemy u Liège-u. Iza toga je iz zdravstvenih razloga premješten u Banneux. Nadali su se, da će zdravi zrak onoga kraja i slobodno vrijeme, koje mu je preostajalo kod njegove nenaporne službe, ubrzo vratiti njegove stare sile. Mnijenje je ispitne komisije slijedeće: "Elemenat, koji ovladava njegovim značajem jest njegova volja. Iako nije tvrd i neumoljiv, ipak je čvrst i postojan. Kapelan Jamin daje dojam čovjeka, koji sebe ima u vlasti i nadzire svoja djela. Sigurno je, da nije lakovjeran niti je priklo-

njen nadnaravnim stvarima. Njegovo ga ispravno držanje stavlja van svake sumnje. Dostatno je pažljiv i kritičan i daje dojam, da ne može lako pasti žrtvom kakve veće prevare".

Kad je kapelan Jamin uvidio, i to iznenada, pred kakvom se teškom odgovornošću nalazi, od prvog je dana bio najtješnije i stalno povezan sa svojim biskupom. Ništa nije poduzimao bez njegova savjeta ili odobrenja. Mudrosti velečasnog kapelana zahvaljujemo, što su nam se sačuvali mnogi dragocjeni dokumenti. To su ponajprije preslušavanja djevojčice, kojoj se ukazala Majka Božja. Zatim dvije druge zbirke pod naslovom: "Prikaz činjenica" i "Okolnosti", u kojima iznosi sva svoja opažanja i zaključke, koji se tiču dogadjaja iz Banneux-a.

==============

========

PRVO UKAZANJE, NEDJELJA, 15.siječnja 1933.

Tamna je noć. Mjestance Banneux leži mirno i tiho u snijegu i ledu. U Fagne je još tamnije. Čuje se samo vjetar, koji snažno zviždi svojim oporim fijukom i potresa jele, koje su sagnute pod teretom snijega.

Te nedjelje, 15.siječnja 1933.godine, oko 19 sati majka obitelji Beco zadržava se u predsoblju, koje služi kao kuhinja. Njeguje Mariju Lujzu, svoje najmladje dijete. Marieta Beco sjedi na klupi pred prozorom. Pazi na svog najmladjeg brata René-a, koji je bolestan i spava u svojoj zipki. U pokrajnjoj sobi spava posve obućen otac pokraj sinčića Simona. Obojica dječaka Alfonz i Andrija spavaju u prvom katu. Desetgodišnji Julije već od podneva nije kod kuće. Marieta od vremena do vremena baci pogled kroz prozor čekajući brata da se vrati. Kleknula je na klupu, poduprla se na daski od prozora i podigla pokrivalo, koje je služilo kao zavjesa. Iznenada opazi Marieta u crnoj noći neko svjetlo. Kad bolje pogleda, vidi u vrtu neku sjajnu gospodju. Ona stoji uspravno i promatra dijete. Mlada je i veoma lijepa. Na licu joj treperi divan osmjeh. Malko je nagnuta na lijevu stranu. Ruke su joj sklopljene, a prsti malko savijeni prema dolje. Zapanjena i nemirna, ne znajući što da o tom misli, pomicala se od jedne strane na drugu. Promatrala je čas s desne strane, a onda s lijeve, odozgo i odozdo. Konačno sama sebe upita, ne dolazi li to vidjenje od petrolejske svjetiljke, koja se nalazi na stolu. Odnijela je svjetiljku u drugu

sobu. Kad se povratila prozoru, vidjela je gospodju još jasnije. Njezino je uzbudjenje sve više raslo. Marieta je rekla svojoj majci, da u vrtu vidi lijepu Gospodju. Ali majka odgovori: "Budalaština!" No Marieta ne popusta: "Vidim lijepu i pomno odjevenu gospodju u bijelim haljinama, koje su prepasane plavim pojasom". - Silila je majku, da dodje i da sama vidi, ali ona takvim "glupostima" ne posvećuje ni najmanje pažnje. Molila je svoju kćer, da je pusti na miru našalivši se: "O da, možda je to Blažena Djevica". - Marieta opet pozove svoju majku da dodje i da vidi. Da konačno ima mir, približi se prozoru i ugleda sjajnu, bijelu prikazu, kao zaogrnutu velikim pokrivalom. Glava joj je bila malo nagnuta na lijevo. Jasno se razabiru izbočine od lakata. Tada je započeo živahan razgovor izmedju jedne i druge.

- To je vještica! - rekla je majka.

- Ne mama! To je zaista Blažena Djevica. Ona mi se smiješi i tako je iznad svega lijepa! Marieta predloži majci, da pogleda s istog mjesta, gdje se ona nalazila. No majka je uvijek vidjela samo bijelu prikazu. Iza nekog vremena promatranja, da izbjegne strah, spusti zavjesu i vrati se kolijevci. Marieta naprotiv i dalje promatra Ukazanje. Ona se više ne boji. Uzela je u ruke krunicu, koju je nedugo našla na cesti i počne od vremena do vremena moliti. Izmolila je dvije ili tri desetice. Vidjela je kako i gospodja miče svojim usnama, ali nije čula ništa. Konačno je gospodja pozove k sebi. Njezina je lijeva ruka ležala na grudima, a desna se nalazila u visini glave. Kažiprstom je djevojčicu dozivala k sebi. Marieta je

razumjela poziv. Ostavi prozor i saopći majci svoju želju, da se odazove gospodjinom pozivu. Ali joj majka zabrani, da ostavi kuću. Što više zaključa vrata, da nikako nije mogla izaći. Dijete se odmah povrati prozoru, ali je lijepe gospodje nestalo. I majka tada podje onamo, da vidi, ali ni ona nije vidjela ništa. U svojoj velikoj želji, da još jednom vidi Ukazanje, Marieta je još neko vrijeme molila. Čekala je, ali uzalud. Tada se bez riječi povuče od prozora.

Kad se Julije povratio kući, jedva su majka i Marieta izmijenile po koju riječ. Ništa nisu govorile o vidjenju. "O tom nismo govorile". Majka nije vjerovala ni jedne jedine riječi "ludosti" svoje kćeri, a Marieta je rekla Juliju samo to, da je, čekajući ga na prozoru, vidjela nešto lijepo. Ali Julije je s njom postupao kao s ludim djetetom. A ni ona sama nije mnogo držala do tih nježnih nagovještaja. "Iza toga su Julija poslali u krevet i mi smo svi pošli spavati". To - prema izjavi jednog svjedoka - pokazuje, da Becovi nisu bili ljudi, koji mnogo misle.

Slijedećeg je jutra Marieta ispripovijedila ocu, što se dogodilo. On se počeo smijati, rekavši: "To nije istina, ti si luda!" Što se pak tiče majke Beco, ona sama kasnije priznaje: "Pitala sam se, da li bi se taj dogadjaj mogao pribrojiti nekim pričama o vješticama, koje sam poznavala iz pripovijedanja moje majke? To tim više, jer je upravo tada nama u našoj kući išlo sve naopako. Naša su djeca bila bolesna, a u štali nismo imali sreće".

Beco se malko uznemirio. Poznavao je ispravnost svoje kćeri. "Marieta nije nikada lagala", govorio je. No još ga više uznemiruje činjenica, da je i njegova žena za vrijeme vidjenja vidjela neku prikazu i neko svijetlo. Htio je točno ispitati i provjeriti tvrdnje svoje kćeri i svoje žene. Na njegov mu zahtjev označi žena mjesto, gdje se zadržala bijela prikaza. Malo kasnije zamoli Marietu, da mu pokaže mjesto, gdje je vidjela lijepu gospodju. No ona mu pokaže točno isto mjesto kao i majka.

Dan je protekao u uobičajenoj monotoniji posla. O dogadjaju se više nije govorilo. Ali je on unatoč toga na oca učinio duboki dojam. Obuzeo ga je neki neprotumačiv nemir. Isto je osjećala i njegova žena. Pokušavao je pronaći razlog za te obadvije istovremene "iluzije". Odlučio je učiniti pokus sa svjetiljkom. Stavio ju je kao obično najprije na stol. Tada se počeo pomicati sad na jednu sad na drugu stranu. Odgrnuo je zavjesu s prozora i pokušao je baciti svijetlo na ono mjesto, koje su mu označile žena i kći. No svijetlo je padalo na cestu, a ne u vrt. Tada izadje napolje, da dalje cijelu stvar ispituje. Da bolje i sigurnije dodje do cilja, polio je označeno mjesto vodom. Htio je utvrditi, nije li to sve skupa samo odraz naglo smrznute vode. Možda je dijete to zavaralo. - Ni taj pokus nije uspio. To je još veći dojam učinilo na oca.

Slijedećeg je ponedjeljka Marieta sa svojom braćom pošla u školu. Prolazili su mimo kuće njihove prijateljice Josipe Leonard. Ona ih je prema staroj navici uvijek pratila. Putem su razgovarali o različitim

stvarima. Za vrijeme odmora u deset sati Marieta se iznenada prestane igrati i zamoli svoju prijateljicu, da dodje k njoj iza jednog kestena. Tu joj reče: "Vidjela sam blaženu Djevicu". Prijateljica je mislila, da se Marieta samo šali i zato joj se naruga. Marieta nato zaplače. Nešto potresena tim suzama pitala ju je Josipa dalje: "Kako si je vidjela? Kako je bila obučena?" Tada Marieta u kratko ispripovijedi prizor nedjeljne večeri: "Bila je veoma lijepa gospodja u bijelim haljinama s plavim pojasom, sva u sjaju. Preko ruku je imala krunicu. Glavu je nagnula malo na lijevo. Na desnoj se nozi nalazila jedna ruža". Josipa je mislila: "To bi se zapravo moralo reći vlč.g.kapelanu." U podne su obadvije pošle kući i opet se vratile u školu, a da više nisu razgovarale o dogadjaju. Oko četiri sata upute se Marieta i Josipa prema župnom dvoru. Marietini su osjećaji bili podijeljeni. S jedne se strane nešto u njoj opiralo, da svoje vidjenje povjeri kapelanu, a s druge je strane željela, da je umiri jedini svećenik, koga je poznavala.

Obadvije su dakle djevojčice ušle u župni dvor. Josipa je donijela knjigu, posudjenu iz župne knjižnice, koja se nalazila u kapelanovoj sobi. Marieta prišapne Josipi: "Reci mu!" Ali je ona šutjela. Nije se usudila. Tada kapelan upita: "Što je rekla Marieta?" Josipa odvrati: "Marieta Beco je vidjela Bl.Djevicu". Marieta sva prestrašena pobježe, kad je čula te riječi. Ostala je kod kapelana sama Josipa. Odala je, da se vidjenje dogodilo u nedjelju na večer u vrtu Becovih. Kapelan smješeći se odvrati: "Ne može se tako lako

vidjeti Majku Božju. Marieta je nešto čula o djeci iz Beauraing-a i sama misli, da je i ona vidjela Majku Božju". Iza toga reče djetetu, da o tome ništa ne pripovijeda i pošalje ga kući.

Marieta je na ulici čekala povratak svoje prijateljice. Bila je duboko uzbudjena, kad je čula, da je i kapelan isto tako skeptički raspoložen kao i Josipa. Gorko je plakala, jer se njezinim riječima nije vjerovalo. Nogom je udarila o zemlju i opetovala: "Ja točno znam, da sam je vidjela. O tome sam posve sigurna", i pripovijedala je iznova čitav tok ukazanja.

Marietine suze ne znače neku pokunjenost ili slabost. Rekla je Josipa: "Teško je bilo s njom. Nije dozvoljavala, da se s njom čini, što tko hoće. Tukla se s djećacima i nitko se nije usudio reći joj riječ. Ponekad smo se i mi dvije porječkale, ali svejedno me je idućeg jutra zvala, da s njom idem u školu". Ako je tog jutra bila žalosna, to je bilo radi toga, jer je svojoj prijateljici poklonila posebno povjerenje. Ni otac ni majka nisu joj vjerovali. S njom su postupali kao s ludom. Zato se nadala, da će je barem njezina prijateljica razumjeti. Ali se i tu razočarala. Osjećala se napuštenom i od one, kojoj je bila naklonjena. Pod grubom ljuskom neugladjenog vladanja tog djeteta jasno se očituje nježnost jedne vjerne duše.

Poznajemo Marietinu religioznu prošlost. Na sveopće začudjenje vidjelo se Marietu u srijedu, 18. siječnja na svetoj Misi i na vjeronauku. Bila je uvjerena,

da je vidjela Bl.Djevicu i imala je vruću željo, da je opet vidi. Marieta je osjećala, da od sad mora biti pobožnija. Njezin je kršćanski osjećaj tjera natrag u crkvu, na svetu Misu, na vjeronauk i u blizinu svećenika. Samo na taj način može omiljeti Bl.Djevici. U utorak se vjerojatno kod Josipe Leonard propitala, što imadu naučiti i u veče iza škole odmah počela učiti. Tako je na slijedećem satu vjeronauka,iza jutarnje Mise, u 7,30 dobro odgovarala. Svoju je zadaću dobro naučila. Ta je promjena kapelana veoma iznenadila. Htio ju je u tome utvrditi i zato je iza sata zadrži, da je hrabri. Budući da je tu promjenu dovodio u moguću vezu s ukazanjem, o kom mu je pripovijedala Josipa Leonard, zaželi od same Mariete saznati, što se to dogodilo. Marieta je na postavljena pitanja odgovarala takvom sigurnošću, da je to zbunilo svećenika. On se zamisli. "Dijete s tako iskrenim pogledom nije lagalo. Ustvrdilo je, da je vidjelo Bl.Djevicu, i to takvom sigurnošću, kao da je to jedna posve jednostavna stvar". No unatoč toga kapelan se čuvao, da bilo šta rekne,čime bi pokazao, da se i on u čitavoj stvari slaže. Rekao je Marieti, da mora ljubiti Bl.Djevicu, ali bez razloga ne smije sebi umišljati, da joj se ukazala. Uostalom, stvar je sasvim jednostavna: iz toga mora naučiti, da rado moli i da se radi ničega drugoga ne uznemiruje. A prije svega neka nikome, osim oca i majke, o tom ne govori. Prije nego je Marieta pošla u školu,kleknula je pred oltarom Bl.Djevice i tu molila neko vrijeme cijelim svojim srcem.

Kapelan je sam računao s mogućnošću neke halucinacije.

===========
======

DRUGO UKAZANJE SRIJEDA,18.SIJEČNJA 1933.

Kod Becovih je protekla večer kao obično. Oko 19 sati ostavi Marieta kuću, nadvladavši svoj veliki strah pred tamom, a da nikome nije rekla ni riječi. Otac se tome začudio. Kako je ona ostala vani, pošao je iza nekog vremena za njom. Vidio ju je kako kleči na koljenima uz rub puta, koji povezuje kućni prag s vrtnim vratima, na mjestu gdje se danas nalazi prvi drveni stup kapelice. Molila je nečujnim glasom ne brineći se za veliku hladnoću (12° ispod ništice) niti za tamu. Molila je krunicu. Iznenada ispruži ruke. Bl.Djevica joj se ukaže iznad šume, posve malena u daljini na nebu. Ona se približavala i postajala sve većom. Lebdila je izmedju vrhova dviju velikih jela i spustila se na zemlju, nekoliko koraka ispred same Mariete (od prilike 1,5 m). Bl. Djevica lebdjela iznad zemlje 30 do 40 cm. Ispod nje je bio lagani, sivi oblačak. "Oblak je izgledao kao dim", rekla je djevojčica. "Ruke su Djevičine bile upravljene prema gore. Bila je sjajna, lijepa, blistava kao sunce; da, još blještavija od njega. Iza njezine glave svjetljila se aureola u obliku kruga. Iz nje su na sve strane izbijale zrake, koje su je jasno dijelile od tame". Marieta je vidjela sjajne haljine, koje su sezale do zemlje i pokrivale lijevu nogu. "Kao i prvi puta Gospa je naklonila glavu u stavu posebne draži i dobrote. Desna je noga bila vidljiva: bila je bosa i urešena zlatnom ružom. Na glavi je nosila bijelu koprenu. Njezine su haljine o bokovima bile pripasane plavim pojasom.Na desnoj je ruci nosila lijepu, bijelu krunicu.

Zbunjeni i prestrašeni otac htjede iskušati dijete. Udalji se i izgubi se iza kuće. Tada opet dodje natrag. Iza toga podje u kuću. Bučno ključem zatvori vrata, opet izadje napolje, zaobidje grmove boričkа i dodje do kraja vrta.

Približi se Marieti, koja nije promjenila svoje držanje. Grubo na nju vikne: "Ti la svoje držanje. Grubo na nju vikne: "Ti si bez sumnje poludila!" Ali nije dobio odgovora. Imajući krunicu u rukama, posve je tiho molila. Njezin je pogled bio upravljen lagano prema gore. Sada je Beco naslučivao vidjenje i nije se više usudio dodirnuti svoje kćeri. Bio je nemiran i nije znao, što da učini. Obavjestiti ću kapelana - mislio je - dok još moli. Uzme svoj bicikl i uputi se u mjesto. No kapelan nije bio kod kuće. Tada pozove njegova susjeda Mihaela Charlesèche. Bio je to čovjek vrijedan svakog povjerenja, koji će izvan svake sumnje znati dati dobar savjet. Obojica su se pješke vratila natrag. Pratio ih je jedanaestgodišnji Charlesèche-ov sin. Marieta je čitavo to vrijeme provela u promatranju nasmješene Gospodje. Ona je lako micala usnama kao da moli, ali Marieta nije čula ništa. Tada dade Gospodja Marieti rukom znak, da pristupi bliže, a ona se natraške udaljivala. Njezine su noge neprestano počivale na oblaku, koji ju je dijelio od zemlje. Marieta ju je slijedila. Baš je kroz vrtna vrata izlazila na cestu, kad su došli Beco i njegovi pratioci. Bila je dva metra udaljena od njih. Glava joj je bila nepomična i malo podignuta. Tako je išla naprijed.

- Kamo ideš? Vrati se!

Marieta mirno odgovori, a da se nije ni okrenula niti zaustavila: "Ona me zove". Tada klekne i jedan je časak tako ostala. Iza toga se opet podigne i dalje nastavi svoj put. Ponovo su je njezini zvali, da se vrati, ali ona nije ništa odgovorila. Samo je lako išla svojim putem ne pazeći kamo stavlja svoju nogu. Tri su je svjedoka u strahu slijedili. Marieta polazi za Djevicom, koja se i dalje natraške udaljuje i ne prestaje gledati dijete. Malo podalje opet je Marieta pala na koljena. Svjedoci su čuli udarac na tvrdo smrznutoj zemlji. Marieta je kleknula, jer se Gospodja zaustavila. Iza toga opet Gospodja pozove dijete, da je slijedi. Marieta je učinila, kako ju je pozvala Gospodja i slijedila je. Svjedoci su je pustili,da sama udje u još veću tamu. Bili su 25 m. udaljeni od djeteta, kad opaze, da se Marieta iznenada okrenula na desnu stranu i kleknula uz rub jednog jarka, pred malim izvorom. Gospodja se nalazila s one strane jarka povrh nagiba. Tu je rekla Marieti: "Uroni svoje ruke u vodu!" Dijete bez oklijevanja posluša. Krunica joj ispade iz ruku, koje ona odriješi i brižno opere.Svjedoci, koji su se približavali, čuli su pljuštanje vode. Upravo su došli do Mariete, kad je ona opetovala riječi, koje joj je rekla Bl.Djevica: "Ovaj je izvor meni pridržan!"

Charlesèche iznenadjen pogleda prema nagibu, kao da je očekivao, da će ondje nekoga vidjeti. Marieta je još rekla točno opetujući riječi Djevičine: "Dobar večer! Dovidjenja!" Tada se Gospodja iznenada podigne iznad jela, koje su stajale blizu izvora. Njezino je lice bilo okrenuto prema djetetu. Što se više udaljivala, to je

izgledala sve manjom. Istom je tada dijete, kao probudjeno iz sna, stupilo u vezu sa svojom okolinom, jer kroz čitavo vrijeme nije upravo nikakve pažnje posvećivala nazočnosti trojici svjedoka. Učinilo joj se kao da je slijepa. Protrlja svoje oči i svoje lice pokrije desnom rukom. Izjavila je, da je bole oči. To je ukazanje trajalo više od 35 minuta.

Na licu mjesta preslušavali su svjedoci Marietu. Saznali su, da su riječi, koje je izgovorila Marieta, bile samo opetovanje onih riječi, koje je izrekla divna Gospodja. Njezin je otac uzme za ruku i natrag povede u svoju kuću. Bilo je otprilike 20 sati. Počeli su je ispitivati, a Marieta je odgovarala i nije se dala dugo moliti. Kapelana, koji se oko 21 sat vratio iz Liège-a, Charlesèche izvijesti o dogadjajima. On odluči posavjetovati se s iskusnim redovnikom u blizini Banneux-a. Zajedno s njime i s još jednim drugim svjedokom upúti se kapelan do obitelji Beco. Marietini roditelji oko 22 sata prime posjetioce, koji su ih molili, da im točno isppripovijedaju sve dogadjaje. Iza toga se u pratnji kapelana uspnu stepenicama i mogli su ustanoviti, da Marieta mirno spava.

========
=====

TREĆE UKAZANJE ČETVRTAK, 19. siječnja 1933.

Devetnaestog siječnja u jutro bila je Marieta u školi. Poslije podne je sudjelovala u sportskim igrama. U trčanju je dobila nagradu.

Kad ju je njezina prijateljica pozvala na stranu, razgovarale su opet o ukazanjima. Josipa nije o tome razgovarala s drugim djevojčicama, samo je o tom pripovijedala svojoj starijoj sestri i kasnije svojoj majci. Ali to je bilo istom iza tjedan dana.

Kad je kapelan vidio, da se ukazanja opetuju, a još više pod dojmom, koji su na nj ostavljala, smatrao je potrebnim, da čitavo zbivanje najtočnije prati. Čuvao se, da sam ne dolazi na lice mjesta, ali je molio ozbiljne svjedoke, koji su onamo polazili, da ga o svemu obavještavaju. On je sam isto tako obavijestio o tim dogadjajima svog preuzvišenog biskupa.

Unatoč lošem vremenu, pokrivši glavu sa starim ogrtačem, izašla je Marieta oko 19 sati u pratnji svog oca iz kuće. Udaljena tek nekoliko koračaja od kuće kleknе u snijeg i molila je posve tiho. Iza jedne ili dvije desetke raširilo je dijete ruke i kliknulo: "O, evo je!" A bl. joj je Djevica odgovorila: "Ja sam Djevica siromaha!"

Gospa se na nebu u daljini ukazala posve mala. Što je bliže dolazila, postajala je većom. U vrtu je zastala na istom mjestu kao i prošli puta. Imala je točno isti izgled kao i u prethodnim ukazanjima. Laganim je korakom odmicala prema izvoru. Ma-

rieta se podigne te se kao i sinoć uputi prema vrtnom izlazu. Nekoliko je svjedoka bez riječi pratilo taj prizor. Dijete je išlo oprezno, a pogled je upravilo prema nebu. Na tri mjesta, gdje je Marieta sinoć zastala, i sada se zaustavila. Bacila se na koljena ne upirući se ni za što. Kako se činilo nije primjećivala, da je jedna skupina svjedoka slijedi iz blizine. Na izvoru je klekla, a svoj je pogled upravila prema brežuljku, gdje se Gospa nalazila. Tada je postavila drugo pitanje: "Lijepa gospodjo! Jučer si rekla: Ovaj je izvor meni pridržan. Zašto meni?" i pokazujući na sebe sklopila je svoje ruke na prsima. Gospin je smješak postao značajniji i ona odgovori: "Taj je izvor pridržan za sve narode!" Iza male stanke nastavi: "Da bolesnicima pribavi olakšicu". Jasnim i vrlo razgovjetnim glasom opetovala je Marieta te riječi. K tome još vrlo izražajno nadoveže: "Hvala, hvala!", a tiše je izgovorila riječi, koje joj je rekla Gospa: "Ja ću moliti za te!", i onda: "Dovidjenja!" Iza toga se Bl.Djevica udalji, podigne se iznad jela i bivala je sve manjom.

Trajanje ovog vidjenja procjenjujemo od prilike na sedam minuta. Iza vidjenja Marieta se podigne, vrati se do sredine ceste, gdje opaži svog oca i zagrli ga. Nekoliko puta protrlja svoje oči. Svjedoci su bili ganuti. Izmjenili su tek nekoliko riječi i počeli moliti. Marietu su natrag odveli kući. Ondje su je odmah saslušali.

Kad je dijete položilo račun o svom ukazanju, jasno izgovori riječ "nacija" (narod), i to tako, da je svaki pojedini slog rastavila i posebno naglasila (na-cija). Nije razumjela smisao te riječi. Trebalo joj je stoga protumačiti, što ta riječ znači. Jedan se od svjedoka poslužio zemljopisnom kartom, da joj objasni, što znači "za sve nacije-narode". Izjava "da pribavi olakšicu bolesnicima" ganula je srce djeteta. Zato je na to odgovorilo dvostrukim: Hvala, hvala!, iako nije pravo shvaćala, što znači riječ "olakšica". Samo je naslućivala, da to mora biti nešto dobro, jer se Blažena Djevica nije prestala smješiti.

Kućni je liječnik u prisutnosti ostalih svjedoka ispitivao Marietu, ali nije mogao na temelju bilo čega zaključiti kod nje kakvo patološko stanje.

==========
==========

ČETVRTO UKAZANJF PETAK,20.siječnja 1933.

Slijedeći je dan, u petak, 20.siječnja Marieta još u 18,30 sati ležala u krevetu. Bila je malo bolesna i čvrsto je spavala. Probudi se oko 18,45 sati, ustane, dodje u kuhinju, pogleda na sat i obuče se. Roditelji su pokušavali osujetiti njezin plan, da ostavi kuću. Govorili su joj: "Hladno je, a ti se ne osjećaš dobro!" Ali je sve bilo uzalud. Marieta je bila uzbudjena i plačući je rekla, da će skočiti kroz prozor, ako to bude potrebno. Nato su roditelji popustili. Marieta je izišla iz kuće, a otac ju je pratio. Kleknula je na vrtnom puteljku, uzela svoju krunicu i počela moliti. Bilo je prisutno 20 svjedoka. Iza otprilike dvije minute malko raširi ruke i reče vrlo prirodnim glasom: "Oh, evo je!" Koji čas iza toga upita dijete vrlo jasnim glasom: "Što želiš, lijepa gospodjo?" - Stanka! - Dijete je dalje govorilo upitnim tonom: "O, malu kapelu!" Iza toga su vidjeli kako se dijete naginje sve više naprijed i tada se sruši na zemlju, kao da je bez svijesti. Za vrijeme ovog prizora, koji je trajao dvije ili tri minute, Marieta je vidjela slijedeće: Gospa se opet ukazala iz nebeske daljine. Bila je posve malena, ali je u njezinim očima postajala sve većom, što se više približavala. Došla je preko vrhunaca jela i spustila se kao i prošlih dana smješeći se u vrt. Na pitanje, koje joj je dijete postavilo, ona odgovori: "Rado bih imala malu kapelu!" Tada je razriješila svoje ruke, vodoravno ih raširila ne udaljujući ih od prsiju. Kako se činilo, na odlasku je de-

snom rukom načinila znak križa. U taj se čas Marieta onesvijestila. Prisutni su se tiskali oko djeteta, koje je ležalo na zemlji. Njezino je lice bilo normalno, bez ikakve bljedoće. Oči su bile na po zatvorene, a udovi labavi. Podigli su njezinu glavu, a otac je viknuo: "Marieta!" Ali dijete je i dalje ostalo bez svijesti. Uz pomoć jednog susjeda donio je Beco svoju kćer opet kući. Položili su je na krevet i ondje je doskora došla k sebi. Napad slabosti trajao je otprilike tri minute.

Kad je dr.Chaumont vidio dijete, ono je već bilo pri svijesti. Opipao je njezino bilo i ustanovio, da je dijete posve normalno. Dijete se okrenulo k zidu. Kad su je pokušavali okrenuti na drugu stranu,ono se vratilo u prijašnji položaj, kao da želi, da je puste na miru. Izgledalo je kao da Marieta ništa više ne trpi. Na savjet liječnika prestali su se njome baviti, a ona malo iza toga mirno zaspi.

============
==========

U MEDJUVREMENU.

U subotu 21.siječnja Marieta nije išla u školu. Poslije podne se uputi vlč. kapelanu. Putem susretne svoju baku, koja je došla, da se o svemu raspita. Marieta joj je saopćila samo neke stvari. Oko 14,45 ispitivao je kapelan Marietu. Iza toga je ona htjela ići u crkvu da moli. Kapelan ju je onamo pratio i podijelio joj blagoslov sv.Ivana. Zatim joj je rekao, da Bl.Djevica vjerojatno više ne će doći. Čini se, da je blagoslov, koji je sinoć primila, značio svršetak ukazanja. Budući da je Marieta takav način govora smatrala nekim nepovjerenjem, stade sa suzama uvjeravati: "Ja sam Je vidjela, ja sam Je čula!"

Oko 19 sati zamoli mala, da smije izaći. Unatoč slučaja prošle večeri roditelji joj nisu branili. Marieta je opet molila. Iza nekog vremena upita je jedan od prisutnih svjedoka, da li je što vidjela? Ona prizna, da nije ništa vidjela, ustade i reče: "Gotovo je! Bl.me je Djevica jučer blagoslovila, ona više ne će doći!" Tada je žalosna otišla u kuću. Htjeli su je uvjeriti, da će opet vidjeti Bl.Djevicu, ali ona je ostala kod onoga, što je rekla.

Tri su tjedna prošla, a da se ništa naročito nije dogodilo. Marieta je redovito polazila u školu i na vjeronauk. To je kapelanu bila odlična prilika, da s Marietom govori o vidjenjima. Ali je ipak izbjegavao svako sistematsko ispitivanje o tome. On sam još tada nije imao neko odredjeno mišljenje o ukazanjima. Više je

očekivao, što će još u toj stvari slijediti. Roditelji Beco bili su uvjereni, da se radi o pravim ukazanjima i zato su puštali, da djevojčica po miloj volji izlazi. Kakvogod bilo vrijeme Marieta je svake večeri izlazila iz kuće i klečeći molila krunicu. Kod toga se uvijek našao još poneki iz sela ili kadikad i koji stranac.Skupina na početku od kojih dvanaestero osoba brzo se povećavala. Kadkad je Marieta bila sama. Njezina majka nije kroz ta tri tjedna dolazila na molitvu, a ni otac nije dolazio svaku večer. Kadkad je hladnoća bila veoma velika. Marieta je po običaju prebacila preko glave i ramena stari očev ogrtač i kleknula u snijegu na vreću. Ostajala je na putu, okrenuta prema šumi u pravcu Louveigné-a. Oči je upravila prema prorezu izmedju dviju jela. Taj je prorez Gospa sebi zadržala kao svoj put, kojim je dolazila. Marieta je uvijek počimala krunicom ne obazirući se na prisutne osobe. One su joj savjetovale, da se iza jedne krunice povrati u kuću, ali je Marieta htjela dalje moliti. Njezina je molitva bila različito duga: ponekad je izmolila jednu ili dvije krunice, drugiput tri, četiri ili šest, a i do sedam krunica. Marieta je molila jednostavnim i prirodnim načinom bez ikakve napadnosti ili kakve prenapetosti, ali uvijek pažljivo. Molila je pobožnim uvjerenjem, koje je kadro slušatelje očarati i u njima oživjeti njihovu pobožnost. Tako je svake večeri izlazila, jer je imala vruću želju i nadu, da će još jednom vidjeti dragu Gospu. Ali je svaki puta ustajala veoma razočarana govoreći: "Danas u veče ne će opet doći!" Kadikad je tako dugo i gorko plakala,da

je jedan svjedok rekao: "Pobudjivala je sućut". Prisutni i neki dobronamjerni posjetioci bodrili je, kako se to običava činiti u sličnim beznadnim prilikama.

S druge je strane bila predmet sveopćeg izrugivanja. Nije mogla proći kroz mjesto u školu, a da ne bude obasuta porugama. Kad je jedne večeri opet sama molila, pokušali su je neki nitkovi uplašiti. Drugi su je dan neki zli dječaci udarili po licu, da je dugo vremena nosila tragove toga nasilja. U njezinoj vlastitoj obitelji baka i njezine tete nisu za nju imale drugo, nego samo poruge.

==========
=======

PETO UKAZANJE SUBOTA, 11.veljače 1933.

U subotu 11.veljače oko 19 sati opet je djevojčica zaogrnuta starim očevim ogrtačem izišla iz kuće. Nekoliko koraka od kuće klekne na put i poče kao obično moliti krunicu. Nekoliko je posjetnika klečeći zajedno s njom molilo. Čas kasnije djevojčica predloži, da dalje mole. Otac Beco vrati se natrag u kuću. Druga se krunica molila stojeći. Upravo su započeli petu desetku, kad se Marieta iznenada okrene prema vrtnom ulazu. Išla je posve uspravna, sklopljenih ruku, pogleda lako podignuta kao da nekoga pažljivo promatra. Prošla je mimo jednog svećenika, koji je zapita: "Djevojko, kamo ideš?"No ona nije ništa odgovorila. Uputi se prema izvoru, gdje je poluglasno molila daljnje Zdravo Marije. Na istim je mjestima pokleknula kao i prošlih puta. U mjesečevu sjaju lako su se mogli razabirati obrisi njezina tijela. Njezin je pogled bio nepomičan, a trepavice se nisu micale. Došavši do izvora Marieta kao obično klekne nasuprot nagibu i ondje je molila od prilike jednu deseticu krunice. Tada se nagnula naprijed, zaronila ruku u vodu, nad njom križem krunice načinila znak svetog Križa i neko vrijeme šutjela. Jedna joj se gospodja približi, promatrala je njezin pogled i opipala njezino bilo. Tada je Marieta izrekla jedine riječi: "Hvala, hvala!" Iza jednog časa šutnje ona se iznenada podigne i počne plakati. Svoje je lice sakrila desnom rukom. Iza toga se brzo požuri kući, a da se ni na koga nije obazirala. Svjedoci su pošli za njom. Marieta je dalje jecala. Rukama se podbočila na stol, a glava je poči-

vala na desnoj ruci. Nekoliko se gospodja tiskalo oko nje i počele su je ispitivati. U svom uzbudjenju Marieta im ništa ne odgovori. Poslije im je rekla: "Čekajte!" To je trajalo nekoliko minuta. Posjetioci su predlagali, da se povuku, ali im je ona rekla: "O ne! Čekajte malo!" Konačno je prestala plakati i progovori: "O tata!" Podje s njim u pokrajnju sobu, a vrata su ostala na po otvorena. Svjedoci, koji su ostali u kuhinji vidjeli su kako se Marieta sagnula svom ocu. Jedan je od njih čuo povjerljivo saopćenje, koje je Marieta dala ocu. Rekla je: "Blažena je Djevica rekla: 'Dolazim da ublažujem trpljenje'". Iza toga valonski nadoda, da nije razumjela, što to znači. Otac joj tada prevede poruku Majke Božje na valonski. Vrativši se u kuhinju saopći otac novost, a dijete je opet odgovaralo na sva pitanja. Još iste večeri upute se svjedoci i Marieta vlč.kapelanu. Ovaj započne preslušavati Marietu, kad je čuo izvještaj svjedoka. Na kraju zamoli Marieta, da slijedeći dan smije ići na svetu Pričest. Na njezinu postojanu prošnju izjavi kapelan, da je s time sporazuman. Prema neposrednom saslušanju Marieta je kao i prije vidjela Gospu kako dolazi iz daljine. Najprije je posve mala, a tada postaje sve većom.Opet je došla u vrt na isto mjesto. Njezin izgled, odjeća i držanje nije se ništa izmijenilo. Gospa se opet uputila natraške prema izvoru. Ondje je rekla: "Dolazim da ublažujem trpljenje!" Na to je Marieta odgovorila: "Hvala, hvala!" Gospodja je još rekla: "Do vidjenja!" Tada se udaljila. Postajala je sve manjom i iščeznula je iza jela.

========
======

ŠESTO UKAZANJE SRIJEDA,15.veljača 1933.

---

13. i 14.veljače Marieta je izmolila samo po dvije krunice. Vrijeme je bilo vrlo loše. Nije imala nikakvih ukazanja. U srijedu, 15.veljače poslije podne neka gospodja iz Liège-a posjeti obitelj Beco. Uveče je došla još jednom. Prisustvovala je molitvi s jednom služavkom i jednom kapelanovom susjedom. Marieta je u kišnoj kabanici i kapici očekivala uobičajeni sat. U 19 sati svi su izašli iz kuće. Marieta je kleknula na puteljak. Svjedoci joj se pridruže i započela je krunica. Ovaj se puta pridružila skupini i Marietina majka. Bilo je to po prvi puta. Djevojčica je molila jasno, pobožno i mirno. Iza prve je krunice časkom šutjela, a onda započela drugu. Iza dvije desetice dijete zašuti, a glavu podigne. Šutnja je potrajala jedan trenutak, a tada reče Marieta posve jasno: "Sveta Djevice, kapelan mi je naložio, da te zamolim za jedan znak". Iza toga je Marieta oko tri minute šutjela. Tada netko progovori, vjerojatno je to bila njezina majka: "Zar ti nije hladno?" No Marieta ne odgovori. Nastavila je prekinutu krunicu, ali više nije molila točni broj Zdravomarija. Molila je uzbudjenim, drhtavim glasom, koji je postajao sve slabiji, a na koncu je bio popraćen plačem. Tako je neko vrijeme molila. Vjerojatno je dovršila i drugu krunicu. Tada su prisutni vidjeli, kako je Marieta glavu sagnula do zemlje. Plakala je dalje a da nije rekla ni jedne riječi. Njezina ju je majka pokušala uspraviti i pitati,zašto plače. Ali Marieta nije odgovarala. Tada je došla još jedna žena

i ona je podigne, iako se Marieta protivila i opirala. Odmah su je pitali: "Zašto plačeš?" Ona jecajući odgovori: "Jer je otišla". - "Zar si je dakle vidjela? Da li je odgovorila na tvoje pitanje?" - "Jest". - "Što je rekla?" "Vjerujte u mene i ja ću vjerovati u vas! Mnogo molite! Dovidjenja!"

Budući da je bilo vrlo hladno, nije dulje ostala u vrtu. Kod kuće Marieta sva iscrpljena sjede za stol. Svoje je lice sakrila iza skrštenih ruku i još uvijek plakala. Molili su je, da opetuje riječi Bl.Djevice. Marieta žustro odvrati, a da nije podigla svoje glave: "Već sam vam rekla!"

U medjuvremenu je otac došao u kuću. Njegova mu žena reče: "Ona je opet došla". To je na nj učinilo duboki dojam. Poblijedio je i jedva je mogao govoriti. Tada su posjetioci otišli. Marieta je opetovala, da je vidjela točno istu gospodju, kako preko jela dolazi iz daljine i spušta se na isto mjesto, gdje je prije dolazila. Na njezinu molbu, da dadne koji znak, ona je odgovorila: "Vjerujte u mene i ja ću vjerovati u vas". Iza toga je zašutjela. Tada je Marieti saopćila jednu tajnu i rekla: "Mnogo molite!" Konačno je rekla, dok je Marieta nastavljala moliti drugu krunicu: "Dovidjenja!" I tada se podigla iznad jela i nestala u daljini neba. Trajanje ovog vidjenja od prilike iznosi oko 10 minuta.

==========
=========

SEDMO UKAZANJE ·ponedjeljak, 20.II.1933.

U ponedjeljak 20.veljače 1933. oko 19 sati izadje Marieta iz kuće. Pratilo ju je nekoliko svjedoka. Ona klekne i počne moliti. Prisutni su ostali stajati. Posvuda je bio snijeg i bilo je vrlo hladno. Završili su prvu krunicu. Kod druge se krunice Marieta uspravi. Na kraju ove krunice Marieta iznenada klekne i lako ispruži ruke. Njezina je molitva postala bržom. Glas joj je bio sve viši i izražajniji. Sada su i ostali prisutni kleknuli. Čas iza toga Marieta je ustala i izašla na cestu. Tri puta se zaustavila, da poklekne i svaki se puta pomolila. Tada se iznenada u pravom kutu okrene i uputi prema izvoru. Ondje klekne uz rub jarka i podignutog je pogleda molila krunicu. Tada zašuti i zaplače. Glavu je spustila i rukama sakrila. Svjedoci su je odmah pitali: "Što ti je rekla Bl.Djevica?" "Ona mi je rekla: "Drago moje dijete, mnogo molite!" Na to se prestala smješiti i konačno mi je prije odlaska rekla: "Dovidjenja!" Iza toga je nestala.

Te je večeri otac još u 22,30 sati otišao gore i našao Marietu, za koju je mislio da spava, na koljenima s krunicom u ruci. Lako je to shvatiti i povezati. Gospa je rekla djetetu: "Molite mnogo!"

=============
===========

OSMO UKAZANJE ČETVRTAK, 2.ožujka 1933.

U četvrtak, 2.ožujka oko 19 sati izadje Marieta iz kuće. Glavu je pokrila šalom, a u ruci je nosila vreću. Klekne na put. Bilo je prisutno nekoliko svjedoka. Jedna je gospodja uze pod svoj kišobran. Veoma je jako padala kiša. Kad su započeli molitvu, pridošla je onamo i majka s jednim od svojih sinova. Izmolili su dvije krunice. Najednom je kiša prestala, nebo se razvedrilo i pokazale su se zvijezde. Marieta nastavi moliti treću krunicu. Za vrijeme moljenja treće desetke iznenada nastupi promjena u molitvi i njezinu držanju. Njezin je glas postao sve življi, a Zdravomarije su se redale brže jedna za drugom. Marieta lako raširi ruke, teškom se mukom podigne, učini jedan korak prema naprijed i opet klekne. Opet je prilično brzo izmolila nekoliko Zdravomarija. Moglo ih je biti otprilike oko deset. Molila je sama. Drugi joj nisu odgovarali. Tada je rekla posve jasno: "Da...da!" Iza toga se živahno sagne do zemlje, baci se smjerno na tle, glavu takodjer stavi na zemlju. Sva se šćućurila. Veoma je plakala i izmolila je nekoliko Zdravomarija, koje su isprekidali jecaji. Jedan je svjedok obavijestio oca. Medjutim se majka približi djetetu, da ga podigne. Ali su je u tom spriječili. Odmah je došao otac. Bez ikakve muke podigne Marietu i na svojim je rukama natrag odnese u kuću. Položi je u krevet u drugoj sobi, ali je dijete i dalje plakalo. Donesoše je u kuhinju, gdje su je neke gospodje tješile i sokolile. Uzele su je na krilo, ali je prošlo neko vrijeme, dok se

smirila. Tada je zapitaju, zašto plače? Ona odgovori: "Jer Bl.Djevica više ne će doći. Ona mi je rekla: ‚Zbogom!'"

U medjuvremenu je otac Beco, koji se veoma uzbudio, teško razbolio. Bili su za nj zabrinuti. Konačno je Marieta odgovorila na pitanja: Gospa je rekla: "Ja sam Majka Otkupiteljeva, Majka Božja. - Mnogo molite! Zbogom!"

Izjavila je, da joj se Bl.Djevica ukazala na isti način kao i prije. Samo se ovaj puta nije smješila. Na koncu se činilo kao da je žalosna. Kad je rekla "Zbogom!", blagoslovila je dijete polaganjem ruku i tada je nestade. Kad su se povratili u kuću, opet je padala kiša kao iz kabla. To je vidjenje potrajalo kojih deset minuta.

Bilo je to u drugom nizu ukazanja najkraće, kao što je u prvom nizu ukazanja bilo četvrto najkraće.

+++

Time je naš izvještaj o činjenicama dovršen. Nijedno ukazanje nije tako jednostavno kao ukazanje Djevice Siromaha. U njem nema ničega veličanstvenoga. Izvanredno kratke riječi popraćene su brzim slijedom različitih dogadjaja. Ističe se gotovo monotono opetovanje istih tema. Nema nijednog čuda, niti je popraćeno velikim pokretom naroda. U neposrednoj okolini samog ukazanja nailazi se na ravnodušnost. Iz samog mjestanca Banneux-a samo je nekoliko svjedoka došlo na mjesto ukazanja. Broj osoba, koje su bile prisutne barem kod jednog ukazanja, jedva je

prelazio četrdeset. Najveći je priliv bio 20.siječnja (u 4.ukazanju): oko 20 je osoba bilo prisutno u tamnoj noći ciče zime. Dijete je izlazilo iz kuće u sedam sati na večer. Jedva se može prepoznati. Čitav prizor osvjetljava samo slabo svijetlo svjetiljke. Iznenada čuje se jasan, tanak glas:"Draga gospodjo, što želiš?" Šutnja ... i dijete se ruši. Odnose je onesvještenu u kuću. To je u Banneux-u bio dan najvećeg priliva ljudi. Jedan je od svjedoka rekao: "Malo je to ukazanje od malog značenja". Ako se izdignemo iznad tih ukazanja u Banneux-u, vidjet ćemo, da i tu vrijede riječi svetog psalmiste: "Omnis gloria eius filiae regis ab intus. - Sva je ljepota kraljeve kćeri iznutra!" (Ps. 44,14).

Unatoč svega toga nalazimo u tim ukazanjima neisporedivu duhovnu ljepotu.

1. Nalazimo je ponajprije u samom predmetu poruke.

Ona je tako velika, da se ne ustručavamo, imajući na pameti proročanstvo sv. Grignona od Montfort-a, u njoj gledati predigru kraljevstva, koje Marija navješta.

2. Ni u koje vrijeme se bl.Djevica nije pokazala milostivijom, niti nam je ikada bila bliže.

3. Konačno je izvod savršen. Ako ukazanja u Banneux-u tako promatramo, onda su ona remek-djelo svoje vrste. Na prvi pogled vidimo scenarij, koji je sastavljen od beznačajnih pojedinosti i riječi bez

unutarnje povezanosti.

Čovjek se uistinu mora truditi i mučiti, da ih analizira. Zar postoji i jedna samo kretnja ili riječ, koja bi se mogla prešutjeti, promjeniti ili preinačiti? Sve se pojedinosti upotpunjuju kao dijelovi jednog sata. Čini se kao da je odmah od početka jasna tema: ona se odvija točnošću, koju bismo mogli nazvati matematičkom.

Neusiljenost, umijeće, dalekovidnost, nadnaravni dah doseže onaj stupanj, koji je siguran znak vjerodostojnog ukazanja.

Takav tip ukazanja sam je sebi dostatno svjedočanstvo.

Brižljivošću, koju je primijenila svome djelu, Bl.Djevica svjedoči o nagradi, koja je s njime povezana, i nadama, koje su njime iscrpljene.

Mogu li je njezina djeca razumjeti i poslušati? Majci siromaha, Majci Spasiteljevoj, Majci Božjoj srdačni hvala!

\+ + +
\+ +
\+

II. POGLAVLJE: PORUKA.

Blažena Djevica Marija, Majka Otkupiteljeva i Majka Božja, ukazala se u Banneux-u u svojstvu sveopće posrednice sviju milosti.

Smatramo, da ne će biti na odmet, da na početku svojih izlaganja stavimo kratki uvod: Što je sveopće posredništvo? Kojim se pravom to posredništvo pripisuje Mariji?

Ono proizlazi neposredno iz Marijina preodredjenja. Bog ju je postavio na početak otkupljenja. Spasenje svijeta ima svoj početak (originem) u Bezgrešnom Začeću. Od tog prvog časa Krist je već u svijetu prisutan po Mariji, kao što je učinak nazočan u svom uzroku, i time se je već nešto u palom čovječanstvu promijenilo. Ono više nije u cjelosti mrtvo. Ono u Mariji posjeduje prvu stanicu, koja živi na božanski način. Ili zar nije Krist početak, alfa i omega? Posve očito? A iz toga proizlazi nuždan zaključak: Krist i Marija sačinjavaju izvor našeg spasenja. Oni su organskom vezom tako tijesno sjedinjeni, da se više nikada ne mogu rastaviti. Jesus per Mariam, Maria ad Jesum, da se više nikada od Njega ne odijeli. U tom je prvom jedinstvu sam Krist jedini uzrok neizmjernih zasluga, koje sačinjavaju cijenu našeg otkupljenja. Marija pridolazi, da Otkupitelja uvede, jer ona u nama poduzima potrebne pripreme. Po Mariji su Otkupiteljeve

zasluge i Njegova smrt na križu u nama, a da nisu od nas: isto tako kao što je Adamov grijeh, iako nije od nas (naš osobni grijeh) počinjen, ipak stvarno u nama i na nas prenosi krivnju. Sve dolazi od Krista, pa i Marija. A sve počinje po Mariji, pa i Krist. Marija je u nekom smislu Otkupitelj(-ica) prije Otkupitelja. Ondje, gdje još Krista nema, On je već prisutan po Mariji.

Recimo još nešto drugo. Marija povezuje advent s njegovim ispunjenjem. A da li je advent konačno zaključen? Ne! Krist je došao, ali On mora još doći. Do svršetka vremena Krist će biti Onaj, koga svijet očekuje i koji ima doći. Njega očekuje čovječanstvo, narodi, svaki pojedini od nas u svojoj tjeskobi i svojoj duševnoj bijedi. Svi će se ti adventi ispuniti samo po Mariji. Ona pripravlja ispunjenje, koje ima doći, i ona ga ostvaruje. To zapravo i znači načelo: Jesus per Mariam, Isus po Mariji.

Vjera u Mariju kao sveopću posrednicu stara je kao i sama Crkva. Pored izravnih svjedočanstava nauke, to preobilno potvrdjuje i štovanje Marijino od najstarijih vremena kao i neograničeno pouzdanje Crkve i vjernika. Lex orandi, lex credendi. Molitva je prvotni i najvjerniji izražaj duboke i žive vjere.

No moramo razlikovati vjeru i razumijevanje vjere. Jasnija je svijest ostala pridržana ovim posljednjim vremenima. Zašto? Možda zato, jer danas više nego ikada prije osjećamo potrebu vjere i potrebu Marije. Moramo shvatiti, da naše spasenje ovisi o Njoj. Ona je potrebna. Ona u svojim rukama drži sudbinu naroda, sudbinu čitavog čovječanstva.

Ona hoće i ona može. Ali jer s naše strane nedostaje sudjelovanje, njezina je moć (i previše danas) radi mlakosti naše vjere i molitve sputana. Zato se je Ona udostojala objaviti. Ako mi zbilja vjerujemo u Mariju, ako joj govorimo iz dubine svog srca i svom svojom ljubavlju: Spes unica nostri et mundi, tada će Ona razviti svoju moć u većoj mjeri i dalekosežnosti, nego se to mi usudjujemo i pomisliti. Ona će nadvisiti sve što su prošla vremena vidjela. Kamo sreće, da svijet prihvati njezinu poruku!

Otkupiteljeva Majka, koja silazi pred Marietinu kuću i vodi je do izvora - to je tema ne varietur ukazanja u Banneux-u. Ona su simbol i prikaz posredništva. Popraćena su s nekoliko izrazitih riječi. Zato ćemo najprije promotriti simbol, a onda same riječi.

1. S I M B O L.

Provest ćemo najprije analizu dogadjaja u Banneux-u, a da ne propustimo nijedne pojedinosti.

1. Bl.D.Marija dolazi, da Marietu pozove. U svim su se prijašnjim ukazanjima oni, koji su vidjeli Bl.Djevicu, njoj bojažljivo približavali. A ovdje je Bl.Djevica ona, koja dolazi Marieti. Kao da se obnavlja tajna pohodjenja.

Pokretima kažiprsta doziva djevojčicu da izadje. Ta je gesta sasvim nova. Nigdje

u ikonografiji ne nalazimo nešto slično. Nitko od nas nije sebi u svojim pobožnim razmatranjima tako predočivao Bl.Djevicu. To je misao, na koju ne bi čovjek sam od sebe došao.

Te obadvije osebine, ukazanje pod prilikom neočekivana posjeta i gesta pozivanja, posvema odgovaraju biti Marijina posredništva. Marija je "milost", koja nam dolazi ususret". Njoj pristaje, da nas pripravi i stvori dobru volju. Čemu bi Otkupitelj došao na svijet, kad mi radi nedostatne priprave ne bismo bili sposobni, da se s njime sjedinimo? Svaka milost, svaki spasonosni korak koji poduzmemo, nezasluženi je dar, koji dosljedno ovisi o inicijativi, koja nije naša. Od koga ona dolazi? Ako mislimo na Mariju i ako se Njoj bacimo pred noge - Ona nas je već potražila i pozvala, kao što je to učinila u Banneux-u.

Te se večeri dijete nije moglo odazvati pozivu. Nije to bila njezina krivnja. O tom smo opširnije prije ispripovijedili. Ipak podnipošto ne možemo reći: "Posjet nije uspio!" Dijete nije samo svojim očima vidjelo Djevičin smješak i pokret ruke, nego je Ona najdublje dirnula njezinu dušu. Kad Djevica svoj pogled baci na jednu dušu, ona kao da je njime označena. Postavimo pitanje: Da li je dijete mislilo,da će se ukazanje ponoviti? Brižno ispitivanje svih dokumenata sili nas, da odgovorimo: sigurno ne. Ipak je slijedeće srijede, upravo u sat prvog ukazanja, osjetila neodoljivu želju, da izadje ususret Onoj, koja ju je prošle nedjelje pozvala, a ona joj se nije mogla odazvati. To nije bila prisila, i to je sigurno. Ali postoje

tako snažni poticaji, kojima je nemoguće oprijeti se. Svi mi to znamo iz vlastitog iskustva. Dijete je poslušalo. Izašlo je u tamnu noć, iako je imalo upravo boležljiv strah pred tamom. Ovaj puta su se uloge izmijenile. Marieta se baca, a da tako rekuć pravo ni ne vidi, ususret Onoj, koja ju je uzalud zvala i pred njom stajala u sjajnom svjetlu. Vjera je ušla u tu malu, poštenu i iskrenu dušu.

Ovdje se pokazuje prvo djelovanje Marijina posredništva (milosti,koja dolazi ususret) jasnoćom i sigurnošću, kojoj nema premca. "Posuit me in initio viarum suarum. Postavio me je na početak svojih puteva". (Izreka iz Knjige Mudrosti, koju Crkva primjenjuje na Mariju). Marija stoji na početku. Bez nje se u redu spasenja ne bi moglo ništa dogoditi, jer ne bi imalo svoj početak.

2. Iste srijede (drugi dan ukazanja) bl. je Djevica, kad se spustila s neba, otprilike 25 minuta ostala nepomična.Smješila se i lako micala svojim usnama kao da moli. Jest, i ona je bez sumnje molila. To je jedini puta, da je Marieta u vidjenjima vidjela ove tihe usne, koje su molile. Ta Marijina molitva, koja se više nije opetovala, postavljena na početak kao pročelje svim dogadjajima, jedanput za uvijek odaje kao prvo načelo ovo: "Omnia voluit habere per Mariam. - Bog je htio, da nam sve daje po Mariji". Tako su govorili sv.Anzelmo i drugi glasoviti bogoslovi uz puno odobravanje Crkve.

3. Iza svoje duge i tihe molitve Bl. je Djevica počela odlaziti. Okrenuta stalno

prema djetetu išla je natraške. Djevičin pogled, koji je stalno počivao na Marieti, novi je momenat, posve neočekivani i od velikog značenja. Marija nije potakla djevojčicu, da je slijedi silom, ni zapovjedju, nego jedino svojom privlačnom snagom. Kojoj se sili Marieta pokorava? Da li je progoni kakav drugi cilj? Nju privlači ljupkost, smješak i ljepota Djevice, i to je sve. Tako zanesena vidjenjem išla bi u Pepinster, u Verviers i još dalje, do potpunog iscrpljenja.

4. Upravo smo spomenuli, da je Marija odilazila natraške okrenuta prema djetetu. Ostavila je vrtić pred kućom i stala je čim je došla na cestu. Prevaljeni put nije bio dug, kojih 5 do 6 metara.

Znamo iz slijedećih ukazanja, da je Bl.Djevica imala namjeru povesti dijete k izvoru. Zašto je zastala kao da joj neka zapreka stoji na putu i sprečava daljnji hod? Razlog je jasan: ako je potrebna Marijina molitva, ako njezina molitva mora predhoditi našu, to ništa manje nije potrebna i naša molitva. Ako ne izadjemo ususret milosti, koja izlazi pred nas, ako ne molimo, tada je Bl.Djevica u nekom smislu onemogućena. Ona ne može dalje ići. Marieta se baca na koljena. - Simbolički je to poklecanje znak našeg izlaženja ususret. - Da li je za Marietu taj čin bio savršeno prirodan? Sigurno je, da po srijedi nije nikakva sila. Ali u više dokumenata nalazimo pojedinosti, koje to osvjetljuju. Djevojčica "je osjetila, da se bacila na koljena", "vidjela je, da kleči". Ta činjenica ima svoj odredjeni smisao. Mora se moliti, da se pod Marijinim vodstvom dodje do izvora. Ta je potrebna molitva isto tako Marijina molitva kao i naša vlastita, osobna molitva. U nekom smislu, koji nije čisto simbolički, nego vrlo stvaran, živi, radi i moli u nama Bl. Djevica kao Posrednica svih milosti.

Bl. je Djevica po drugi puta stala na pô puta izmedju vrtića i izvora. Zašto je taj put dva puta prekinula? Tu vidimo prenos Kristove nauke na simboliku: "Treba svagda moliti i nikada ne klonuti duhom". (Lk.18.1.) Prvi dio rečenice govori o potrebi molitve, a drugi dio pokazuje, da ustrajna molitva, kako je vidimo u evandjeoskim pričama, konačno prisiljava Božju ruku.

Mi zastupamo mišljenje, da je dvostruko Marijino zaustavljanje i trostruki poticaj "Molite mnogo!" elemenat i cilj svega ukazanja.

5. Zašto ide natraške? Općenito se u tom gledalo samo lijepa zgoda tog najdražeg ukazanja. Ali ako imamo pred očima sve dogadjaje, koji su tako škrti riječima, a tako puni sadržaja i pouke, tada i taj Marijin hod natraške mora imati svoj odredjeni smisao. Taj smisao nalazimo u samom činu.

Kada i gdje u čovjekovu životu vidimo hodanje natraške? Čovjek to čini, i to u jednoj jedinstvenoj zgodi: kada majka uči dijete hodati. Tako čini isključivo i jedino majka.

Osobe, koje su taj prizor proživjele, sjećaju se na nj samo osmjehom. Malo dijete stoji na svojim malim nogama. Majka, koja je malko nagnuta prema njemu, širi svoje ruke i polako ide natrag. Nikada nijed-

na majka nije više majka, nego upravo u takvom času. Sve na njoj: njezin stav, pokreti, pogled, smješak, sve to odsijeva majčinstvom. Dijete nasuprot nesigurno pomiče svoje male noge: njegove oči ne ostavljaju očiju majčinih. I kad izgubi ravnotežu, tada upravo i nema vremena pasti..., već se nadje u majčinom naručju, obasuto njezinim srdačnim poljupcima. Dijete ništa drugo nije ni htjelo. Da li je htjelo učiti hodati ili doći na odredjeno mjesto? Sva su njegova nastojanja htjela jedno: doći k majci i osjetiti se obasutim njezinim milovanjem.

Bog je na početku čovječanstva stvorio taj čisti odraz svoje stvoriteljske ljubavi, majčino srce, puno nježnosti i predanja, i u djeci odgovarajuću, iskonsku i životnu čežnju, da se služi tim srcem punim neograničenog predanja.

Ipak postoji temeljna razlika izmedju onoga, kako od iskona postupa majčinska ljubav, i Marijina postupka u Banneux-u, dok se natraške udaljivala. Dijete dolazi i ide k majci. Marieta naprotiv privučena Bl.Djevicom ne pada u naručaj svoje nebeske Majke, nego do nogu svog božanskog Otkupitelja. On je onaj, koji je djetetu izišao ususret, koji ga je pozvao i vodio, a sve preko Marije. Po Mariji k Isusu.

Marija uvijek najprije sve čini kao majka, a svoj čin dovršava kao posrednica. Oba se načina njezina djelovanja isprepliću, štoviše, izgleda da su jednoznačni. Marija, nova Eva, po samom je pravu Posrednica, i to iz jednostavnog i dostatnog razloga, jer je majka svih živih. A ta je

temeljna istina morala doći do izražaja u nekom značenju, koje najbolje odgovara Marijinom posredništvu.

6. Marieta polazi izvoru bez ikakve slutnje, i da prije toga sa svoje strane ništa nije razmišljala ili predvidjela. Došavši na izvor odmah je uvidjela i u isto vrijeme shvatila, zašto i kome je dovedena. Tako se to dogadja u duhovnoj stvarnosti. Krist je onaj veliki Nepoznati. Njega čovjek spoznaje u onoj mjeri, koliko Ga posjeduje. On je sakriveno blago. Jedno te isto je zemjetiti obstojnost blaga i posjedovati ga. Marija često već davno prije priprema osvajanja milosti. S naše smo strane pod njezinim vodstvom bez predvidjanja i promišljanja. Istom onda, kad stojimo pred Kristom, koga smo na novi način otkrili, spoznajemo, gledajući unatrag, da nas je vodila jedno milosrdna moć. Spoznajemo, zašto nas je vodila.

7. Čini se da je simbol savršen. Teolog bi možda ovdje stao. Ali nije dovoljno biti stavljen u prisutnost Kristovu. Čovjek mora s Njime uspostaviti vezu i s Njim se sjediniti osobnim i slobodnim činom. Općenito se ljudi straše susreta s Kristom. Znaju, da on traži samozataju. Zar se ne dogadja, da se mnoge duše ustručavaju slijediti Mariju, ili je na tom putu nevjerno ostavljaju jer predvidjaju, da će ih taj put stajati žrtava? Djelo Marijino još nije dovršeno. Njezina se naime misija ne sastoji samo u tome, da oba bića stavi jedan pored drugoga, nego da Njezinim djelovanjem dodje do sjedinjenja onih, koji se moraju sjediniti.

U simbolu bi se dovršenje moglo prikazati samo u obliku jednog izvanjskog čina: "Uroni svoje ruke u vodu!" Naoko je to bio samo usmeni poziv. U stvarnosti pak su Djevičine riječi dirnule dušu djeteta u njezinim dubinama. Jednog su je dana pitali: "Kako si imala odvažnosti uroniti svoje ruke u tu ledenu vodu?" Dijete vatreno odgovori: "Jer mi je zapovijedila. Ja bih se dala i ubiti, kad bi to Ona od mene tražila." Djevica-Posrednica djeluje u našoj nutrinji, a da ni najmanje nasilje ne čini našoj slobodnoj volji. Ona olakšava podložnost, koja bi bez nje našoj bjednoj paloj naravi bila nemoguća.

Simbol je savršen. Marija nas pretiče, privlači, stavlja u naše srce neophodno potrebnu molitvu, dovodi nas Spasitelju. Njega nam objavljuje i radi na našem sjedinjenju s Njime.

Možemo li otkriti još koju drugu crtu Marijina posredništva, koja ne bi bila u tom sadržana? Bogoslovi su predlagali različite usporedbe, ali one su sumarne i netočne: vodovod; vrat, koji tijelo povezuje s glavom i čiji uticaj dalje širi; ruke, u koje je Bog stavio svoje darove,- i možda još štogod tome slično. Simbol iz Banneux-a je remek-djelo usporednog bogoslovlja. Nov je, jednostavan, jasan, lagan, duhovit, potpun, a u isto vrijeme tako drag, da osvaja srce. Nikada nitko ne će moći dati nešto bolje.

2. R I J E Č I .

Poruka je podijeljena u dva dijela, koji se jasno razlikuju i odjeljeni su vre-

menskim razmakom od tri nedjelje. U prvom se dijelu Marija predstavlja u svom sjedinjenju s Otkupiteljem, kako Ona u jedinstvu s Njime sačinjava potpuni izvor našeg spasenja. U drugom nam dijelu hoće sama kazati, što se Nje tiče osobno, Nje u svojstvu posrednice.

Da čitaocu olakšamo razumijevanje, dajemo ovdje potpuni pregled svih riječi.

2. Ukazanje: "Uroni svoje ruke u vodu. Ovaj je izvor meni pridržan. Dobar večer. Dovidjenja!"

3. Ukazanje: +"Ja sam Djevica siromaha. Ovaj je izvor pridržan za sve nacije, da bolesnicima pribavi olakšicu. Ja ću za te moliti. Dovidjenja".

4. Ukazanje: +"Ja bih rado imala malu kapelu".

5. Ukazanje: "Dolazim, da ublažujem trpljenje. Dovidjenja!"

6. Ukazanje: +"Vjerujte u me, i ja ću u vas vjerovati. +Mnogo molite. + Dovidjenja!"

7. Ukazanje: "Drago moje dijete, mnogo molite. Dovidjenja".

8. Ukazanje: "Ja sam Majka Otkupiteljeva, Majka Božja". + Mnogo molite". + "Zbogom!"

Riječi označene zvijezdicom +izgovorene su pred kućom, a ostale na izvoru. Zahvaljući radovima P. Ruttena D.I. možemo jamčiti za apsolutnu točnost ovih riječi.

D r u g o   u k a z a n j e .

"Uroni svoje ruke u vodu. Ovaj je izvor meni pridržan. Dobar večer. Dovidjenja". "Uroni svoje ruke u vodu;" Već smo rekli, da te riječi predstavljaju jedan dio simbola. Izvor možemo promatrati:

a/jednostavno kao izvor prirodne vode, koji zahvaljujući Marijinim molitvama posjeduje sile, koje dobro čine duši i tijelu. Nešto slično kao blagoslovine. To je predodžba, koju su sebi mnogi posve krivo stvorili o izvoru u Banneux-u.

b/kao formalni simbol Otkupitelja, vrela spasenja, izvora života. Na taj način on postaje središtem ukazanja. Tako je u Lurdu. Bl. Djevica je ondje izjavila, da je u posebnom odnosu s onim izvorom: "Bog me je kao Bezgrešnu stvorio, da otvorim taj izvor". U Banneux-u, koji je produženje i dovršenje Lurda, Bl.Djevica nadodaje: "I da za nj dalje radim i da ga proširim". Izvor, simbol Krista, ostaje do sada isključiva osobina Lurda i Banneux-a. Postoje izvori u La Salette i u Fatimi. Njima se pripisuju čudesna ozdravljenja, ali oni su samo u izvanjskoj vezi s ukazanjima; nemaju nikakvih odnosa s porukama. Njih možemo smatrati samo sredstvom izkazivanja milosti, što ih bl.Djevica obilato dijeli.

"Ovaj je izvor meni pridržan". - Ta rečenica nije iste vrijednosti kao ova:"Ovaj izvor ja zadržavam za sebe", kako bi to Bl. Djevica prema prvom značenju /a/ mogla reći. Taj je pridržaj još veći. On

je isključiv i neograničen. Izvor je isključivo prenešen na Bl.Djevicu. Njoj pristaje, da poduzima sve mjere, da taj izvor bude koristan i dobrotvoran. Voda je potrebna za život; bez vode se umire. I ako, imajući to pred očima, postavimo pitanje: "O kome ovisi naš život?", tada možemo odgovoriti samo ovo: "O Izvoru i o Bl.Djevici". Na taj je način jasno prikazana suvislost i porijeklo našeg otkupljenja.

Da li je moguće većom točnošću i lakoćom iznijeti sveopće posredništvo svih milosti? Nijedna jedina kap iz tog izvora ne dijeli se drugim rukama, osim jedino njezinim.

Crkva još nije definirala kao dogmu, da je Marija Posrednica svih milosti. Taj naziv crkveno učiteljstvo još nije podijelilo Mariji. Zato se Ona niti ne služi tim izrazima "Posrednica" i "Posredništvo". Ona je imala pravo u odlučnom času za budućnost čovječanstva podsjetiti, kako je mi nužno trebamo, i potvrditi svoju moć, koju ima ona sama sa svojim sinom, da nas spasi, što mi najviše i želimo.

"Dobar večer! Dovidjenja!" Te nam se riječi čine na usnama nebeske Kraljice odviše banalnima. Jasno je, da svatko mora čuvati svoj položaj, ali jednako tako mora znati kako će se vladati. Neki smatraju, da je njihovo dostojanstvo u ukočenosti i ponosu. Onaj, koji je uistinu velik, zna se spustiti do najmanjih, a da kod toga ništa nije izgubio na svojoj časti. To je umjeće, koje se ne da naučiti. Čovjek ga mora imati od rodjenja. A Bl. je Djevica Marija veoma odlična Gospodja.

Moramo istaknuti, da su upravo te riječi, uzete samo za sebe, neposredni dokaz za istinitost ukazanja. Dobar večer! Dovidjenja! Tim se riječima redovito od nekoga opraštamo. Tko se oprašta? Ako ukazanja nisu stvarna, tada se oprašta Marieta. Da li je to moguće u toj sreći, u takvom zanosu? Ona je iza svakog ukazanja plakala, "jer je Bl.Djevica otišla". Ona baš nije željela, da te riječi čuje. Ako taj oproštajni pozdrav nije dolazio od Mariete, tada je dolazio od Bl.Djevice, a činjenica je objektivna.

Pitali smo u toj stvari za savjet više psihologa i psihijatara. Oni su priznali, da je naše dokazivanje ispravno. Čitavo je ukazanje satkano od takvih pojedinosti. Više se u drugim ukazanjima ne ćemo vraćati na taj pozdrav "Dovidjenja!"

T r e ć e u k a z a n j e .

"Ja sam Djevica siromaha. Ovaj je izvor pridržan svim nacijama, da bolesnicima podijeli olakšicu. Ja ću za te moliti. Dovidjenja!"

Na prvi nam se pogled čini kao da te riječi ne sačinjavaju jednu suvislu cjelinu, kojom ovladava jedna misao vodilja. Ističu se tri misli: siromaštvo, bolest i cjelokupnost nacija. Čini se kao da naziv "Djevica siromaha" nema neposredne veze s izvorom. Osim toga te su riječi izgovorene pred kućom i tako odjeljene od ostalih izreka.

"Svim nacijama". Koju će korist narodi iz toga izvući? Tako postavljeno pitanje kao da malo zbunjuje.

Izvor je simbol Krista: to je misao vodilja. U drugom ukazanju pokazuje Bl.Djevica izvor, te u isto vrijeme uvjerava, da on njoj pripada u svojstvu sveopće posrednice. Ona ne prelazi tajnu Navještenja.1/

Znamo iz Evandjelja, da se Marija odmah iza svog djevičanskog Začeća žurno spremila na put svojoj rodjakinji u judejske gore. Tu dolazi do izražaja. Njezina uloga kao Djevice od pohodjenja: "Obiit in montana cum festinatione".

1/ Bl. je Djevica u božanskom planu spasenja ponajprije Bezgrješno Začeće, koje je od Boga obzirom na djelo otkupljenja pripravljeno. Marija je nadalje u Nazaretu Ona, čija je poniznost i ljubav djelovanjem Duha Svetoga začela Sina Božjega. A sada se objavljuje kao posebni uzrok svih milosti, jer Ona je pridružena djelu otkupljenja u svem njegovom opsegu. Ona će to ostati do konca vremena.

Zato u Evandjelju na tajnu Navještenja neposredno slijedi tajna pohodjenja. Promotrimo riječi: "cum festinatione - žurno". Marija počinje svoje poslanje kao sveopća i posebna posrednica svih milosti. Nijedna se milost ne daje bez Njezina posredništva.

Tri se otsjeka razlikuju u Marijinoj tajni. Treći otsjek sačinjava posebni predmet štovanja Marije kao Posrednice i Djeliteljice svih milosti. To je Ona izričito objavila u Banneux-u. To je bio razlog njezina posjeta.

Posve iznenada ona se 15. siječnja 1933. godine pojavila pred prozorom obitelji Beco, i to kao posjetnica. Zato možemo Gospu od Banneux-a medju drugim nazivima zvati i Gospom od pohodjenja.

Taj početak uloge Gospe od pohodjenja obnavlja se u Banneux-u.

Došavši Elizabeti Marijina se radost prelila preko njezinih usana u divnom himnu Magnificat. Tema je te velepjesme: Konačno su ispunjena obećanja, proročki su navještaji postali utješnom stvarnošću. Dvije se istine u svemu ističu:

1.Prednost siromaha. Prorok Izaija navješta Mesiju prije svega kao onoga, koji će nadoknaditi štetu siromasima. Oni će sada doći na red. Ponosni će bogataši,tlačitelji, gramzljivci i preziratelji drugih biti osramoćeni, poniženi i odbačeni.

2.Ispunjenje obećanja,koje je dano Abrahamu, ocu svih vjernika. "Suscepit Israel puerum suum" (Lk.1,54-55.) Bog je Abrahamu obećao:"U tebi će biti blagoslovljeni svi naraštaji zemlje" (Gen.12,3.) Kad dodje Mesija, Izrael će rasti u širinu i obuhvatiti sve narode, koji treba da budu Božji narod i kraljevstvo Kristovo. Zar nije danas više nego ikada prije opravdana Jeremijina tužaljka, kad govori o nesreći naroda: "Dereliquerunt venam aquarum viventium Dominum - ostavili su izvor žive vode,Gospodina". (Jer.17,13.) Zar nije skrajnje vrijeme, da u pomoć priteče Kraljica naroda?

Tim dvjema oznakama pridodaje Djevica iz Banneux-a još treći znak: znak, koji je Krist dozvao u pamet učenicima svoga Preteče. Oni su postavili pitanje:"Da li si ti onaj, koji ima doći ili da drugoga čekamo?" Smisao je jasan: Ti se nisi objavio. Po kojem ćemo znaku spoznati,da si ti onaj Očekivani? Krist je odgovorio: "Ja sam se već objavio. Ja imam svoje znakove. Idite i recite Ivanu, što ste vidjeli i čuli: slijepi gledaju, hromi hodaju, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromašnima se propovijeda evandjelje". (Lk. 7,22.)

Te su riječi u vezi s riječima proroka Izaije: "Slijepi će gledati,gluhi čuti... i t.d.", ali on to misli samo u prenesenom smislu. Krist se kreće ne samo na alegorijskoj razini, nego i na fizičkoj. Kad to ne bi bio slučaj, koji bi smisao tada imale riječi: "Idite i javite,što ste vidjeli?" Bolest i tjelesne nedostatke moramo promatrati odvojeno od drugih ljudskih nesreća. Oni stoje u vrlo uskoj, upravo unutarnjoj povezanosti s grijehom; oni su znakovi grijeha,ali i mrlja,koju istočni grijeh ostavlja u nama. Krist i Njegova Majka preuzeli su od našeg sadašnjeg stanja sve osim grijeha i bolesti. Otkupljenje obuhvaća svakog čovjeka,koji se sastoji od duše i tijela. Čitav čovjek mora biti uspostavljen u svoje prvotno zdravlje i nepovrijedjenost. Otkupljenje duša dogadja se već ovdje na zemlji, a otkupljenje tijela na sudnji dan, kad će svi uskrsnuti. Ali već i sada se to otkupljenje nagoviješta, ono počinje i krči svoj put.

Nadnaravna milost vrši i na tijelo izvjesno djelovanje, stavlja u nj sjeme,klicu života. Euharistijska hrana - kaže sv. Augustin - sanat morbos animae et corporis, liječi bolesti tijela i duše. Sakramenat bolesničkog pomazanja daje posebnu milost, koja se proteže i na tijelo. Taj sakramenat donosi uvijek ublaženje, a kadikad i vraća zdravlje.

Kod Otkupitelja nalazimo sva tri znaka:

1. Daje prednost siromasima, kojima pripada Božje kraljevstvo; 2. općenitost ili katolicitet otkupljenja: bit će samo jedan narod, Božji narod; 3. Otkupljenje tijela. Spasitelj je umro na križu; On je Prvijenac svih, koji su umrli. Ali On je rekao: "Ja sam uskrsnuće i život!" U svim je drugim religijama i filozofijama tijelo neopozivo izgubljeno, zapada u propast.

Na ovom svijetu nema nikakva znaka o kakvoj olakšici. Tu je riječ izabrala Bl. Djevica. I to je jedino teološki ispravno.

Ne bojmo se kod toga časkom zaustaviti! Htjeli bismo jasno istaknuti ono, što je zajedničko kod tih triju znakova. Oni odgovaraju (prividno) besmislenim tvrdnjama evandjelja,čije su spasonosno jezgro.

1. Preokrenute su sve vrednote: Krist naziva blaženim ono, što svijet označuje "sretnim" i obratno. "Blago siromašnima", za koje svijet nema smilovanja, nego samo prezir. Zar nije zlatno tele glavni i jedini Božji protivnik?

2. Ludi podhvat htjeti od svih naroda, koji su do sada bili žrtva vlastitog partikularizma i egoizma, stvoriti jedinstven Božji narod, i to ne silom i ropstvom,nego jedinstvenom snagom zapovijedi: "Ljubite jedan drugoga, kao što sam ja ljubio vas".

3. Otkupljenje i uskrsnuće tijela. O tom smo čas prije govorili. Znamo,kakav je uspjeh imao sv.Pavao zbog takvog shvaćanja posljednjih stvari pred Areopagom.

Tko da se ne divi tom trojstvu,njegovom mesijanskom karakteru,njegovoj punini pouke i nadahnuća (inspiracije),koje mu pred-

hodi?

Od siromaštva je Marija preuzela naslov ukazanja i ime. Pod njim će od sada biti poznata po svem svijetu. Zato je taj znak odijelila od ostalih znakova i postavila ga odmah na početak, prije nego je pošla k izvoru.

Ime Djevice siromaha odlično pristaje posrednici. Ta za koga je najprije i s posebnom ljubavlju posrednica, ako ne za one, koji su prikladni za Božje kraljevstvo i gotovo imaju na nj pravo? "Blago siromašnima duhom, jer je njihovo kraljevstvo nebesko!" Taj naslov ništa više ne izriče, nego ono, što je sadržano u Spasiteljevim riječima: "Siromasima će se propovijedati evandjelje". Krist je isto tako mogao reći (oblik bi bio istog značenja): "Ja sam Krist siromaha". Tu je nježnu formulu iznijela Bl.Djevica, jer se ona obraća izravno na srce. Svakim danom sve više utvrdjujemo njezinu privlačnu snagu. Zahvaljujući osvajalačkoj snazi Blažena će Djevica svoje kraljevstvo proširiti nad svim kontinentima Zemlje. Opetujemo još jednom: siromaštvo u poruci iz Banneux-a zauzima isto mjesto kao i u poruci evandjelja. Značilo bi umanjiti ili iskriviti evandjelje, kad bi mu pokušali potražiti drugo mjesto.

"Ja ću za te moliti". Djevičino srce obuhvaća čitavo čovječanstvo i svakog pojedinog čovjeka napose. Ne bi više bila savršena Djevica, da nije nešto iz tog srca prelijala na malu poklisaricu, koja je klečala do njezinih nogu, kojoj je objavila svoje srce u svoj njegovoj širini.

==========

Č e t v r t o   u k a z a n j e.

"Rado bih imala malu kapelu!"

Skromnost i povučenost dalje ne ide! Tako govori Majka, koja ima sva prava, ali se ipak boji, da svojoj djeci ne bude na teret. Djevičine riječi očaravaju i zadivljuju. Ako joj je teško, reći će netko, čemu onda taj beskoristan zahtjev? Bl.Djevica zna, da će se na mjestima njezina ukazanja uvijek podignuti svetište, i to bez obzira, da li je Ona to molila ili ne. Činjenica tim više iznenadjuje, što se ukazanje zbilo takvom točnom dalekovidnošću, da se kod toga nijedno slovo ne smije smatrati suvišnim. Sve to daje naslutiti, da Gospa priprema još koje iznenadjenje.

Iza sedamnaest godina pokušat ćemo i to razumjeti. Broj se kapelica povećao. Tako se dogodilo, da je kapela čudo sama za sebe. Ona u tolikoj mjeri odgovara Djevičinim namjerama, da u tom ne možemo sagledati odredbu Providnosti. Svojim tornjem, svojim krovom, otvorenim potpornim stupovima ona predstavlja novi tip kapelica, koje očaravaju svojom osebujnošću. Gdje se god nadje takva kapelica, bilo to u Belgiji, Rumunjskoj, na području Konga, u Indiji, na svakom se mjestu odmah prepozna je "kapelica iz Banneux-a".

Broj će kapelica postati mnogo veći, kao što su i lurdske špilje postale bezbrojne.

Djevičanska Posrednica nije radi toga sišla s neba, da se dade zatvoriti u malom, svijetu nepoznatom seocu. Njezina je poruka sveobuhvatna. In ubique terrarum, u čitavom svijetu ona hoće da bude "Djevica, koja k nama dolazi i k sebi nas doziva svojom ljubeznom gestom"

Ona stanuje u svakoj od tih kapelica, do kojih može svatko doći. Posvud Ona svojim osmjehom i svojim dobročinstvima osvaja srca. "Quasi nebula texi omnem terram. Kao oblak prekrila sam svu zemlju."(Eccl. 24,3).

To je ukratko ono, što sadržava skromna želja četvrtog ukazanja.

Tu završava prvi dio. On se razvijao sistematskom točnošću. Drugo ukazanje postavlja tezu: Izvor je Krist, kome ja pripadam. Treće ukazanje donosi dokaze te tvrdnje. Četvrto je kao epilog svemu.

P r e k i d .

Neobično dugi prekid od tri sedmice rastavlja ukazanja na dva dijela. Nije nam teško i u tome naslutiti neku namjeru ili pouku Bl.Djevice. Dugujemo posebnu zahvalnost vlč.o.Rutten-u, čije su nam duge studije o tom prekidu ukazale pravi put.

Već smo prije govorili o tome, kako je na okolinu kobno djelovao iznenadni svršetak četvrtog ukazanja. Svi su mislili, vjernici i skeptici, da je sve svršeno. Jedva je još preostao netko, tko bi vjerovao. Osim roditelja Beco svega još četvero ili petero; poznajemo njihova imena. Za malu je Marietu započela teška kušnja. Od svih ostavljena, postala je ruglom sela, zapostavljanja su išla sve do zlostavljanja. Ali njezina se odlučnost nije nimalo pokolebala. Svake je večeri oko 19 sati ostavljala kuću, okrenuta

uvijek prema istoj strani neba; molila je šest do sedam krunica. Malo njih, koji su kod toga bili prisutni, brzo bi se umorili. Ona je ostajala sama. "Ona još ove večeri ne će doći", tako je ona bolno uzdisala kroz tri sedmice. "Marieta je pobudjivala sućut", rekao je jedan svjedok njezinih suza. Da li je ona bila sigurna, da će se Bl.Djevica vratiti? Ne! Nikada to nije bila, a niti je mogla biti, jer o tome nije dobila nikakvo obećanje. Ispočetka je još nije napustio svaki tračak nade. Nekoliko slabih slutnja, kako to obično biva u beznadnim slučajevima, u prvim ju je danima podržavalo. Tada je i ona prestala vjerovati u Gospin povratak. O svom duševnom stanju svjedoči ona sama (Izvod iz spisa ispitne komisije): "Jesi li vjerovala, da se Bl.Djevica više ne će vratiti?"

"Najprije sam mislila, da će natrag doći, ali što je dulje trajalo, mislila sam, da je ne će više biti natrag".

"Da li si molila za novo ukazanje?"

"Jesam!"

To nije protuslovno. Utekla se je očekivanju, koje je izgradila na naravnim razlozima. Ostalo joj je pouzdanje, koje je imalo svoj korjen u jednom višem motivu.

Dijete, potaknuto božanskim predosjećajem, obratilo se onoj ustrajnoj molitvi, koja Svemogućem čini nasilje, kako nas je to sam Gospodin učio. Ono je sebi govorilo, da bi svojom molitvom moglo prisiliti Bl.Djevicu, da se vrati, iako bi se Ona odlučila za protivno. Koliko bi velikih ljudi taj sudbonosni udarac podnijeli takvom herojskom ustrajnošću? Ta posljednja riječ

nije prejaka. U onim danima smetenosti samo je neobrazovano i naivno dijete bilo jedino biće, koje je vjerovalo u Djevicu siromaha.

Teško je Marietino iskušenje činjenica. Prekid ukazanja i neke druge okolnosti, koje su sačinjavale tu kušnju, čini se da su opravdano tražile nagradu. Kad bi Bl.Djevica htjela, da dijete zasluži njezin povratak, tada ne bi drugačije postupala. Smije li se samo predpostaviti, da je Bl.Djevica radi jednostavne predpostavke tako postupala, kao da Marieta mora zaslužiti njezin povratak, a da to u stvarnosti nije bio slučaj? Takva igra kod Bl.Djevice čini nam se prilično nevjerojatnom i smionom. Tako dolazimo do zaključka: Kad je ukazanje prošlo, siromašnom je djetetu toliko farizeja dovikivalo "raka", da je ono zaslužilo Gospin povratak. Ona je svojom postojanom molitvom spasila ukazanje. "Infirma mundi elegit Deus ut confundat fortia. Bog je odabrao ono, što je pred svijetom slabo, da postidi jake". (1.Kor.1,27).

Ako je tome tako, tada je činjenica prekida jedinstvena i možda će takvom uvijek ostati. Ona otsijeva takvom nadnaravnom ljepotom, da zasjenjuje sve, što je čudesno u drugim ukazanjima pa i samo sunce iz Fatime.

Djevica nas je naučila mnoge stvari. Njoj se svidjelo, da vjeru i molitvu jedne djevojčice utke u vez svojih ukazanja, da o tome učini ovisnom neizmjerno dobročinstvo, koje je svijetu donijela. Nebeska se Kraljica spustila u Banneux, da od nas zatraži i vjeru i molitvu. Zar je mogla većom rječitošću pokazati nagradu, koju s ti-

me povezuje, i potrebu koju za to osjeća? Možda će doći dani, kad se bude činilo, da je sve izgubljeno; počet će kolebati vjera najjačih. Tada se sjetimo postojane molitve Djevici, koja nije došla. Neka nam to posluži kao primjer i ohrabrenje.

P e t o   u k a z a n j e .

"Dolazim, da olakšam trpljenje. Dovidjenja!"

U prvom dijelu svoje poruke pokazuje Bl.Djevica na izvor, s kojim je sjedinjena takvim vezom, da se on nikada ne će prekinuti. Christus cum Maria et per Mariam, Krist s Marijom i po Mariji, tako glasi temeljni zakon otkupljenja, čija se obilježja pokazuju u trećem ukazanju. U krilu toga sjedinjenja Marija je posrednica milosti. To je njezina vlastita i osobna zadaća, što sačinjava predmet drugog dijela.

Marija ne iznosi teologiju posredništva, ali daje znakove, koji uvijek prate njezin zahvat. Drugim riječima Marija pokazuje svojstva, bez kojih se Ona kao Posrednica milosti ne može zamisliti.

I doista ona to ne bi mogla biti, kad nas sve na Njoj ne bi privlačilo, kad bi bilo što imala na sebi, što bi nas zastrašivalo ili odbijalo. Zar mi svi nemamo u najvećim dubinama svoga srca izvjesni strah pred Bogom? Nedostojni smo, ne usudujemo se Njemu govoriti. Naše pouzdanje zakazuje. Koliko bi milijuna grješnika propalo, da nisu imali Marije, koja nikoga ne zastrašuje? U bojazni ili iznenadnoj

opasnosti, pod teretom grižnje savjesti, svi su kod Nje instinktivno tražili zaštitu, jer su bili sigurni u Njezino srce. Crkveni su oci i sveti pisci vrlo često isticali tu Marijinu osobinu, da je ona Božja dobrota, lišena svakog daha strogosti. I osjećaj kršćanskog puka, koji je tako lijepo izražen u molitvi sv.Bernarda "Spomeni se", potvrdjuje, da se nitko nikada nije uzalud k Njoj utekao.

Ona ne otklanja trpljenje. Non expedit. Dogadja se protivno. Iza Kalvarije trpljenje je postalo križem, koji liječi i spašava. Ali Ona taj križ olakšava, čini teret podnošljivijim. Posrednica nikad ne djeluje bez prvotnog djelovanja.

Može li Bl.Djevica tom sveopćem karakteru nešto nadodati? - Ona traži naše sudjelovanje. Ponavljamo, da je Njezina moć načelno neograničena i Njezina dobrota ne će nikada nedostajati. Ali Ona nas ne može spasiti, ako mi toga ne ćemo. Dva su dakle uvjeta potrebna i dostatna: naša vjera u Nju i molitva. Ni pokora nije uvjet, koji je u prvom redu potreban. Grješnik, koji se ne može skrušiti, koji je rob svojih grijeha, može doći do Izvora i ondje zadobiti milost skrušenosti i oproštenje svojih grijeha i još mnogo više, ako vjeruje u Bl.Djevicu i moli. To, što je Ona objavila o samoj sebi, ne može imati drugog razloga, nego da nam oštro naloži te dvije zapovijedi.

=========
=======

Šesto Ukazanje

"Vjerujte u mene. Ja ću u vas vjerovati. Molite mnogo. Dovidjenja!"

Te riječi s evandjeoskim prizvukom podsjećaju na veliki zakon uzajamnog odnosa, koji uredjuje čovjekove odnose s Bogom. "Dajte i dat će vam se". "Nemojte suditi i ne ćete biti osudjeni" i t.d. Taj neizbježivi zakon na sličan način vrijedi u Marijinu kraljevstvu.

Marieta je rekla: "Gospodin kapelan moli za jedan znak". Na koji je način on bio zatražen? Preuzimamo izjavu iz spisa ispitne Komisije: "Bio sam zbunjen; ali u iskrenoj sam molitvi obećao Djevici,da ću se sav posvetiti ispunjenju njezinih želja, ako to Ona jest". Kao dokaz traži jedan znak i tu riječ shvaća posve u smislu čudesnog dogadjaja.

Ta se molba Bl.Djevici nije svidjela. Za to je bila potrebna priprava. Već se dva puta, u Lurdu i Beauraing-u, molilo za čudo, ali je oba puta molba odbijena. U Marijinu odgovoru ne nalazimo ni tvrdoće ni strogosti. Njezin osmjeh nije isčeznuo s njezina lica. Taj odgovor smatramo mnogo više njezinim blagom, majčinskom opomenom.

Odgovor bi mogao glasiti ovako:"Ponuda,koju si mi dao svojim predanjem, svidjela se mom srcu. No kako je mogu prihvatiti, ako ne vjeruješ u mene? Kad bi doista vjerovao u mene, tada me ne bi molio za čudesan znak. Tada bi nestalo svake sumnje, da ću se ja spustiti do tebe i dati znak, koji je mene dostojan,kojemu

sličnog ne će moći učiniti ni prevara, ni pakao niti opakost duha. Ne prekoravam te, što bi htio motive vjerodostojnosti,niti radi toga, što si unatoč dostatnih znakova neodlučan. Nisam nestrpljiva i svojim sinovima dajem vremena da se obrate. Odreci se čuda, razmišljaj, moli i vjeruj u me! U pogodno ćeš vrijeme dobiti svijetlo na dobrobit svoje duše i za korist moga djela".

Tako se i dogodilo. Nekoliko dana kasnije, gotovo u isto vrijeme, kad su ukazanja završena, rasplinule su se posljednje sumnje vlč. kapelana. On je naučio vjerovati u Mariju.

Bl. Djevica nas podsjeća na temeljne istine. Predmet vjere,bio on nadnaravan ili naravan, ne može dokučiti. Upravo u tome i jest osebujnost vjere, što ona, iako polazi od činjeničnih dogadjaja, nadvisuje sve, što se može i najsigurnije dokazati. Iz toga proizlazi, da je čin vjere uvijek čin slobodnog pristanka. Čin vjere mora biti dobro obrazložen.

On može biti sigurniji, nego bilo koji drugi čin, kao što je to slučaj o našoj vjeri u nadnaravne istine, koje su od Boga objavljene. Uloga razuma ne sastoji se u tome, da dokazuje predmet vjere, nego da dokaže, da je sigurnost vjere opravdana i da se ne protivi razumu. Ta je istina racionalizmu nepoznata i upravo je u tome njegova kobna zabluda.

Ako vjera ne sadržava dokaza u pravom smislu riječi, to ona unatoč toga posjeduje znakove. 1/

1/ Dokaz se sastoji u tomu, da pomoću

Sve ono, što nam omogućuje,da neku stvar spoznamo, nazivamo znakom. To ne znači,da kod toga smije nedostajati razboritost:uvijek će biti potrebno najprije se uvjeriti o činjenicama, koje sačinjavaju materijalni elemenat znaka, tada lučiti vjerodostojne znakove. I čudo, promatrano u svojoj povezanosti s nekim dogadjajem ili osobom, samo je znak kao i drugi znaci.

Vjerniku po srcu Marijinu nije potreban nijedan drugi motiv vjerodostojnosti. On vjeruje, da Ona kao Kraljica i Majka medju nama živi i djeluje. Uvijek je spremna, da svoju moć upotrijebi u našu korist, uključivši i tu moć, da djeluje u našem spoznajnom svijetu i da se objavi na nama zamjetljiv način.

Vjernik se ne spotiče o ono, što je čudesno i božansko. On spoznaje Bl.Djevicu gotovo isto tako, kao što se prepoznaje

---

razumskog zaključivanja od poznatih istina dodjemo do druge nepoznate istine. Na pr. astronom je Leverrier tražio uzroke planetarnih smjetnji planeta Urana. Iza točnih izračunavanja zaključio je, da mora postojati još jedan tada nepoznati planet Neptun. To je dokazivanje. Nitko ne će ustvrditi, da su Uranove smetnje predznaci ili indicije, da postoji planet Neptun. Evo primjera za indicije: listonošu prepoznajemo po njegovoj uniformi, po kožnoj torbi, koja je napunjena pismima.

Po riječima prepoznajemo čovjeka, što jest:da li je liječnik,trgovac ili što drugo.Tu se neki znak neposredno primjenjuje.

jedan član obitelji, kao što se prepoznaje majka. Ako moli za čudo i ako ga dobiva, to se dogadja uvijek samo u smislu iskazivanja naklonosti. Vjera prethodi čudu, a nipošto čudo ne prethodi vjeri.

Potreba dakle čuda kao nekog dokaza pokazuje nedostatak vjere. Bl.nam je Djevica dala da to jasno shvatimo. Lažna je to potreba. Iskustvo nas uči,da znakovi i dokazi neke stvarnosti ne postizavaju ništa kod onih, koji ne dopuštaju njihovu mogućnost. Pa i onda kad bi istina jednog čuda bila dokazana kao jedanputjedan (što ne će nikada biti slučaj), i tada je nevjerniku psihološki nemoguće tu istinu priznati kao čudo. Jesu li čudesa,koja su u lurdskom uredu službeno ispitana i dokazana, mnoge od učenih racionalista obratila? I Židovima je dan znak proroka Jone. Da li su ga oni prihvatili? Zanijekali su činjenicu uskrsnuća i bestidno ustvrdili, da su učenici ukrali Isusovo tijelo. Namjerni će se nevjernik uvijek kao zmija izmicati priznanju očiglednih činjenica, da ga se ne bi lako optužilo za pravu vjeru. Takvo je vladanje nevjernika veoma tragično.

Konačno je posljednji zaključak "zahtjeva našeg razuma" ovaj: ako se Bl.Djevica udostoji sići k nama, da li je potrebno, da njezinu putnicu potpišu,odobre, dopuste i objave neke "Klinike"?

Možemo li sebi nešto smiješnije predočiti?

Nažalost mnogi su katolici naklonjeni u tom pravcu. Mjesto, koje Marija zauzima u kršćanskoj pobožnosti, čini im se odviše pretjeranim. Nadnaravne ih se ob-

jave skoro neugodno doimlju. U njima gledaju nametničke izdanke, koji su nedostojni religije i t.d. Takav je duhovni stav zatrovan duhom racionalizma. Koga se od nas danas takav duh nije dotakao? Bl. je Djevici kapelanova molba dala povod, da protiv toga nešto progovori i da nas učini budnima. Sve su njezine riječi kao plodonosno sjemenje. Zato možemo s pravom predvidjeti, da će ono malo riječi šestog ukazanja utjecati na teologiju i doprinjeti veliki udio, da se ona obnovi.

Riječi: "Vjerujte u me i ja ću u vas vjerovati", izgovorene su prigodom kapelanova odgovora.

One u isto vrijeme u tom odredjenom obliku sadržavaju glavnu pouku ukazanja i upravljene su neposredno svakome od nas.

Naša je prva dužnost prema Bl.Djevici, koju je Bog nerazdruživo povezao s Otkupiteljem Kristom, da u Nju vjerujemo.
"Vjerujte u mene"!
Da nas ohrabri, Bl.Djevica nam sa svoje strane obećaje: "Ja ću u vas vjerovati".
Ali kako i u čemu joj dajemo mogućnost, da u nas vjeruje?

To je posljednja točka, koju je potrebno razjasniti. Naš način, kako molimo,daje joj mogućnost, da u nas vjeruje. Ona nadodaje: "Mnogo molite!" - A kako mi molimo?

Ponajčešće molimo za vremenite milosti; i to je naša skoro jedina molitva. Naša molitva vrlo često kao da ne poznaje drugih ciljeva osim vremenitih i tjelesnih potreba?

Molimo za mir u svijetu; a da li molimo za mir u Kristu i s Kristom?

Ne želimo li u dnu svoga bića ugodniji život da se naši poslovi opet poboljšaju?

Ali nama se vremeniti milosni darovi udjeljuju samo povezani s duhovnim i vječnim dobrima.
U tom ih duhu moramo moliti. Svaka je prava molitva poticaj na bolji život,a na taj način zavredjuje, da bude uslišana.

A da li zbilja tako molimo? Ako molimo, tada naša molitva ni u čemu ne priječi Marijinu moć; tada naime na isti način molimo za one milosti spasenja,koje svima nama po Njoj dolaze. Bl.Djevica može imati u nas povjerenje. K tome još moramo primjetiti ovo: ako molitvu tako shvaćamo, tada je u njoj sadržana vjera u Mariju i barem uključivo vjera u Njezinu ulogu kao Posrednice milosti. Bl.Djevica može imati povjerenja u nas, ako u Nju vjerujemo: naša vjera i naša molitva, koju takva vjera oživljava, osiguravaju joj naše sudjelovanje, pomoću kojeg može razvijati svu svoju moć.

Zato prije svega vrijede riječi: "Vjerujte u me!"

S e d m o   u k a z a n j e .

"Drago moje dijete mnogo molite Dovidjenja!"

Od šestog do osmog ukazanja Marija je tri puta izrekla riječi: "Mnogo molite!" Ovdje ćemo govoriti o tom trostrukom poticaju. Te nam riječi izgledaju kao trostruka opomena. Da li ih je Bl.Djevica u tom

obliku naredila? Slobodno je, da u to sumnjamo ili potražimo drugo tumačenje, koje će više odgovarati vjerojatnosti i istini činjenica.

Zapovijed, koju je dala Djevica siromaha ima veoma veliku sličnost ili je gotovo istovjetna s Kristovom zapovijedi: "Oportet semper orare et non deficere". Ako čovjek uvijek moli, mnogo moli. Krist svoju zapovijed o potrebi neprestane molitve opetuje, da tako zapovijed što dublje prodre u našu dušu. Da li je vjerojatno, da u takvom ukazanju kao ovdje, iz koga u tolikoj mjeri progovara duh evanđelja, Bl.Djevica pokušava nešto popraviti? Mislimo, da se Djevičin plan kod šestog ukazanja proteže samo na navještanje zapovijedi, a kod slijedećih ukazanja na njezino opetovanje. I na ništa više. Kako ćemo onda protumačiti onaj treći poticaj: "Molite mnogo!" u posljednjem ukazanju, koje je nedvojbeno vjerodostojno?

Kod osmog ukazanja upada u oči nepravilni poredjaj riječi. Ako je treći "Molite mnogo!" dio poruke i ona njime svršava, tada mora ispred tih riječi stajati signatura: "Ja sam Majka Otkupiteljeva i t.d." Možemo li reći, da ta pojedinost nema značenja? Ona pokazuje preupadnu osebujnost, da bi takav odgovor mogao zadovoljiti.

I ovdje se krije mala tajna.

Sjećamo se prema Marietinoj izjavi, da je u tom posljednjem ukazanju nestalo Gospina osmjeha, što više, Njezino je lice postalo žalosno. To je ključ tajne. Jedna će nam usporedba pomoći, da to bolje shvatimo. Majka piše svojoj djeci i daje joj

prijeko potreban savjet, o kom može ovisiti sva njihova budućnost. Tada potpiše, ali kad je pismo stavila u omot, tada je obuze strah: jesam li ih u to dosta uvjerila? Zato svom pismu nadoda još i ovo: Ne zaboravite, što sam vam tako toplo stavila na srce!

Tako je bilo i u Banneux-u. U času rastanka Bl. je Djevica bacila svoj pogled u budućnost, koja je ispunjena prijetnjama. Što će se dogoditi, ako je njezina djeca ne će razumjeti? Njezino se srce zabrinulo. Zato poruci, koju nam ispunjenu majčinskim strahom i ljubavlju stavlja na srce, nadodaje pokrepljenje: "Mnogo molite!" Tu se osjeća srce One, koja je u La Salette-u plakala. Uzvišene riječi: "Ja sam Majka Otkupiteljeva, Majka Božja" pravi su potpis na poruci iz Banneux-a. A njezin treći poticaj: "Mnogo molite", njezin materinski pečat.

"Drago moje dijete!" Te su riječi znak nježnosti. Marieta ih nije čula u trećem ukazanju. Zašto upravo sada? Možda radi njezine vjernosti za vrijeme prekida. Bl. nas Djevica sve nosi u svom srcu, ali i tu možemo napredovati.

O s m o u k a z a n j e .

"Ja sam Majka Otkupiteljeva, Majka Božja. Mnogo molite! Zbogom!"

U Lurdu je Bl.Djevica sama o sebi dala definiciju: "Ja sam Bezgrješno Začeće!" To je bilo nešto novo, što je čitav svijet zapanjilo. Nikada nijedan bogoslov nije tako nešto izrekao, niti bi što i uči-

nio, da je slučajno i naišao na taj skup riječi. Kratkoću izraza povezuje s takvom puninom nauke, da se iz nje može izvesti čitava dogma o Mariji. U dvije je riječi remek-djelo teologije.

U Banneux-u se Bl.Djevica nije pokazala u tom svom dostojanstvu. Riječi "Majka Otkupiteljeva, Majka Božja" takodjer su nedostatno formulirane. Na prvi nam se pogled čini kao da su preuzeti izrazi iz poslanice Efežanima: "Christotokos, Theotokos". Ali tako samo izgleda. Formula iz iz poslanice Efežanima je izvedena. Izmedju obadva dijela mora se staviti nadopuna "dakle": "Majka Otkupiteljeva, dakle Majka Božja". Sada je to definirano. Osebujnost formulacije vidi se u izbjegavanju svake riječi, koja bi povezivala. Ideja Majke Otkupiteljeve je različita od ideje Majke Božje. Bl. je Djevica obadvije ideje stopila u jednu, ali ih nije pobrkala, jer naglašuje prvu ideju. To je sigurno jedna novost, jer mi svi i nehotice govorimo: "Majka Božja i Majka Otkupiteljeva". No Ona u isto vrijeme unosi novo svijetlo. Upravo radi rastavljanja tih dvaju pojmova i njihovog zasebnog promatranja niču različite poteškoće za bogoslove. Izbjegavanje rječce "i" ne znači mnogo. Ali u tom se nalazi sva razlika, koja dijeli naš siromašni i nesigurni razum od uzvišenog uvida Majke Božje. "Majka Otkupiteljeva, Majka Božja". To je pravo odredjenje Marijino, prva misao, koja je od vijeka u Božjim mislima mišljena, temelj svih njezinih povlastica i u prvom redu temelj njezine uloge sveopće Posrednice milosti.

Dalje ne moramo razvijati te misli. Dovoljno je pokazati, kako je ukazanje od početka do kraja ostalo na istoj duhovnoj visini.

Z a v r š e t a k

Nazaretska Djevica je htjela, kad nam se natrag povratila, da ukazanje odgovara njezinoj slici, t.j. bez svakog izvanjskog sjaja i bez ikakve krasote na početku. To je rečeno na koncu prethodnog poglavlja.

\+ + +
\+ +
\+

III. P O G L A V L J E.

VJERODOSTOJNOST DOGADJAJA.

1. Transcedentnost poruke.

Karizmatičnih je darova (vidjenja, proricanja, čudesa i t.d.) Crkva imala odmah od svog početka. Prema tim su izvanrednim dogadjajima moguća dva kriva stava: lakovjernost i sistematsko opiranje ili pretjerana sumnjičavost.

Zdravu sredinu naučava sv.Pavao: "Spiritum nolite extinguere. Prophetas nolite spernere. Omnia autem probate: quod bonum est tenete. - Duha ne gasite. Proroštva nemojte prezirati. Sve kušajte, dobro zadržite". (1.Sol.5,19-21.) Prema tumačima Sv.Pisma riječ "proroštvo" proteže se na izvanjska saopćenja Duha Svetoga. Da poslušamo Apostola, nadodajemo ovo poglavlje.

I s t i n i t o s t dogadjaja.

Istraživatelj se mora ponajprije točno držati dogadjaja, opisati ih točno sa

---

Riječ "transcedentnost" ovdje znači ono, što nadilazi sposobnosti vidioca i zato je neposredni znak jednog dogadjaja, koji ne potječe od njega.

svim njihovim okolnostima i medjusobnim odnosima. U tu se svrhu imenuje ispitna komisija. Bez tog sigurnog temelja lako se zapadne u opasnost besplodnog diskutiranja. Nadalje je potrebno da se načini jasan izvještaj činjenica, koje će biti dobro poredane i obrazložene. "Manifesta opera Dei. Djela se sama objavljuju". O tom svjedoči sve više brzo i lako širenje poruke Djevice siromaha.

Od vjernika spominjemo najprije siromahe, jednostavne i razbaštinjene, čije svjedočanstvo u kršćanskoj pobožnosti ima tako veliku vrijednost."Pauperibus evangelizare misit me. Bog me poslao, da siromasima propovijedam Evandjelje". Siromasi su prvotno oni, koji primaju milost, da spoznaju Bl.Djevicu i u Nju vjeruju. Ali ima i obrazovanih. Tko bi ih sve mogao nabrojiti? Biskupi, prelati, svećenici, redovnici na glasu, akademici, učenjaci... Spomenimo medju ostalim samo vlč. P.Josipa Marechal-a S.J. blažene uspomene. On je bio velik duh, duboki mislilac, koga su pitali za savjet i uvaženi stručnjaci. On je izdao brojna djela s područja mističke psihologije i filozofije. On je bio vodja u obnovi tomizma, nosilac nagrade u desetgodišnjem filozofskom natjecanju, doktor biologije, napose stručnjak u svim psihološkim znanostima. I on je vjerovao u presvetu Djevicu iz Banneux-a jednostavno, djetinjski, ali u isto vrijeme i kritički. Jedan glasoviti stručnjak za psihijatriju, kad je po prvi puta čuo od P.I.v.H. za dogadjaje u Banneux-u,primjetio je: "Molim Vas, Vi ste u protuurječju; ako mi dokažete, da dogadjaji iz Banneux-a imadu naravno porijeklo,ja se

pokoravam. Ako su dogadjaji takvi, kakvim ste mi ih vi prikazali, tada je posve sigurno, da halucionacija ne može doći u pitanje. Isto je tako nemoguće za te dogadjaje naći prirodno razjašnjenje".

Jedan je sveučilišni profesor, član kraljevske medicinske akademije izjavio isto.

Jedan je od naših biskupa 1937.godine pisao preuzv.g.Kerhofsu: "Izvještaj P.I. v.H. u svojoj jednostavnosti tako je lijep, da ga čovjek ne može čitati, a da ne poželi, da crkvena vlast jednim dekretom odobri štovanje, koje se tako rascvalo u svetištu Banneux-a. Na istu pojavu nailazimo kod svih narodnih slojeva: Čim se pojavi Djevica siromaha, odmah je spoznaje i odmah pada na koljena. "Incessu patuit dea. Po njezinu hodu upoznao je Eneja boginju".

Još ima onih, koji se skanjuju. To je neizbježivo. U bezbrojnim raspravama mogli smo se uvjeriti, da je jedini razlog sumnje nepoznavanje same stvari. Zato je važno, da se dogadjaji iznesu točno i u cijelosti. Potrebno je samo upoznati Djevicu siromaha, da se je prizna. Sami su dogadjaji u tančine ispripovijedani u prvom poglavlju. Da li se tu nadje još kakva nejasnoća, kakva sjena, nešto, što nas smeta, kakvo saopćenje, koje je u pitanju? Zar taj izvještaj od početka do kraja ne govori jasno, s nekakvim miljem i blagoslovljenom veličinom? Može li se razborito zanijekati djelovanje jednog višeg bića i jedinstvenost osnove i onda, ako se u svim točkama ne slažemo s izlaganjem u drugom dijelu? Može li se zanijekati sav

nerazmjer izmedju savršenosti ukazanja i sposobnosti djevojčice, koja je vidjela Gospu? To moramo podcrtati.

U z r o k   d o g a d j a j a .

U pitanje dolaze četiri hipoteze:

1. mimonaravno, djavolsko porijeklo;
2. prevara, laž, mitomanija;
3. varka sjetila;
4. Nadnaravno porijeklo ili pravo ukazanje.

Prvu hipotezu možemo već unaprijed isključiti. Još nikada nikome nije palo na pamet, da se usudi koraknuti na tako klizavo tlo.

Drugu je hipotezu dugo ispitivao P.I.v.H. On piše: "Svijesno i dosljedno varanje predpostavlja visoko razvijenu pokvarenost. A Marieta je po jednodušnom mišljenju sviju dobra i jednostavna. Svi, koji su je poznavali, divili su se njezinoj otvorenosti. Njezin značaj ne dopušta nijedne teže laži. Dakako i ona, kao i sva djeca, kadikad iznalazi izlike, da izbjegne neugodnostima, ali sve izjave svjedoka idu u prilog njezine čestitosti, pa i onda, kad spominju njezine lakše prestupke. Dogodilo se, da su u toj zadnjoj točki izjave okrnjene i u svojoj biti izmijenjene".

"Pa ako se i predpostavi, kaže dr.H., da je Marieta na poticaj koje druge osobe izmislila tu igru, djevojčica nije bila sposobna da je na uvjerljiv način izvede do kraja, i to s nekim čudesnim prizvukom uzbudjenja. Svi su svjedoci dogadjaja u tom jednodušni, da se do sada nije mogla

dokazati ni najmanja sjenka prevare". Marieta bi odjednom pripala sloju najistaknutijih glumica, kad bi mogla svoju igru odigrati takvom stalnošću i savršenom prirodnošću. Što se tiče njezinih roditelja, oni su bili bezazleni ljudi i tome nisu dorasli. Promatrali su ih iz blizine. Pokazali su se nesposobnima, da izmisle takvu predstavu i da je onda izvode sa svojom neobrazovanom i nedužnom kćeri. Na unakrsnom se saslušanju utvrdilo, da je njoj svaka prevara i laž bila strana.

Možemo još nadodati i ovo: domišljata su djeca po svojoj naravi sklona tome, da iskite svoja pripovijedanja, nipošto ne ispuštaju pojedinosti, koje ukrašuju. Ako baš jednu zaborave, lako pronadju drugu. Kod Mariete vidimo baš protivno: neke pojedinosti, koje bi vrijedne bile, da ih znamo, ispadaju i na taj je način sjećanje siromašnije.

Tipičan je u tom pogledu izvještaj, koji je ona 1936. dala o svom prvom ukazanju. Marieta je tada bila stara petnaest i po godina. Nalazila se u Thildock-u u školi i na odgoju sestara uršulinki. Te je večeri kao nikada prije imala priliku, da pripovijeda, da se sjeti i najmanje pojedinosti. Kad su je zamolili, da iznova pripovijeda o ukazanjima, dala je najsuhlji i najmršaviji prikaz, koji bi se mogao napisati u šest redaka. To se dijete ne smije sumnjičiti, da svoja pričanja ispravlja ili uljepšava.

Sada ostaje dvoumica: da li su ta ukazanja istinita ili je sve samo varka sjetila. Moramo prije svega strogo razlikova-

ti izmedju objektivnog ili pravog ukazanja i subjektivnog ukazanja, koje dolazi od varke sjetila.

U prvom je slučaju vidjelac pasivan. Sve, što se u vidjenju dogadja, dolazi iz neba i primjereno je nebeskom biću,koje se udostojalo objaviti.

U drugom je slučaju vidjelac aktivan; čitav sadržaj vidjenja dolazi od njega samoga. Kod toga učinak nije ništa drugo,nego svijesni ili nesvijesni proizvod njegove mašte. Varka sjetila ne povećava naše sposobnosti niti ne uveličava našu volju. Djelo odgovara svome začetniku; ono nesumnjivo odaje karakter začetnika, njegovo duševno i moralno siromaštvo, njegovu nedostatnu izobrazbu, njegove predrasude i želje. "Omne agens agit simile sibi. Sve što djeluje, radi prema svom vlastitom uzoru".

Problem, koji postavlja novo ukazanje, usredotočuje se, kao što smo već rekli, u pitanju, da li je savršenost ukazanja u razmjeru ili nerazmjeru sa sredstvima,koja su vidjelcu stajala na raspolaganje.

Uzmimo, da bi dvanaestgodišnje dijete, koje ne zna voziti, moralo voziti auto. Ono ta kola vozi bez pogreške, usporuje vožnju, dodaje gas, pravilno skreće u drugu ulicu, ravna se po svim saobraćajnim propisima, konačno vozi glavnom ulicom Brüssel-a u vrijeme, kad je najveći promet, i to sa svršenom vještinom. To bi bio primjer za čudo, koje bi se moralo dogoditi u Banneux-u, da je siromašna djevojčica postala žrtvom varke sjetila i da je bila prepuštena svojim vlastitim sposobnostima. Da li poznajemo takvo čudo? U stvari bi mala vozačica već iza prvih dvadesetak metara udarila u izlog ili zid prve kuće. No na sreću u Banneux-u je upravljač u svoje ruke uzela Bl.Djevica, a djevojčica je pustila, da je Ona vodi.

Ukratko ćemo reći ovo: sud o nadnaravnosti ovisi o odgovoru na slijedeća pitanja:

1. Da li je ukazanje takvo, da se razumno može vjerovati, da ga je Bl. Djevica takva izmislila i htjela?

2. Da li je izmedju sadržaja ukazanja i osobnih sredstava, koja su vidjelcu stajala na raspolaganju, takav očiti nerazmjer, da se iz toga može zaključiti na nemogućnost, da sam vidjelac bude začetnik tih ukazanja?

Kod dogadjaja u Banneux-u o tom nema sumnje. Evo nove usporedbe: Kad bi sve dogadjaje i riječi ukazanja u Banneux-u rastavili i pobrkali red i tada tražili od djeteta, da sve bez i najmanje pogrješke natrag postavi na svoje mjesto - što bi iz toga izašlo? Rekli smo samo, da natrag postavi sve na svoje mjesto, a što bi istom bilo tada, kad bi dijete sve dogodjaje moralo "izmisliti" i bezprijekorno ih poredati, kao što su poredani u Banneux-u?

Naš dokaz dostaje za istinitost dogadjaja. No ipak smo premalo ocijenili učešće Bl.Djevice.

Dosada smo pokazali tri osobitosti ukazanja u Banneux-u:

1. Početnu jednostavnost i poniznost. Obnova otajstva pohodjenja tražila je tu sličnost.

2. Značenje dogadjaja. U najodsudniji čas povijesti čovječanstva Bl.Djevica navješta, da spasenje ovisi o Njoj. Ona to spasenje obećaje pod dvostrukim uvjetom: da vjerujemo i da molimo. Postoji li nešto slično u Marijinoj povijesti prošlih stoljeća?

3. To je tako fino tkanje, da se ni najmanji dijelak ne može niti utkati niti izmijeniti.

Tim trima osobitostima ili istaknutim značajkama ukazanja u Banneux-u pridružuje se i četvrto obilježje: visok stupanj vjerodostojnosti. Ta vjerodostojnost proizlazi iz svih autentičnih ukazanja, i to iz cjeline dogadjaja, a ne iz pojedinog dogadjaja. Tako na primjer ispravnost poruke iz Beauraing-a: "Ja ću obratiti grešnike", ne dokazuje toliko sam doslovni tekst izreke, nego mnogo više podudaranje izjava svih petero vidjelaca. Same riječi mogao bi izmisliti i "krivi vidjelac". Dok naprotiv u Banneux-u nema nijednog dogadjaja, nijedne zgode, čije bi pojedinosti mogle potjecati s kakvom vjerojatnosti od vidjelice. Jedino riječi: "Ja ću za tebe moliti" i "drago moje dijete" moramo izuzeti. No jesu li to zbilja izuzetci? Te riječi ni ne spadaju poruci u pravom smislu riječi, jer su nadodane iz lične blagonaklonosti prema djetetu.

==========
=========

2. TRANSCEDENTNOST POJEDINIH DOGADJAJA.

Proći ćemo po treći put sve dogadjaje iz početka i kod svakog pojedinog upitati zdravi ljudski um: da li je razumno u svemu gledati samo Marietino umišljavanje? Podsjećamo, da pod uobičajenim pojmom "varka sjetila" podrazumijevamo neki dogadjaj, koji postoji samo u mašti i vidjelca. On taj dogadjaj smatra ozbiljnim, jer nije kadar razlikovati izmedju prividnosti i stvarnosti.

P r v o   u k a z a n j e .

A/ Da li je Marieta sama uzrok ukazanja Bl.Djevice u malom vrtu? Očito da nije; jer se vladala kao onaj, koji je stvarno i silno iznenadjen. Da li je odmah pomislila na Bl.Djevicu? O tom bi se dalo raspravljati, ali je malo vjerojatno. A da li je odmah vjerovala, da je to Majka Božja? Sigurno ne! Ima dogadjaja, koji su tako nepredvidivi i nevjerojatni, da gotovo ukoče duh. "Čovjek trlja svoje oči", ne usudjuje se i ne može vjerovati. Marieta se doista nalazila u takvom stanju. "Da li je to istina? Nije li to samo varka?", pitala se Marieta. A na pojam osjetne varke spada upravo nesposobnost, da čovjek sebi takva pitanja postavlja, gubitak svake kontrole, nemoć da razlikuje prividnost od zbilje.

B/ Jedan djelotvorni uzrok traži najprije neke preduvjete, da može djelovati. Ne djeluje, ako nije dobio neku pobudu. Motor jednog automobila može pokrenuti kola, ali je za polazak potrebno staviti ga u brzinu i dodati gas.

Pa ako predpostavimo i to, da je Marieta za to imala neku prirodjenu nadarenost, da je u sebi imala prilično jaki kompleks, još uvijek nije sigurno, da se osjetna varka mogla desiti upravo u taj čas. Iz kog razloga? To je posve jednostavno: njezina pažnja, njezine brige, njezino očekivanje, sva njezina duševna djelatnost bila je upravljena na nešto drugo. Baš je te večeri nemirno i nestrpljivo očekivala povratak svoga brata. Od vremena do vremena bi se podigla, odgrnula zastor na prozoru, zurila u tamu očekujući i tražeći malog skitnicu. U taj čas opazi sjajnu prikazu. Činjenica je nemoguća, ako vidjenje nije pravo; jer - opetujemo - unutarnja djelatnost, iz kog je trebalo proizaći umišljeno vidjenje, bila je na drugom mjestu potpuno zaposlena. Taj je razlog jednostavan ali odlučan.

A podsvijest? - moglo bi se pitati. Ako za čas prihvatimo sve ono čudesno, što se pripisuje podsvijest, unatog toga ne može učinak nesvijesnog djelovanja u kojem mu drago času stupiti u svijet. Lako shvaćamo, da je Macbeth tokom jedne gozbe vidio kako mu se ukazala Banco-va slika, ali ne možemo dopustiti, da se ona pojavila u buci i raspuštenoj žurbi jedne hajke. To odgovara Marietinu slučaju. Njezina je mala glava bila na posve drugom mjestu.

C/ Marieta je bila sposobna za ispitivanje: odmah je i bez odgadjanja učinila jedan pokus, da ispita stvarnu ispravnost vidjenja (Iznijela je kuhinjsku svjetiljku u obližnju sobu).

"Nije li to samo odraz svjetiljke?" Ona je veoma dobro upotrijebila metodu razlučivanja Stuart Mill-a. Može li se još sumnjati, da je je ona bila u punom posjedu svih svojih duševnih sposobnosti? Kako bi joj mogla nadoći slična ideja? U svakom se slučaju taj mali razum pokazao dosta zdravim i malo pristupačnim za varke. To je potpuno jasno.

D/ Prisiljena svojom kćeri majka dolazi do prozora i ona nešto vidi: i to sjajnu prikazu na istom mjestu; njezini se obrisi u cjelosti podudaraju s vidjenjem djeteta. Majčino je vidjenje nepotpuno; ali nije to prvi puta što se glavnom ukazanju pridodaje i drugo djelomično ukazanje, koje ima tu svrhu da potkrijepi glavno. Tako su i vojnici, koji su pratili sv. Pavla, čuli glas, ali nisu vidjeli ništa. Vidjenje se Marietine majke nikako ne može pobijati. Bila su to dva različita vidjenja, ali se ona potpuno podudaraju.

Da li su vidjenja neovisna jedno o drugom? "Da li je dijete sugeriralo majci ukazanje?" "O sugestijo! Kolike su ludosti obučene tvojim cipelama! Samo pokušajte utjecati na ženu u takvom položaju! Ako od 100.000 slučajeva uspijete, stvar će doći u novine".

E/ K tome još pridolaze tri osobitosti, koje se tiču same Bl. Djevice.

1. Kretnja rukom i kažiprstom kao poziv. Već je u prethodnom poglavlju rečeno, da se ta gesta i preodviše protivi našim slikovito-opisnim predajama, da bi je bez daljnjega mogli prihvatiti. Onaj, koji trpi od osjetne varke, ne može biti nikakva iznimka. On iznalazi svoje vidjenje, da

ostvari neku ideju, želju ili osjećaj,ali se kod toga vara. No on u sve to skupa ništa ne unosi, što ne bi mogao sebi predočiti u normalnom stanju. Takvog bismo čovjeka mogli usporediti s kozom, koja je privezana uz neki kolac. Ona je ograničena na svoj krug, ali unutar toga kruga može pasti i skakati kao da je slobodna.

2. Djevica drži sklopljene ruke prema dolje. Jedan se vjernik iz Banneux-a nadao, da će cijeloj stvari učiniti uslugu, ako izmisli hipotezu, prema kojoj su spuštene ruke samo varka perspektive izazvana različitom visinom. Taj pokušaj,koji se u najbolju ruku može pohvaliti dosjetljivošću, pridodan je kao dodatak spisima Ispitne Komisije. Ali Marieta je dobro vidjela, "to je bilo tako i drukčije nije moglo biti". Ruke u stavu mirovanja prirodno su spuštene. One kao da govore: Put je dovršen! Uzdignute ruke označuju svečanu gestu, koja je svijesno učinjena. Bl.Djevicu gotovo i ne možemo sebi drugačije predočiti. No da li je ona svoje ruke tako držala u nazaretskom vrtiću ili na svojim putovanjima? Zašto bi ih trebala držati uzdignute, kad je zastala pred Beco-vom kućom, kamo je došla jednostavno, prijateljski, kao posjetiteljica? Kod drugog i slijedećih ukazanja stvari stoje drugačije: tu se Bl.Djevica pretstavlja cijelom svijetu.Hoće li se razumjeti taj znak vjerodostojnosti, koji je izveden s tako profinjenom okretnošću? Neki u tom počinju nazrijevati "objekciju", a to jednostavno radi toga, jer se ovdje radi o genijalnom pronalasku. Tu gotovo na iskustveni način ustanovljujemo, kako zbilja, i to onakva,kakva

je u sebi i neovisno od nas, žigoše naše lažne predodžbe, koje ju pokušavaju stilizirati i umjetno iznakaziti.

3. Bl. je Djevica micala svojim usnama kao da nešto govori, ali Marieta nije ništa čula. Naoko, i to je jedna neugodna činjenica, ali ako je pobliže promotrimo, ona postaje znakom vjerodostojnosti, i to još divnijim, nego je to bio prethodni.Kaže se, da je micanje usnama i izgovaranje riječi medjusobno neodjeljivo povezano. Dakle zaključujemo, da činjenica nije moguća, ako u isto vrijeme nije objektivno stvarna. Prebacimo se sada u hipotezu osjetne varke: ako sebi tobožnji vidjelac umišlja, da se usne miču, to je radi toga, jer već ima pripravljene riječi, koje želi čuti i koje će posve sigurno čuti. Gdje bi onda mogla biti zapreka? U udaljenosti? Ali u tom slučaju nema objektivne udaljenosti. Djelotvorni uzrok glasa kao i uzrok vidljivih formi leži u nutrinji tobožnjeg vidioca. Neobjašnjivo je kako se riječi ne bi čule, ako se pretpostavi subjektivna halucinacija (varka). Ako je tome tako, onda mora glas doći do vidioca, kao da je izveden u izvjesnoj udaljenosti od njegova uha, ali se radi udaljenosti ne može čuti. Upravo je to ono, što se dotične večeri dogodilo. Ispitali smo mogućnost zvuka, koji je imao doći do Mariete. Iz udaljenosti od 7,5 metara čut će se osrednji ženski glas kroz prozor veoma slabo, i to pod uvjetom da se uho stavi na staklo. A uopće se ne će čuti, ako čovjek pred sebe gleda kao što je to činila Marieta.

A što je onda Bl.Djevica govorila,kad je znala, da njezin glas ne će tako daleko

doprijeti? Njezine riječi nisu ništa nadodavale pozivu rukom. Zato za Marietu nije bila nikakva šteta, što ih nije čula. 1/

Bl. se Djevici svidjelo, da tako postupi sigurno zato, da tom znaku dadne transcedentni značaj, jer on je tako nov i nepredvidiv, da ga nijedan čovjek nije mogao izmisliti. Zahvaljujući tome znaku Marijina se prisutnost može gotovo iskustveno utvrditi.

Predmet još nije iscrpljen. Nadamo se, da će se jednog dana koji psiholog osjetiti ponukanim, da nam dade o tome dublju i iscrpniju studiju.

Prvo je ukazanje remek-djelo vjerodostojnosti. Što bi ono bilo samo po sebi bez znakova, koje smo nabrojili i koji su mogli izostati? Bilo bi to beznačajno djelo.

Ali svidjelo se Bl.Djevici da bude darežljiva sa znakovima vjerodostojnosti. Prisiljeni smo vjerovati, da je Ona i iz toga htjela učiniti jedan simbol: simbol početka božanskog otkupljenja. Taj je tako čedan i neznatan, da ga svijet gotovo

---

1/ Utvrdili smo, da je kretnja pozivanja uslijedila neposredno iza pomicanja usana. Gospa se u svemu vladala kao osoba, koja postoji i koja djeluje u našem iskustvenom svijetu. Kad je primjetila, da njezine riječi radi njezine udaljenosti ne dopiru do ušiju Mariete, ona ih nadopunjuje gestom dozivanja. Ta neposredna nadopuna potvrdjuje objektivno porijeklo geste i isključuje svaku sumnju.

ni ne zamjećuje. Ali on nosi u sebi nešto nepromjenljivo i vječno i nijedna ga stvorena sila ne može opozvati.

Isto je tako i s prvim ukazanjem. Do sada nitko nije pokušao, da objasni njegov postanak. Kako je uopće došlo do tog ukazanja? Sigurno je da ni u budućnosti nitko ne će imati smionosti, da to učini. "Mole sua stat. Ona djeluje svojom veličinom".

D r u g o   u k a z a n j e .

One je večeri Marieta prvi puta odvedena do izvora. Došavši u visinu izvora iznenada zaokrene i klekne pred lokvom vode podno nagiba. Takvo se vladanje psihološki ne da objasniti. Ako netko ide sredinom ceste i želi doći na odredjeno mjesto, koje se nalazi na jednoj ili drugoj strani, tada već prije zakrene i u kosom se pravcu uputi prema cilju. Možemo reći, da se to čini automatski. A to, što je Marieta drugačije učinila, bilo je radi toga, jer nije namjeravala ići izvoru.

Kako je ipak došla onamo? Iznenada primjeti, da je Bl.Djevice nestalo. Pogleda na desno i ugleda je iznad nagiba i odmah se uputi na tu stranu.

Ne može se zanijekati, da je Marieta u svemu bila pasivna. Došla je do izvora, a da toga ni sama nije predvidjela.

"Uroni svoje ruke u vodu!" Odakle je mogao doći poticaj i želja za takvim na oko beskorisnim činom? Zar od njezine pobožnosti? Tada je bila i previše neuka i jednostavna, da makar samo izdaleka naslutí smisao, koji smo povezali s idejom izvora.

Ili ju je možda kao nestašnu djevojčicu spopala želja, da se igra u ledenoj vodi, kao da ukazanje Bl.Djevice nije zaokupljalo svu njezinu pažnju?

Marieta je dobila zapovijed i ona je poslušala.

Slijedeća izjava: "Izvor je meni pridržan!", daleko nadilazi njezinu moć razumijevanja. Da od svega nije ništa razumjela, dokazuje pitanje, koje je idući dan postavila Djevici.

Već smo na drugom mjestu govorili o tome, zašto su riječi "Dobar večer i Dovidjenja"znaci vjerodostojnosti prvoga reda.

Svi elementi ovog ukazanja jasno traže prisutnost i djelovanje dviju osoba.

T r e ć e u k a z a n j e

Kad je Marieta došla k izvoru, postavila je pitanje: "Lijepa gospodjo! Jučer ste rekli: Ovaj je izvor meni pridržan? Zašto meni?" Smisao nije jasan, ali ga je Marieta kasnije protumačila. Ona je pitala: "Kad ste rekli, 'meni pridržan', niste li možda htjeli reći: 'Za mene, Marietu'?" Što se sve negdje kovitlalo u tom malom mozgu? Dijete, makar staro dvije godine, ne može se zabuniti u značenju riječi meni, koju je riječ izgovorila jedna druga osoba. To isto vrijedi i za Marietu. Moramo stoga pogadjati. Marieta je razmišljala; pitala se, kako bi se Bl. Djevica mogla poslužiti izvorom? Da pije? Da se pere? I nije mogla naći odgovora, koji bi je zadovoljavao. Tada joj sine

misao, da je možda taj izvor za nju, Marietu, rezerviran. Ali ni to joj ne ide u glavu. Bl. bi Djevica u tom slučaju rekla "za te". Ukratko, nije znala izlaza i zato odluči, da pita Bl.Djevicu. Ta zgoda pokazuje, da je Marieta imala odlučni karakter, koji je više bio sklon djelu, nego razmišljanju. To nam dopušta, da prosudjujemo stanje njezine inteligencije u ono vrijeme.

Kakav odgovor očekuje dijete? Da ili ne? Bl.se Djevica još više nasmješila, smijala se (kako to potvrdjuje jedan vjerodostojni dokumenat, jedno povjerljivo Marietino saopćenje), kao što se smijemo djetinjoj naivnosti. Na to indirektno odgovori opetujući riječi jučerašnjeg dana. Da li je Marieta znala za svoju naivnost? Da li je samo malo osjećala od one uljudnosti, koja nikada ne odgovara izravnim ne? Kako bi se sve to moglo protumačiti, što je Marieta pripovijedala, ako uopće nije vidjela Bl.Djevicu?

"Za sve nacije, da bolesnicima udijeli olakšanje". Marieta ne razumije dvije riječi: nacije i olakšica. Zar je moguće, rekao je jedan skeptik, da Marieta nikada nije čula riječ "nacija"? Kakogod bilo, ona značenje te riječi nije razumjela. A da je kod nje bio slučaj varke sjetila, tada bi morala razumjeti riječ, kojom se poslužila. Ali je sigurno, da je Marieti kasnije, uveče, ta riječ protumačena.

"Ja sam Djevica siromaha!" Ta je definicija nešto posve novo, pravi biser iz Banneux-a, isto tako osebujan, pun objave i neočekivan kao i definicija iz Lurda: "Ja sam Bezgrješno Začeće". To su riječi

s neba. Ne postoji nijedna slična upotreba riječi "Djevica", riječi, koja bi se bilo kada u kršćanskoj literaturi primjenila Mariji. Kako bi jednoj neukoj djevojčici mogla pasti na pamet tako mistična formula? Neki su se usudili reći, da je Marieta mala socijalistkinja, koja se htjela izraziti na proleterski način. U tom bi se slučaju izrazila nezgrapnije, možda kao Leonija van Dyck, koja je nadovezivajući na Banneux u Onckerzeele rekla: "Nisam došla za bogate, nego za siromašne".

Č e t v r t o   u k a z a n j e .

"Rado bih imala malu kapelu". Svakako bi i to Marieta mogla izmisliti, da ublaženje (želje) nije izraženo kondicionalom. Budući da djevojčica nije poznavala druge učtivosti osim one, koja je vladala u njezinoj sredini, to bi ona rekla ovako: "Želim (ili hoću) malu kapelu".

Kratka je nesvijestica male vidjelice iznenada prekinula ukazanje, i to u času, kad je Marieta vidjela kako je Bl. Djevica blagoslivlje.

Što su skeptici htjeli učiniti iz činjenice nesvijesti? Oni su govorili: "Postoji li vjerojatnost, da bi Bl. Djevica tokom ukazanja pripustila takvu nesvijesticu, koja bi je prisilila, da se gotovo na smješan način povuče, jer je njezina vjesnica u njezinu naručaju klonula?"

Providnost ne običaje prepriječiti slučajeve i prirodna zbivanja. Ali ih Božja

svemoć, koja neizmjerno nadvisuje ljudske moći, uvrštava u svoje planove, i to kao u unaprijed. odredjenom skladu. Na taj način postizava takve učinke, koji su odličniji od onih, koje donosi redoviti tijek stvari. Evo primjera ovdje.

Marija ne odgovara samo na prigovor, nego nam daje novi dokaz transcedentnosti, koji traži sebi ravna u povijesti ukazanja. To je genijalna improvizacija, koja poraz pretvara u neusporedivi dokaz božanskog porijekla. Da se Bl. Djevica doista nije ukazala, na koji bismo način tada protumačili Marietinu varku? Morali bismo pretpostaviti:

1. da je u razmaku jedne sekunde osjetila, da pada u nesvijest.

2. da je predvidjela, kakvu bi korist iz toga mogli izvući protivnici;

3. da je tražila rješenje, koje bi moglo ukloniti taj udarac.

4. da joj je u jedan čas morala doći misao blagoslova; jedno se naime ukazanje redovito svršava blagoslovom;

5. da je ona, da dokaz bude jači, izmislila novi obred, koji je tako lijep, tako uzvišen, pa i njoj samoj nepoznat.

Skeptici neki slobodno vjeruju, da je takva brzina i plodnost mišljenja veoma vjerojatna kod jednog tako neukog i neobrazovanog djeteta.

P r e k i d .

Pretpostavka osjetne varke dovodi nas u neizbježivo proturječje. Prvo se ukazanje

zbilo iznenada. Ne može se kod vidjelice otkriti ni najmanji trag kakve skrovite priprave, kakva bi morala prethoditi takvoj pojavi. Nemoguće je pretpostaviti ni mogućnost neposrednog uzbudjenja, koje bi bilo potrebno, da izazove vidjenje. Baš naprotiv! Providonosno Julijevo zakašnjenje daje nam siguran dokaz, da su Marietine misli i očekivanja bila usmjerena u drugom pravcu.

Prekid nas jednim udarcem baca u drugu skrajnost. Vjera i pouzdanje vidjelice bile su kroz tri sedmice stavljene u teško iskušenje. Za znanost i za zdravi ljudski um ta je radikalna razlika prvi, ili barem vrlo vjerojatni znak, da porijeklo ukazanja moramo tražiti u slobodnom djelotvornom uzroku, koji je neovisan od vidjelice.

P e t o u k a z a n j e .

"Dolazim, da ublažujem trpljenje". Marieta i nakon trećeg ukazanja još ne razumije riječi "ublaživati". Iz studije R.P. Rutten-a o petom ukazanju (str.91.) citiramo ovo: "Konačno je prestala plakati,podigla se i rekla: „Za tatu". Tada sa svojim ocem podje u pokrajnu sobu,ali još uvijek pred očima svjedoka. Iz primjerene udaljenosti čuo je M.M. kako je tihim glasom ocu povjerila, da joj je Bl.Djevica rekla:„Dolazim, da ublažujem trpljenje". Nato je valonski nadovezala, da ne razumije, što to znači. Tada njezin otac prevede Marijinu izreku na valonski".

Dokaz je uvjerljiv: Marieta nije poznavala smisao ovih riječi. Ona ih dakle nije

mogla sama od sebe upotrijebiti.

Š e s t o u k a z a n j e .

"Mnogo molite!" (To je tri puta rečeno). Jedan jedini "Mnogo molite" ne nadilazi spoznajnu moć male vidjelice.

No da li bi se moglo tvrditi, da je dijete kod te početne pobožnosti u dnu svoje duše bilo uvjereno u moć molitve, da je ona naše utočište i naš jedini spas? A ipak je ta misao, koja nam se silom nameće, temelj trostrukog "Mnogo molite!"

"Vjerujte u mene i ja ću u vas vjerovati". Te su riječi u nerazmjeru s mentalitetom i duševnim sposobnostima vidjelice. No ipak ćemo navesti jedan izravan dokaz za nemogućnost subjektivnog porijekla. Sigurno je, da Marieta nije razumjela ni kapelanove molbe. Nije znala, što znači riječ "znak". Mislila je, da vlč.kapelan pita Bl.Djevicu kako se zove. U kakvom je onda skladu odgovor s pitanjem? Ovdje kao i na svakom drugom mjestu Marieta nije ništa drugo do vjerna prenosnica poruke.

"Ja sam Majka Otkupiteljeva, Majka Božja". Djevojčica je poznavala dva dijela i bila bi ih mogla zajedno povezati, ali tako kao što to sada već gotovo svi čine umetajući veznik "i". No ona je s posebnom važnošću ostala kod izreke bez "i": Majka Otkupiteljeva, Majka Božja". Tako je htjela Bl.Djevica. Ispuštanje veznika "i" čini oznaku Banneux-a neisporedivo dragocjenom.

Na taj je način naše istraživanje dovršeno. Ono zapravo radi jasnoće dogadjaja

u Banneux-u nije ni bilo potrebno. Ukazanje Bl.Djevice ima mnogo čudesnih strana, a posljednja je od njih izvanredna vjerodostojnost. Smatrali smo svojom dužnošću, da osvijetlimo svaku pojedinost.

U tim je stranicama govorila mala vidjelica. Na kraju želimo nacrtati sliku, koju o njoj imadu oni, koji su je od početka slijedili i koji su jedini za to podesni. Mnogi prosudjuju njezine riječi kao ludi govor, a da je nikada nisu sreli. Njoj nije prirodjeno maštanje, nego savršeno iskrena otvorenost. Te dvije crte označuju njezinu narav. Ona svakome u lice kaže što misli i kako misli. Ne pozna mnogo razmišljanja i mudrovanja lažnih vidjelaca. Sama od sebe i po svojoj naravi ona nema ni potrebnih sposobnosti, da postane vidjelica. Ona sebi nikada nije mogla sama dati poticaj za to. Za vrijeme ukazanja jedino je zanima osoba Bl.Djevice. Čeznutljivo sjećanje, koje si je o Njoj sačuvala i od čega živi, nije povezano s Njezinim riječima, nego s Njezinom ljepotom i Njezinim blagoslovom. Istom se poslije propitkuje, koji je smisao pojedinih riječi. Njezina ravnodušnost u tom pogledu pokazuje se na primjer kod riječi "ublaživati". Ona ih je čula i u trećem ukazanju i rekla je s veoma jakim uzbudjenjem: "Hvala, hvala!"

Zašto je bila toliko uzbudjena, ako nije razumjela samih riječi? Ona je kasnije sama odgovorila: "Znala sam, da je rekla nešto dobro". Ali se nije odmah trudila, da pravo shvati Marijine riječi. Istom iza petog ukazanja pitala je o tom svog oca.

Bl. je Djevica učinila sretan izbor.

Svojom poučljivošću, svojom otvorenošću i svojom dobrom voljom mala je Marieta iz Banneux-a gotovo savršeno ostvarila idealnu sliku svoga spola.

Liječničko mnijenje.

Kućni liječnik dr.H. izjavljuje:

"Usprkos različitih dječjih bolesti, kao ospice, hripavac i dr., koje je imala, a dobila ih je od svoje braće, dvanaestgodišnja je Marieta snažno gradjena i primjerna zdravlja. Takvo zdravstveno stanje i posebni temperament čine od nje pravu seljačku djevojčicu. Marieta se svim svojim bićem raduje jelicima, prostranim poljima i slobodnom zraku. Ona ljubi svoje šume i navikla je slušati njihove mnogostruke glasove. S lakoćom se penje na drveće, a trči brže nego sva druga djeca u selu...

Što se tiče njezinog duševnog stanja, možemo ustvrditi, a da se ne moramo bojati da ćemo pogriješiti, da Marieta Beco ni u svojoj prošlosti ni za vrijeme ovih posljednjih mjeseci nikada nije pokazivala bilo kakvu pa i najmanju patološku pojavu živčanog sistema. Ja osobno nisam nikada s njom imao muke, a jednako tako ni moji kolege. Kroz čitavo vrijeme ukazanja (od 15.siječnja 1933. do 2.ožujka 1933) ona je izvršavala sve svoje obaveze i dužnosti kao i prije, osim jednog dana (19.siječnja), koji je zbog umora djelomično provela u krevetu".

"Dok su se redala vidjenja, različiti su liječnici imali priliku, da je pregledaju i promatraju. Nijedan od njih nije mogao

ustanoviti kod nje bilo koji znak nenormalnosti. Svjedočanstva su u tom pogledu jasna".

"Duševne smetnje i groznica su daleko od nje. U njezinu vladanju kao dijete kao i u načinu života početkom godine 1933. ne može se ustanoviti ni najmanji znak neuravnoteženosti viših živčanih centara.

Gledajući sa subjektivnog i objektivnog stanovišta Marieta Beco je kod iznenadnih, neočekivanih i neobičnih dogadjaja dala svojoj okolini takve dokaze mirnog postupka i logike, da se čini, da mora biti poštedjena od nepovoljnih zaključaka loše vodjenog i krivo tumačenog ispitivanja".

2.Liječnik B. izjavljuje:

"Za autosugestiju je potrebno, da dijete ima neku religioznu fiksnu ideju,da se u njegovu prethodnom životu nadju očitovanja eksplozivne i boležljive pobožnosti. A to pretpostavlja neku fizičku pogrješku. Dijete bi moralo biti paranoično ili epileptično ili pod utjecajem trovanja, koje je nastupilo uslijed uživanja morfija, kokaina ili kojih drugih omamljivih sredstava. U svim takvim slučajevima radi se o nečemu, što je već doživljeno, što je neuspjelo, "što je već vidjeno", a to se protivi činjenicama".

3.Liječnik dr.Boe:

"Nemoguće je, da bi se Marieta, koja je bila zdrava i bez ikakve povrede na mozgu, mogla hipnotizirati; to tim više, jer bi to morao biti netko nepoznati, koji se nije služio uobičajenim sredstvima i metodama,

da je dovede u stanje hipnoze, u kojoj bi joj mogao sugerirati svoje odgovore. Za to bi bila potrebna dobro vodjena pouka, veći ili manji trening, na koji bi dotična pristala. Ipak ne vjerujem, da bi se takva inscenacija mogla provesti i s najpodesnijim subjektom.

Mislim, da se ni s jednim djetetom ove dobe ne bi mogla odigrati takva komedija. Što se tiče same Mariete, ona je otvorena i jasna u svojim kategoričkim odgovorima. Zato se ne smije zaključiti na neku naučenu lekciju, koju je netko nepoznat sugerirao".

4.Liječnik dr.G. proveo je psihijatrijsko ispitivanje djece iz Beauraing-a i Mariete iz Banneux-a. On izjavljuje:

"Nemoguće mi je u Marieti gledati histeričnu djevojčicu. Dolazim do uvjerenja, da Beauraing i Banneux ne spadaju u područje medicine"

==========
========

3. OSVJEDOČENJE VIDIOCA.

Čvrsto i postojano osvjedočenje vidioca ubraja se s punim pravom medju drugostepene oznake jednog autentičnog ukazanja.Nepoznat nam je primjer vidioca, koji bi unatoč pouzdanog i priznatog ukazanja,koje je doživio, to bilo kada opozvao. Naprotiv su lažni vidioci, koji su ostali postojani, samo iznimka. Njihovo osvjedočenje ili bolje reći, njihovo stanje nekritičnosti ili zamračenje duha,iščezava s uzrocima, koji su ga proizveli. Početnom se za-

pletaju vrlo često pridružuje dobra mjera ljudskih osjećaja. U takvim se slučajevima može reći: "Osvjedočenje prestaje u onom času, kad više nije "unosno". U Belgiji su se od mjeseca kolovoza veoma umnožila lažna ukazanja. Stopedeset osoba, gotovo svi odrasli, vjerovali su, da su vidjeli Bl.Djevicu Mariju. Koliko je od njih ostalo kod tog uvjerenja? Možda X ili Y (Nije dopušteno spominjati imena), a ostali? U Lurdu su iza Bernardice i drugi navodni vidioci hrlili špilji. No kratko vrijeme iza toga nisu imali druge želje, nego da ih se zaboravi.

Dva razloga postoje za tu razliku:

1. Vidioc ima pravo sjećanje. Dobio je utisak, koji se to dublje njemu usjekao u dušu, što je uzvišeniji njegov uzrok. A psiholozi kažu, da je silno velika razlika izmedju sjećanja i slike. Ta je razlika tako velika, da onemogućuje svaku zamjenu. Osvjedočenje pravog vidioca nalazi u svom vidjenju princip postojanosti, jer ono nije došlo od njega, nego od nekoga drugoga. Dok naprotiv tobožnji vidjelac nema pred sobom ništa drugo osim slika, koje su zapravo umjetni pronalazak njegove mašte.

2. Osvjedočenje tobožnjeg vidioca već od svog početka nije savršeno. Njega podilaze sumnje, koje doduše odbija, ali ih nikada ne može potpuno potisnuti. Istina, ako se varka sjetila definira kao "Nesposobnost razlikovanja, što je stvarnost, a što je prividjaj", to ta nesposobnost nije nikada potpuna. (Može doći do komplikacija, ali u tom slučaju dotični

svršava u ludilu). On se ovdje slično vlada, kao s "dobrom vjerom". Može netko hiniti i pokazivati da je ima, ali da li je potpuno u zabludi? Medju nekolicinom, koji su imali osjetnu varku, nalazile su se neke žene, koje su bile odane pobožnosti. Ti su ljudi rado govorili o svojim vidjenjima i objavama, ali ne uvijek iz samodopadnosti, nego da nadju smirenje. No nikoga ne nalazimo, koji bi bio apsolutno siguran; svi su konačno priznali, da su se kadkada osjećali malo nesigurnima...

Osvjedočenju pravog vidioca pridolazi još njegova čednost. On ne ide za tim, da iz svoje prednosti izvuče neku dobit ili taštu slavu. Čini se da ga od toga čuva jedna posebna milost. Vidjelac, ponajvećma dijete, izložen je teškoj opasnosti. On postaje glasovit. A to može preokrenuti njegovu glavu. Djevica, koja ga je izabrala, dužna je radi sebe i radi njega, da ga od toga sačuva.

Kod Mariete nalazimo oba znaka najsavršenije ostvarena. Nema uopće nikoga, koji to pokušava osporiti. Njezino je osvjedočenje popraćeno posebnom mirnoćom. Njezina čedna povučenost ide tako daleko, da se čovjek kadikad pita, da li će milost, koju je primila, jednom postati zbiljom. Ništa joj nije neprijatnije, nego kad na sebe svraća pažnju drugih, kad je svi promatraju. Njezino se srce u Banneux-u drži povučeno, inače bi ona potražila neku daleku osamljenost, gdje potpuno nepoznata, ne bi više bila "vidjelica iz Banneux-a"

Ali svaki je pravi vidjelac sužanj ukazanja, koje je imao. Nosi ga u sebi kao neizmjerno blago i kao svijetlo svog života.

+ + + + +

IV.POGLAVLJE: OZDRAVLJENJA.

1.NAČELA.

Ozdravljenja u Banneux-u nisu sva čudesna; mnoga su od njih samo dokazi naklonosti i majčinske Marijine ljubavi kao odgovor na pouzdanje prema Njoj.

Bezbrojni su dokazi naklonosti, ozdravljenja, olakšice u bolestima, pomoć u nevolji i moramo ih procjenjivati u povezanosti s dogadjajima.

Još više! Izvjesna ozdravljenja mogla bi se smatrati i proglasiti čudesnima.Ona se **ne** mogu protumačiti naravnim putem,nego ih treba zahvaliti molitvi.

Ako se brojni, raznoliki i izvanredni dogadjaji zbivaju pod istim okolnostima, a bez vidljivoga uzroka, tada je razumno uzrok tih dogadjaja potražiti u samim okolnostima. Ako okolnosti pripadaju religioznom području, tada zdravi ljudski um prosvijetljen vjerom nuka kršćanina, da te dogadjaje pripiše Bogu ili zagovoru kojeg sveca.

Tokom 27 godina dogodila su se u Banneux-u posve raznolika ozdravljenja. Jedna je jedina okolnost uvijek ista:zaziva se Bl.Djevica, jer se vjeruje, da se Ona ondje ukazala. Sva su nadalje ozdravljenja i iskazi naklonosti usko povezani s

vjerskim činom. Nisu samo bolesti živaca, od kojih su ljudi ozdravljali. Bila su tu i druga oboljenja: funkcionalne smetnje pojedinih organa, pa i same organske bolesti, i to vrlo brzo, dapače u tren oka. Kad liječnici liječe često kompliciranu bolest ili stare bolove, tada se to ne dogadja u tako kratkom vremenskom razmaku.

Ne mogu li se ta bezbrojna ozdravljenja, koja su se zbila tokom proteklih 27 godina, objasniti duševnim utjecajem, sugestijom? Suvišno je i upuštati se u to sporno pitanje. Dvojbeni slučajevi, ako i postoje, sačinjavaju prema stanju stvari samo malu manjinu.

Okolnosti, pod kojima su se zbila sva ozdravljenja, pokazuju zdravom ljudskom razumu posve očito Božji zahvat, koji je izvan uobičajenog reda u naravi. Moram li, ako su bezuspješni svi napori medicine, pripisati ta ozdravljenja kojem slučaju ili kakvoj nepoznatoj prirodnoj sili? Nije li mnogo razumnije ozdravljenje pripisati Marijinom posredovanju kod Boga? Ako je jedan ili drugi znak naklonosti sebi nedostatan, da se stvori jesam po sebi nedostatan, da se stvori jedan dokaz, to nam cjelina kao takva daje posve jasnu moralnu sigurnost.

Papa Benedikt XIV. (De Beatificatione et Canonizatione Sanctorum L.IV) propisuje sedam uvjeta, koji se moraju ispuniti, da se jedno ozdravljenje proglasi čudom:

1. Bolest mora biti vrlo ozbiljna i teško izliječiva.
2. Bolest ne smije stupiti u stanje poboljšanja.

3. Lijekovi se moraju pokazati bez uspjeha i bez djelovanja.
4. Ozdravljenje se mora dogoditi u času. (No zapamtimo, da je dostatna moralna časovitost, t.j. neobično kratak razmak vremena u usporedbi s običnim tokom ozdravljenja.)
5. Ozdravljenje mora biti potpuno.
6. Ne smije značajno poboljšanje prethoditi samom ozdravljenju.
7. Ozdravljenje mora biti konačno, osim da je bolesnik molio ozdravljenje samo za neko odredjeno vrijeme.

Druge teške bolesti mogu i dalje ostati. No ako su i one u isto vrijeme izliječene, tada su to mnoga različita čudesa.

Dr.Béhague, nekadanji šef klinike, koja je pripojena medicinskom fakultetu u Parizu (Cahiers Laennec, srpanj 1948, str.21.) misli, da se proučavanje ozdravljenog bolesnika mora protezati na različite točke:

1. Diagnoza bolesti.
2. Tok bolesti, mišljenje i terapeutske mogućnosti liječenja za vrijeme bolesti.
3. Način i vrsta postignutog ozdravljenja.
4. Razvoj, koji je nastupio iza ozdravljenja.

U "Medicinskim zaključcima" svojih radova, u kojima specijalisti znanstveno ispituju nekoliko slučajeva iz Lurda, isti liječnik Dr.Béhague skreće pažnju na izvjesne strane nadnaravnog ozdravljenja.

1. B o l o v i .

U času ozdravljenja nastupi živa bol, koja je vrlo jaka i kod svih gotovo na isti način opisana. Zašto? Za što ne nalazimo nikakav očiti razlog. Ta se bol medicinski ne da objasniti.

2. Brzina procesa ozdravljenja.

Proces ozdravljenja uvijek ostavlja tragove, koji su veoma slični redovitom i običnom ozdravljenju. No brzina, kojom se ozdravljenje zbilo, jest izvanredna i neobična. Čini se kao da izvanredno ozdravljenje i nije ništa drugo no prirodno zbivanje, čija brzina i cjelokupnost prelazi uobičajene granice.

3. To nije novo stvaranje.

Čini se, da Bog ne želi ništa ponovo stvarati, nego zahvaća na ljudskoj razini. Tako je na primjer Isus u čudesnom umnoženju kruha mogao stvoriti kruh i ribice, ali on ih je samo umnožio. Takodjer i u čudu na svadbi u Kani Krist nije stvorio vino, nego je vodu pretvorio u vino. U Lurdu nismo čuli ni o jednom makar i neznatnom stvaranju. Amputacija ostaje gubitak oduzetog uda, ali nikad nismo našli opis nekog dodavanja izgubljenog uda. Kao što i narod kaže: "Oduzeta ruka ili noga nikad više ne će narasti".

4. Povratak funkcija.

Ako naprotiv jedan organ nije potpuno izgubljen, tada on poprima natrag svoju staru funkciju, kao što je i klinički izgledalo.

5. Neposredno iščeznuće patoloških tvorevina.

U drugim slučajevima veoma brzo iščezavaju abnormalne tvorevine. Iako se kod toga ne radi o novom stvaranju, ipak se tu dogadja potiskivanje tvorevina, a ne samo povratak funkcija.

Prije no što spomenemo neka značajnija ozdravljenja, koja su se dogodila u Banneux-u, sažet ćemo ukratko članak, koji je izišao u istom časopisu (listopad 1948. na strani 25-37), a napisao ga je R.P.Henri Bouillard, profesor teologije u Lyon-Fourvière.

1. Pojam čuda proizlazi iz područja religioznosti. Ustvrditi, da je jedna pojava abnormalna i neobjašnjiva, još ne znači biti uvjeren, da se radi o jednom čudu. Kadikad se misli, da se Božji zahvat, t.j. pravo čudo, može znanstveno dokazati. Naša prirodna znanost nezaustavivo napreduje. Nekoć neprotumačive pojave malo su pomalo uvrštene u red poznatih stvari. Izmedju neprotumačivih pojava i Božjeg zahvata stoji kvalitativna razlika, prelaz iz jednog reda u drugi. Bilo bi nelogično iz toga, što nedostaje znanstveno tumačenje, odmah zaključiti na Božji zahvat. Učenjak specijalista posjeduje sposobnost, da ustanovi ozdravljenje i njegov izvanredni značaj. Ali on nema prava, da u tom gleda Božje svjedočanstvo. Ali ako on to čini unatoč toga, tada tako čini ne kao liječnik, nego kao religiozan čovjek. Znanost ima načelo determinizma. Ako se čini, da neka pojava izmiče tom načelu, tada učenjak traži prema načelima determinizma onaj zakon, kome se ta pojava pokorava.

Ako toga ne može naći, priznaje svoje neznanje, ali ne zaključuje, da se radi o čudu.

Moramo poći još dalje: znanost ne može potvrditi čudo. Ona ne može ni shvatiti pojam čuda. Prepuštena sama sebi mogla bi shvatiti čudo samo kao neki slučaj, kao neku nepravilnost, kao nešto, što se ne da svesti na sistem, koji je sama izgradila. Nemoguće ga je utvrditi ili znanstveno obuhvatiti kakvom hipotezom. Njegov je uvjet takav, da izmiče svakoj znanosti.

Čudo nas vodi na područje različito od znanosti. Ne može ga se niti razumjeti niti znanstveno dokazati. Čudo ima **jednu** vidljivu stranu, koja je pristupačna učenjaku, ali to još nije mistično objašnjenje izvjesnih činjenica. Neka pojava upada u oči, izaziva čudjenje, izvanredna je stvarnost, ispreplićе redoviti tok stvari, ne može se ni predvidjeti niti po miloj volji opetovati. Učenjak može ustanoviti njezinu stvarnost i njezin izvanredni karakter. Bez toga nema smisla govoriti o čudu. No čudo ne označuje samo čudo u prirodi: ono je prije svega znak, koji je upravljen čovjeku, svjedočanstvo nazočnosti Božje moći i dobrote. Kao takvo čudo spada u područje vjere. Božji se zahvat znanstveno ne može dokazati, nego se može shvatiti jedino činom religiozne spoznaje.

2. Čudo je Božji znak.

Da neko čudo bude doista znak, ne smije ga se izolirati i promatrati samo za sebe kao puki dogadjaj. Ono samo za sebe ne znači ništa: tek je neobična činjenica. Da je neko ozdravljenje medicinski i neprotumačivo, još se u tome ne smije gledati

neko čudo. Ozdravljenje dobiva značaj božanskog znaka upravo po tome, što se dogadja u vezi s vjerom.

Upravo ta veza čuda sa svetošću i kršćanskom naukom čini od njega (božanski) znak. Nipošto to nije krivi zaključak; medjusobno se razlikuju, ali ne pod istim vidom: nauka daje čudu smisao, a čudo se ističe i označuje ono, što nauka naviješta.

3. Prihvaćanje ili odbijanje Božjeg znaka.

Ako svi barem u nekoj mjeri mogu zamijetiti povezanost dogadjaja s vjerom, postavlja se pitanje: zašto se onda dogadja, da u istoj pojavi jedni vide Božji znak, a drugi ga odbijaju?

Prije svega moramo napomenuti, da se znak ne utiskuje nekom pasivnom duhu, kao što pečat ostavlja svoj znak u vosku. Priznanje nekog čuda pretpostavlja aktivnu moć, koja taj znak znade protumačiti. Ako jabuka padne sa stabla, to je vidljivi dokaz da postoji sila teže. Milijoni su ljudi vidjeli kako jabuka pada sa stabla, a da ipak nisu spoznali taj zakon, koji je padom tako očito izražen. Za to je bila potrebna pozornost i doumljivanje jednog Newtona. Bolesnik osjeća odredjene bolove, koje može svojoj okolini opisati. To su znakovi, koje veoma često može protumačiti samo liječnik-specijalista. Hieroglifsko pismo starog Egipta predočuje neki govor. No budući da je njegova upotreba bila zaboravljena, znanosti je bio potreban rad jednog Champollion-a, da to pismo pročita. Svako je umjetničko djelo neki znak. Svaka

je čovjekova riječ očitovanje neke ličnosti. Može je netko uopće ne razumjeti, shvatiti je više ili manje. Izmedju objektivnog znaka i njegova značenja uvijek se prostire područje tajni. Tumačenje smisla pridržano je samo onom duhu, koji ih aktivno spoznaje. A ta spoznaja nije svakom dana. Čudesni se znak ne nameće većom nužnošću no bilo koji drugi; njega mora protumačiti otvoren i aktivan razum.

To se obistinjuje tim više, što je jasniji Božji znak, o kom se radi. Kako može osjetan i slučajan znak vjerno prikazati ono, što je nevidljivo i vječno? Bog je tajna. Pa ako se On i objavljuje, ostaje sakriven. Priznati Božju stvarnost, znači shvatiti u tom svijetu nešto, što tome svijetu ne pripada. Nije li se Bog htio objaviti nama jedino preko zemaljskih znakova? A kako bismo drukčije mi mogli njega spoznati, ako ne preko tajne, i to aktivnom i osobnom spoznajom, koja je uvijek puna, a ipak nikada dostatna. U isto vrijeme i sigurno i nejasno gledanje! To je prava spoznaja, koja je u nekom smislu slična i intuiciji i iskustvu i u tom svojstvu čini temelj naše vjere. Odatle spoznajemo ovo: ako se dogodilo jedno ozdravljenje na izvanredni način, mimo ustaljenog reda i zbivanja, ono se svima nameće kao činjenica, ali ga svi ne će nužno priznati kao Božji znak.

4. Prihvaćanje ovisi o religioznom stavu.

Takav nam se znak ne nameće prisilno. U slučaju čuda tumačenje nije ovisno o nekoj tehničkoj spremnosti ili o kakvoj

posebnoj oštrini uma, nego o religioznom stavu.

Čudo je najizrazitije očitovanje Božjeg kraljevstva, Objave i Božjeg djelovanja za spas čovječanstva. Protivno od milosti, simbolizira onaj preokret i preobraženje u prirodi, koje milost izvodi u duši. Zato je nemoguće protumačiti jedno čudo, a u isto vrijeme ne priznati Objavu Božjeg kraljevstva. Priznati čudo kao Božji znak i vjerovati u Boga, koji se objavljuje, potpuno je jedno te isto. Vjerovati znači, da čovjek nije svoj vlastiti gospodar, da se ne može zatvoriti u vlastitu nutrinu i sam sebi dostajati, da on nije mjerilo svih stvari.

Takav stav u sebi uključuje ponajprije to, da pojedinac, bilo prije samog čuda ili potresen njegovim zbivanjem, sebi postavi pitanje o svom odredjenju. Bog ne daje znaka onome, čije se srce nikada nije izdiglo iznad materijalnih briga i jednostavnih sjetilnih užitaka.

No religiozni stav uključuje u sebi i jedan odgovor, naime djelotvorno priznanje položaja i odredjenja, koje nam je Krist objavio. Ako čovjek pristane na život Božjeg posinaštva, tada sigurno pristaje na neko obogaćenje, ali i na žrtvu. Ako čovjek priznaje, da je Božje stvorenje i grješnik, da spasenje kao milost prima iz ruku Božjih, tada to znači, da se odriče samodostatnosti, a čovjeku ništa nije teže, nego svladavanje samoga sebe: mora umrijeti samom sebi, ako se želi preporoditi.

Čovjek prihvaća objavu kao spasenje ili je zabacuje kao besmisao, već prema tome,

da li tu žrtvu prihvaća ili je odbija. Odatle slijedi, da Božji znakovi nisu obični znaci, nego činjenice koje zaprepašćuju. Velikodušan čovjek, koji čezne za Bogom i koji Ga očekuje, zna, da ljubav ima svojih zahtjeva i rado udovoljava tim zahtjevima. Za njega Božji znakovi imaju puni smisao. Na taj se način iste činjenice već prema unutarnjem stavu drugačije tumače. Čudo je, kao i Krist i Crkva, znak, kome se protive i koji razotkriva srca. Samo onaj shvaća objavu Božje ljubavi, koja se očituje, koji se trudi, da na tu ljubav odgovori.

To ne znači da je priznanje čuda neki proizvoljni pristanak. Stvarnost je čuda očita; ona je neprotumačiva, a povezana je s vjerom i molitvom.

5. Čudo mogu svi spoznati.

Sada je jasno, zašto čudo ne može biti predmet znanstvenog dokazivanja: ono je Božji znak, koji se javlja na jedan izvanredan način, najuže je povezano s vjerom, a spoznaje se samo činom religiozne spoznaje.

Znanost može ustanoviti samo izvanjsku činjenicu i njezin neuobičajeni karakter. No ne smije se precijeniti njezina vrijednost. Istina, postoje dvojbeni i teški slučajevi, koji će zahtijevati sposobnosti jednog stručnjaka. Bez sumnje čovjek ima u svako vrijeme pravo i dužnost, da ono, što smatra sigurnim, podvrgne ispitivanju i sam se uvjeri o istinitosti. Ali Crkva s vatikanskim saborom naučava, da su čudesa takvi znakovi, koje mogu svi spoznati. Moramo se dakle čuvati mišlje-

nja, da samo stručnjaci, kojima je stvar poznata, mogu suditi, da li neko ozdravljenje ne odgovara redovitom toku stvari. Inače bi Kristovi očevici i svjedoci nesmotreno govorili, kad pripovijedaju o kojem Njegovom čudu. U stvari, kakogod bilo, u težim slučajevima nije potrebna nadležnost liječnika, da se ustanovi iznenadno i potpuno ozdravljenje hromog ili slijepog čovjeka od rodjenja. Ne smije se dakle potreba znanstvene kontrole niti isključiti niti precijeniti. Postoji spontano uočavanje čuda, jedna neposredna pojava, koja se daje čovjeku, koji je na putu prema Bogu. S druge strane postoji provjeravanje, znanstveno opravdanje čuda, a to spada na učenjaka. U prvom se slučaju pored religiozne naklonosti traži spontano djelovanje kritičnog uma. A u drugom se slučaju možemo odreći religiozne naklonosti i tražiti nadležnost jednog stručnjaka. Prva je spoznaja sintetička, osjetilna i puna života, a druga je naprotiv analitička i znanstvena.

6. Čudo nadvisuje prirodne sile, ali ne povredjuje njihove zakone.

Čudo se ne ogrešuje o prirodne zakone, ako bi se i moglo misliti, da je njime priroda povredjena. Ne bi takodjer bilo ispravno reći, da je čudo izvedeno izvan tih zakona, ako se kod toga podrazumijeva iznimka, koja je na istoj razini. Čudo stoji iznad zakona, ali ne u tom smislu kao da je s njima u proturječju ili im je posve tudje, nego u tom smislu, da se s njima okoristi.

Doktor je Merlin s punim pravom primje-

tio: "Sve se dogadja tako,**kao** da je Bog, Izvor svakog života, bolesniku u nekoliko časova umnožio njegove životne snage, dao neku nadživotnu snagu, uz pomoć koje se dotičnome u tren oka iscjeljuju sve povrede, koje možda nikada ne bi izliječio ili bi trebao mnogo godina, da polučí taj učinak".

Gospodin dr.Béhague ima dobrih razloga, kad u svojim "medicinskim zaključcima" ističe: "Nadnaravno ozdravljenje nije ništa drugo, nego prirodna pojava, čija brzina i opseg prelazi uobičajena pravila".

Čudo povećava, pretvara ili liječi: ne stvara ništa novo. Ono nadilazi prirodne sile, ali ne krši prirodne zakone. Uzročna povezanost i dalje ostaje netaknuta; čini se samo kao da se njome poslužila neka viša sloboda.

7. Čudo nije jedini razlog našeg vjerovanja.

Čitav Krist i čitava Crkva daju svjedočanstvo za sebe. Kršćansko evandjelje,ukoliko odgovara na posljednja čovjekova pitanja, Kristova svetost, svetost i katolicitet Crkve te još druge istine takodjer su mnogi čudesni znaci. Medju njima pravo čudo zauzima svoje mjesto, ali ne prvo.

Krist ukazuje na svoja čudesna djela, da osvjedoči ljude, koji su premalo otvoreni za religioznu stvarnost. Ali jednako tako kori one, koji se nikad ne umore tražeći čudesa te jasno ističe, da je savršenije bez tih znakova vjerovati u njega. Božanske crte Njegove nauke, sama činjenica da je On sam bez grijeha i da ne tra-

ži svoju vlastitu slavu, morale bi biti dostatne, da čovjek dodje do vjere u Njega.

Sv. Toma Akvinski više puta upozorava, da je savršenija vjera, koja se oslanja na motive iz same nauke, nego vjera, koja počiva na čudesima. Ona nisu nužan preduvjet za vjeru. Nisu ni dostatan uvjet,jer nam samo unutarnji Božji poziv omogućuje, da sa sigurnošću spoznamo svoje više odredjenje.

I doista, pobožne molitelje u Lurdu malo diraju razmjerno rijetka čudesa.Mnogo ih više zanosi ona atmosfera vjere i ljubavi, koja ih okružuje i koju nose sa sobom. Ono dobro, što sa sobom odnose svojoj kući, nije zadovoljena znatiželja, nego preokrenuto srce.

Isto se dogadja u Banneux-u.

8. Uloga Crkve.

Jedina je Crkva nadležna, da u posljednjem ispitivanju izreče svoj sud. Obični vjernici, bili oni učeni ili neuki, nemaju one posebne pomoći, koju Duh Sveti daje pastirima duša. Kakvigod bili njihovi sudovi, vjernici raspolažu samo sa svojom osobnom vjerodostojnošću, da se sami osvjedoče o čudesnim dogodjajima.

Do Crkve je , da li će "takve znakove" potvrditi kao prave Božje znakove. Njezina joj iskustva omogućuju, da donese svoj sud, da ih pregleda, odobri ili odbije. Ona isporedjuje te nove dogadjaje u svoj njihovoj povezanosti sa sličnim slučaje-

vima, koji su se u njezinu krilu dogodili tokom stoljeća tamo od Isusa Krista.

U tom smislu valja ovamo uključiti i današnja čudesa.

+ + +

+ +

+

2. Č I N J E N I C E .

Toj zaokruženoj cjelini pridodat ćemo neka ozdravljenja, koja su se dogodila u Banneux-u. Čini se da ona potvrdjuju prije spomenute smjernice, koje se odnose na pojam čuda.

Slučaj gospodje Goethals.- 21.V.1933.+

Gospodja Goethals bila je iz Antwerpena. 26.lipnja 1932. godine postala je žrtva teške automobilske nesreće. Pored bezbrojnih rana na licu i po cijelom tijelu, otkriven je lom uzlaznog dijela lijeve donje čeljusti i lom, kojim je potpuno razmrskana sljepoočna kost (prema röntgenskoj snimci od 8.srpnja 1932. dr.Thiepont-a iz Antwerpena). Na nesreću nije uslijedila nikakva imobilizacija te teške koštane povrede. Sedam mjeseci iza nesretnog slučaja ponovo je dr. Peremans, šef röntgenskog odjeljenja u bolnici u Stuyvenbergu, röntgenskim osvjetljenjem pregledao polomljena mjesta. Na temelju toga pregleda izdao je 15.veljače 1933. slijedeće saopćenje: Radi se o neizlječivom lomu na donjoj zglobnoj glavici uzlazne grane lijeve strane donje čeljusti s iščašenjem sljepoočne kosti.

Radi toga je bolesnici svaki pokret žvakanja postao gotovo nemoguć. Usta su se ukočila. To je zadavalo neprestane bolove, koji su se još više povećavali i

+Izvijestio P.J.van Houtryve, Djevica siromaha, 3.izd.str.115-121.

najmanjim pokretom vilice i govorom. Uslijed loma, koji je potpuno skrhao sljepoočnu kost, izgubila je sluh i uslijedilo je jako i neugodno slinjenje, kao što je to slučaj kod parkinsonove bolesti. Dakako da nije mogla uzimati nikakve tvrde hrane. To je bio klinički nalaz gospodje Goethals u prvim mjesecima godine 1933. 21. ožujka opet zamole dr.Thiepont-a, da je iznova röntgenski pregleda. Taj je pregled u svemu potvrdio nalaz od 15.veljače 1933. "Posebice se primjećuje - rekao je röntgenolog - prstenast privjesak kao kod unutarnje luksacije... Zglobna je glava nepravilna i bez vapna; kao posljedica povrede nastupile su neke promjene u visini ušne žlijezde slinovnice, kao i na području unutrašnjosti uha".

26.travnja, dakle još prije pogoršavanja njezinog zdravstvenog stanja, odlučila je gospodja Goethals posavjetovati se s dr.v.Wever-om, specijalistom za usta iz Antwerpena. On je izjavio, da nema mnogo nade u ozdravljenje. U najboljem slučaju moglo bi se ozdravljenje očekivati od kirurškog zahvata. Kirurg dr.Lambotte, kad je pregledao pacijenticu, nije bio za kirurški zahvat. Po njegovu bi mišljenju operacija bila odviše opasna i proizvela bi samo osrednji uspjeh.

Tako su stvari stajale, kad se gospodja Goethals 21.svibnja 1933. uputila u Banneux. Pratio ju je njezin suprug i četvero djece. Htjeli su potražiti pomoć kod "Djevice siromaha". Dok je pila malo vode iz izvora - a njezini su za to vrijeme molili - osjetila je ponovo nepodnosive boli u čitavoj lijevoj polovini lica.

Izgubila je malo krvi iz lijevog uha, nosa i ustiju. Njezini, koji su se za nju zabrinuli, umirila je riječima: "To nije ništa. To dolazi od vrućine". Iza nekoliko minuta odvedu je u sjenu omorika, da se malo odmori. Iznenada se obrati svome mužu riječima: "Mislim, da moja usta nisu više tako ukočena. Mogu ih bolje otvoriti". Pruže joj malo kolača, koji ona bez velike poteškoće pojede. Toga nije mogla učiniti već tri mjeseca. Kroz to je vrijeme uzimala samo malo mlijeka i mesne juhe.

Kad su se vratili kući, reče uveče: "Što je to, djeco? Čujem sve, što mi govorite". Činilo se, da je ozdravila od gluhoće, koju su smatrali neizlječivom. Slijedeći je dan, 22.svibnja, veoma usrdno molila, no - kako i sama priznaje - ne onako, kako bi trebala, jer se bojala, da ne bi na taj način ponovo na sebe navukla nepodnosive boli. U slijedećim je danima potpuno ozdravila. Gospodja Goethals od onda nema više nikakve poteškoće. Sama izjavljuje, da može jesti kao i prije nesreće i da je kroz 6 tjedana dobila 4 i po kg. Izgled je usne šupljine normalan. Isto vrijedi i o udaljenosti sjekutića. Nestalo je svake izobličenosti donje čeljusti. Micanje je čeljusti normalno i bez boli.

U času, kad je bolesnica popila malo vode, nestalo je iznenada i potpuno bolesti, koja se kroz godinu dana neprestano pogoršavala.

Navodimo nadalje opširne izvještaje trojice liječnika iz Antwerpen-a, koji su imali priliku, da u tančine prate tok bolesti.

1. Potpisani Dr.J.Baetens iz Antwerpena potvrdjujem, da je gospodja Goethals već više godina bila moj pacijent. Ona je prije nekoliko mjeseci pretrpjela tešku povredu, uslijed koje je medju drugim ranama zadobila lom uzlazne grane lijeve strane donje čeljusti kao i lom sljepoočne kosti, koja je potpuno skrhana. Izgubila je na povrijedjenoj strani sluh i imala je velike poteškoće kod žvakanja. Povrijedjena je gospodja omršavila i njezino je opće stanje bilo veoma ozbiljno. Učinjeno je više röntgenskih snimaka. One su pokazivale frakturu uzlazne grane. Odlomljeni komad se nije nalazio u osovini uzlazne grane čeljusti, nego je bio sakriven unutra. Odebljanje frakture se malo primjećivalo. Izgledalo je, da se ondje nije zbivalo nikakvo zakrečivanje. Posljednje su röntgenske snimke pokazivale upalu u visini loma i sljepoočne kosti. (Dr.Thiepont)

Bolovi su neprestano rasli, bili su stalni osobito iza napora žvakanja. Širili su se po čitavoj glavi. Ozlijedjena je gospodja uslijed tih bolova često dobivala vrućicu. Usta je jedva mogla otvarati. Na očigled je sve više mršavila. Gubitak sluha smatrao se konačnim. U tom je stanju nastupila iznenadna promjena. Povrijedjena je gospodja izgubila malo krvi iz ušiju, nosa i osjetila brzo poboljšanje. Boli je nestalo i ona je opet mogla otvarati usta i žvakati bez boli. Isto se tako potpuno povratio sluh. Doduše još nije sve ispitano röntgenskim snimanjem, ali sve se funkcije opet normalno odvijaju.

(Potpisani) Dr.Baetens,v.r.

2) 26.travnja posjetila me gospodja Goethals. Potužila se, da ima stalne bolove u visini lijeve grane donje čeljusti. Radi toga joj je žvakanje bila prava muka. Kako se moglo i vidjeti, bio je dio čeljusti lako iznakažen. Prilikom dodira ustanovila se jedna kvržica, koja je bila anormalna, i prouzrokovala je kod dodira bol. Kod otvaranja ustiju bio je razmak sjekutića širok jedan i po do dva prsta. Pregledao sam unutrašnjost ustiju. Obližnja sluznica gornjih i donjih kutnjaka nije pokazivala nikakav anormalan izgled. Ako se prstom prodje uzduž izvanjske usne prednjeg okrajka uzlazne grane lijeve strane čeljusti, naidje se na gornjem dijelu na svinutost prema unutra i na neobičnu pokretljivost kod otvaranja i zatvaranja ustiju. Taj je pregled prouzročio žestoke boli na tom mjestu. Jaki pokret čeljusti prema lijevoj strani prouzročio je istu bol. Takvo je stanje bilo posljedica teške automobilske nesreće, koju je gospodja Goethals pretrpjela 26.lipnja 1932.godine. Na röntgenskoj slici, koja je načinjena 8.srpnja 1932., vidi se lom gornje polovice uzlazne grane lijeve strane čeljusti. Snimke od 15.veljače 1933. i 21.ožujka 1933. pokazuju poremećaj tih djelova: Zglobna glavica i privjesak u obliku prstena pokazuju anormalan oblik i nisu na pravi način utvrdjeni. Sigurno je to posljedica teške ankyloze (ukočenje zglobova), koja se zamjetila u klinici. Do ozdravljenja je moglo doći samo teškim kirurškim zahvatom. Nekoliko dana iza tog posjeta opet sam vidio gospodju Goethals (26.travnja). Njezine su se boli povećale gotovo do nepodnosivosti: svaki pokret žvakanja učinio se

nemogućim. Na večer 21.svibnja - tada se nalazila u hodočasničkom domu u Banneux-u - iznenada su se smanjile njezine boli kao i ukočenost zglobova. Tokom slijedećih 3 do 4 dana nestalo je bolova malo pomalo i onda potpunoma. Danas ja utvrdjujem, da je nestalo svake izvanjske kao i unutarnje izobličenosti. Čeljust kao i zglob, potpuno neozljedjeni, poprimili su svoje prijašnje stanje.

Antwerpen, 10.lipnja 1933.

Dr.v.Wever, v.r.

Dr.Heuse piše:

15.kolovoza 1934. opet smo vidjeli gospodju Goethals u Banneux-u. Kao obično dragovoljno se podvrgla novom pregledu.

Sveopće njezino stanje je izvanredno, prema njezinim riječima, dapače i bolje nego prije nesreće. Sluh opet savršeno funkcionira. Čeljust može izvoditi sve pokrete. Kod pregleda povrijedjenog dijela ne utvrdjuje se apsolutno ništa anormalno. Ako se izvana isporede obje strane lica, nema nikakva razloga, radi koga bi se moglo zaključiti na kakvu anatomsku anomaliju. Ozdravljenje je potpuno i konačno. Hipoteza, prema kojoj se nagomilani gnoj dan prije odlaska u Banneux slučajno uklonio, čini se na prvi pogled izmišljena. Osim toga vjerujemo, da će objektivna kritika razvoja dogadjaja poništiti i tu pretpostavku.

Ako se pretpostavi mogućnost jednog abscesa, tada bi trebalo njegov početak staviti u mjesece veljaču i ožujak, jer su u to vrijeme bolovi bili žešći i gospodja se tužila više nego ikada na nemogućnost svakog žvakanja. Ali tada bi polagan i nepredvidiv razvoj jedne ognojene povrede u predjelu, koji je anatomski u neredu i prepun koštanih krhotina, morao nužno zahvatiti ne samo mekanije dijelove, nego i susjedne predjele a medju njima i prelomljene dijelove čeljusti. Iz toga proizlazi, da jedno žarište, bilo da se radi o upali koštane moždine (osteoperiostitis), koje dozori tri mjeseca iza svog nastanka, ne sadrži u sebi samo nekoliko kapi krvi i gnoja, nego ono nužno mora proizvesti čitavu rijeku gnoja, koji se s jedne strane provlači kroz samo inficirano koštano tkivo, a s druge strane, uslijed nedovoljnog oticaja, dovodi do iznenadnog izbijanja na površinu. Isto se tako potvrdjuje, da kod takvih abscesa dolazi uvijek do popratne pojave dubokog čira, preko kojega se kroz dugo vrijeme izlučuje sluzavo-gnojna tekućina, koja se kadikad može osušiti samo pomoću žlice za struganje.

Konačno ne nalazimo nikakva razloga, da i najmanje posumnjamo u navode mojih kolega iz Antwerpena Lambotte-a, Baetens-a i v.Wever-a. Iz svjedočanstava, koja su prikupljena u razdoblju od tri mjeseca prije ozdravljenja, jasno proizlazi, da se nije mogao zamijetiti nikakav znak kakvog abscesa, koji bi se polagano razvijao.

Kao što je izvan sumnje, da anatomske povrede ostaju, isto se tako ne može zanijekati, da pseudarthroza, koja je prije bila tako bolna, iznenada (u roku od 48 sati) nestane i opet dodje do pokretljivosti čeljusti. Isto se tako ne može zanijekati, da prirodni zakoni nikada ne će moći riješiti zagonetke jednog tako brzog i potpu-

nog ozdravljenja, koje je jednom neutješnom ocu i četvero napuštene djece povratilo sretnu majku, koja je prije bila potpuno utučena, izgladnjela i izmučena tolikim bolima.

18.kolovoza 1933.

Dr.Heuse v.r.

Na kraju donosimo još dva značajna svjedočanstva, da se dotaknemo i nekih krivih tvrdnji.

Dr.Edg.Muylle,Herenthalschebaan,273
Deurne (Zuid)

Ja, potpisani liječnik, izjavljujem,da sam češće ispitivao i pregledavao gospodju Goethals. Nisam nikada kod nje mogao otkriti kakav trag nervoze ili histerije. Gospodja Goethals odgovara jasno i bez žurbe na pitanja,koja sam joj postavljao. Za vrijeme pregleda ona je mirna i oprezna.Daje dojam mirne i razborite žene.

Deurne, 20.VII.1935.

Dr.Muylle v.r.

Dr.H.Deckx,Gounod-ova ulica 5.
Antwerpen.

Potpisani je liječnik 6.srpnja 1935. pregledao gospodju Goethals. On izjavljuje, da ta žena na nj ostavlja dojam mirne, promišljene i u nutrinji skladne žene.

Promišljeno odgovara na postavljena pitanja, a da kod toga niti oklijeva niti se odviše žuri. Bez poteškoće se dala pregledati i za vrijeme pregleda nije pokazala nikakav znak nestrpljivosti, osjetljivosti ili nepovjerenja. Ona se sigurno ne pribraja ljudima, koji se obično nazivlju histericima. Ova se izjava ne obazire na liječničke poglede o naravi histerije, t.j. da li je ta bolest odnosno stanje uvjetovano prirodnom sklonošću ili kakvo prolazno stanje, da li je ona pojava neke napetosti ili što drugo. Kod pregleda sam našao kao neurološke nastranosti: lagano razvučene mišićne reflekse, proširenje zjenice oka (mydriase), jaku podražljivost kože (dermographismus) i potpun manjak grlenih refleksa.

To se svjedočanstvo mora uvijek u cjelosti navoditi ili opetovati. Ne dozvoljavam nikakvo djelomično citiranje.

Antwerpen,28.srpnja 1935.

Dr.Deckx,v.r.

===========
========

Slučaj gospodje Gobin. - 29.VI.1933.+

Gospodja Gobin iz Antwerpena trpjela je od bolesti srca. Bolest je započela podmuklo, a njezini su se prvi znaci očitovali u povećanoj umornosti i pomanjkanju daha kod najmanjeg napora. Godine 1932. morala je posljednje mjesece prije rodjenja svog petog djeteta provesti u krevetu.

Iza poroda malo se oporavila, ali je dijete sredinom prosinca skoro umrlo od upale plućnih bronhija. Dok je njegovala dojenče, morala je gospodja Gobin ležati u krevetu radi očitih znakova srčanih smetnja i slabosti: (jako lupanje srca,

---

+ Izvješćuje P.J. Houtryve, O.S.B.a.a. O.S. 113 - 114.

gubitak daha, migrena, djelomični zastoj krvi osobito u glavi), a kasnije i od slabosti srčanog mišića (myokarditis).

Njezino se stanje mirovanjem nije poboljšalo, nego se u tolikoj mjeri pogoršalo, da je bolesnica 2.veljače 1933. primila sv.poputbinu. U to je vrijeme zbog zastoja krvi imala obostranu klijenut pluća, koja joj je jedva dopuštala disati. Oko 11 sati u jutro izgubila je svijest sve do tri sata poslije podne, kad su je doveli k svijesti uštrcavanjem kamfora (svaka dva sata 10 ccm kamfornog ulja) njezino se stanje nešto popravljalo, ali veoma sporo. Morali su nastaviti uštrcavanje kamfora, jer se bez njega odmah javljali znakovi srčane slabosti.

Koncem mjeseca travnja mogla je ostaviti krevet i ležati u stolcu za ležanje. Koncem svibnja otpremili su je na selo njezinim roditeljima. U to je vrijeme mogla načiniti nekoliko koračaja.

Prekinuli su s uštrcavanjem kamfora, ali su naskoro morali ponovno nastaviti, jer bolesnica posljednjih četrnaest dana srpnja opet morala leći u krevet.

Kad više nije bilo nikakva izlaza iz te situacije, bolesnica izrazi želju, da podje u Beauraing, pa makar samo zato, da se oslobodi štrcaljki. (Već ih je primila otprilike 480.) Budući da je smatrala putovanje u Banneux manje napornim, pošla je 29.srpnja 1933. onamo. Tri puta su morali prekidati vožnju, da se odmori i primi kapljice za jačanje srca, iako je ležala na zadnjim mjestima u automobilu.

Došavši u Banneux odmah se, potpomognuta dvjem osobama, uputi prema izvoru. Kad

je pila vode, vrati se natrag automobilu i odmah je osjetila neko olakšanje. Prisustvovala je moljenju svete krunice, ali je iza treće krunice očito posve iscrpljena i u tolikoj mjeri pri kraju sila, da su je morali odnijeti natrag u auto.

Na povratku kući spavala je izmedju Banneux-a i Liège-a. Spavala je do Saint Trond-a. Kad se opet probudila, izjavila je, da se osjeća mnogo bolje.

Iza Saint Trond-a ostavi kola i pojede dvije kriške kruha kod roditelja njezina šurjaka.

Nastavila se vožnja. Ona se uspne u kola s osjećajem, da je potpuno ozdravila. Došavši na cilj još je jednom jela, sama se uz stepenice popela u svoju sobu za spavanje, što nije mogla učiniti kroz sedam proteklih mjeseci.

Otkako je gospodja Gobin ozdravila, njezino srce podnosi sve napore. Još je dobila četvero djece, a da se nikada nije nevoljko osjećala kao za vrijeme one trudnoće, koja ju je dovela u skrajnu opasnost.

=========

Ozdravljenje gospodje Boeckx.

(30.VII.1933.)

Već je gotovo devet godina, što sam gospodju Boeckx, rodjenu 11.I.1893. iz D. prvi puta pregledao. Tada je imala veliki otok na donjem dijelu tijela. Taj je otok bio velik kao glava novorodjenčeta, a zadavao je velike boli. Proširio se na maternicu i na sve susjedne organe. Bolnička je dijagnoza glasila: dvostruki anne-

xitis. Godinu dana sam je liječio lijekovima, a da joj se stanje nije ništa popravilo. Predlagao sam operaciju, ali se pacijentica nećkala. Promijenila je svoj stan i potražila drugog liječnika. Pitala je za savjet još dr.O. i dr.G., ali su obojica potvrdila dijagnozu i predlagala takodjer operativni zahvat, a da s time nisu ništa postigli. Iza tri godine i po opet sam vidio gospodju. Još uvijek su bili očiti isti znakovi teškog, dvostrukog annexitisa, koji se liječenjem u biti ništa nije smanjio. Bolovi su bivali sve jači i sve postojaniji. Smetali su pacijentici i kod najlakšeg rada. Na to se bolesnica konačno odluči na operaciju.

3.rujna 1931. prorezali smo trbuh: tu su bile mnoge priraslice u maloj karlici, a osobito oko slijepog crijeva. K tome je još pridošla teška upala slijepog crijeva i dvostruki annexitis. S najvećom smo poteškoćom uklonili slijepo crijevo, ali ne priraslice, koje smo radi relativno mlade dobi gospodje mislili liječiti diatermički. Tri dana iza zahvata dobila je pacijentica upalu pluća, a rana se počela gnojiti. Vertikalni prorez od pupka opet se otvorio i gnojenje je potrajalo otprilike četiri tjedna. Bolovi su iza operacije još potrajali. Budući da sam se bojao, da se iza operacije ne dogodi eventracija (trbušni prijelom), dao sam da bolesnica kao preventivnu mjeru nosi pojas. Dva mjeseca iza operacije započeli smo diatermičkim liječenjem, koje je potrajalo kroz cijelu zimu 1932. godine. Uspjeh je bio sasvim osrednji. Bolovi su ostali isto tako žestoki kao i prije, i zato sam morao često puta upotrebljavati lijekove za ublaženje

boli. Gospodja je Boeckx proživjela veoma bolne krize, u kojima sam joj s najvećom mukom mogao pružiti neko olakšanje. Na nesreću medjutim - a bilo je to otprilike godinu dana poslije operacije - pokazao se trbušni prijelom, i to u brazgotini od operacije i unatoč zaštitnog pojasa. Bio je velik kao velika šaka; zadavao je mnogo boli i nije se dao otkloniti. Htio sam s pristankom pacijentice još jednom operirati, ali radi njezinog slabog stanja morao sam odustati od operacije. Stanje se gospodje Boeckx još više pogoršalo, a prijelom je bio toliko osjetljiv, da je bolesnica morala odložiti pojas. Kod toga je naravno imala tako jake bolove na donjem dijelu tijela, da joj je bio onemogućen gotovo svaki rad.

U to se vrijeme gdja Boeckx odlučila na hodočašće u Banneux, i to 29.VI.1933. Prije toga je bolesnica, zahvaljujući uslužnosti jedne prijateljice, kroz nekoliko dana pila vodu iz izvora. Unatoč toga i dalje su trajali bolovi i stanje skrajnje slabosti. Tada odluči gdja Boeckx odvesti se u Banneux, da dobije neko olakšanje, a ne ozdravljenje.

Pacijentica mi je o svom putovanju pripovijedala: "Na mjestu ukazanja našla sam jedno uzeto dijete. Na taj prizor molila sam za njegovo ozdravljenje i odrekla sam se, da sama ozdravim. Tada sam pošla u crkvu u Banneux-u. Kad sam se iza toga povratila izvoru osjetila sam neopisive boli, kakvih još nikada nisam imala. Dugo sam molila, skoro dva sata,tada sam pila vode. Kad sam iza toga sjela u autobus, opazila sam, da bolovi pomalo popuštaju.

U Pepinsteru sam bez poteškoća potrčala na vlak, što prije nisam mogla. U Liège-u sam sišla s vlaka i dva sam sata šetala, a da nisam osjećala nikakvih boli niti umora. Kad sam opet došla na kolodvor Angers, jasno sam opazila, da je moje tijelo tanje. Kad sam se kod kuće svukla, vidjela sam da je nestalo trbušnog prijeloma. Mogla sam mjesto, koje je prije bilo tako osjetljivo, dodirnuti, a da me nije ništa boljelo". Tako glasi izjava moje pacijentice.

3.srpnja 1933. (četiri dana nakon njezina puta na proštenište) opet sam vidio svoju pacijenticu. Nije osjećala nikakve boli ni na brazgotini ni na donjem dijelu tijela. Preostao je još samo otvor u veličini pet franaka, koji nije zadavao nikakvih boli i pomalo je zacjelivao. Pet dana iza toga pregledao sam još jednom bolesnicu. Otvor je bio manji, kao kovanica od dva franaka. Bolova uopće nije bilo. Slijedeći puta sam 25.VII.opet pregledao pacijenticu. Više se uopće otvora nije vidjelo, a ožiljak je bio čvrst. Ona medjutim radi kao što je to i prije običavala, a da ne osjeća nikakvih boli unatoč onih devet godina, koje se nalaze izmedju toga.

Izjava dr.B.

Danas, 30.VII.1933. pregledao sam u prisutnosti svog kolege gospodju Boeckx. Čini se, da je ta gospodja potpuno zdrava. Pokazivala mi je vertikalnu brazgotinu od operacije u sredini,ona se od pupka spuštala prema dolje. Ona je u cijeloj svojoj duljini dobro sraštena. Ni u uspravnom stavu, ni u ležećem kao ni u pokretu ne primjećuje se bilo kakav otok. Isto se tako

kod dodira ne pokazuje nikakva slabost unutarnje strane. Donji dio tijela nema nigdje otvrdnula mjesta i pacijentica ne osjeća nikakvih boli.

Gospodjica Pletinck.-24.IX.1933.

Obitelj Pletinck, koja stanuje u Berchemles-Anvers, sastoji se od roditelja i četvero djece. To je kršćanska radnička obitelj. Otac radi u slagalištu u Antwerpenu.

Laura se rodila 27.srpnja 1913. u Berchemu. Bila je do svoje 13.godine relativno zdrava. Tada je teško obolila od tuberkolozne upale moždane opne. Od toga je skoro umrla. Od tada je postala hroma na obadvije noge. Kroz sedam je godina morala biti u krevetu. Svi su liječnici izjavili, da je taj slučaj beznadan. Najprije su je liječili kod kuće, a tada po različitim bolnicama, a najposlije godinu dana u sanatoriju u Teesnderloo. No unatoč liječenja mnogih liječnika uzetost je nije ostavljala. Bez ikakve nade Laura je četiri puta hodočastila u Lurd. Bila je primljena i za peto hodočašće (srpanj 1933), ali je svoje mjesto dragovoljno ustupila drugom bolesniku, koji nije imao sreće, da ga mogu povesti sa sobom.

24.rujna iste godine pridruži se hodočašću nekoliko stotina njezinih sunarodnjaka iz Antwerpena, koji su polazili našoj dragoj Gospi u Banneux. Slijedeći je dan, 25.rujna, kad nije u ledjima osjećala nikakve boli, počela najprije okolo hodati

u svojoj sobi. Kad je ustanovila, da joj to ide veoma lako, uputi se odmah u crkvu, da zahvali Bogu. Prisustvovala je sv.Misi i pobožno primila svetu Pričest. Sve je to prošla bez ičije pomoći. Ispočetka joj je hod bio dosta mučan, ali je bolesnica uskoro osjetila, da su joj noge opet ojačale i da je natrag zadobila prijašnju lakoću kretanja. Od onda je mogla hodati, kao da joj nikada ništa nije bilo.

Prvog je listopada opet došla u Banneux. Pregledao ju je dr.Heuse. Njegov je nalaz glasio:

Čini se, da imenovana Laura Pletinck iz Berchema nema nikakvih posljedica od upale moždane opne, koju je dobila prije 7 godina. Razum joj je normalan, osjetni organi normalni, općenito stanje dobro. Na nogama je (osam dana iza ozdravljenja) lagano sušenje (atrofija) čitavog mišićnog sistema. Svi su refleksni pokreti živi, čaška je na koljenu malo napeta. Osjetljivost kože u redu. Bolesnica s lakoćom izvodi sve pokrete, koji se od nje zatraže. Ide sama bez ičije pomoći. Ipak se čini, da se brzo umori. U hodu još uvijek malo vuče nogama. Bolesnica nam je obećala, da će se ponovo dati pregledati, kad opet dodje u Banneux.

Svjedočanstvo dr.Eilersa,Antwerpen.

Potpisani svjedoči, da je dijete Laura Pletinck bolovala od uzetosti na obadvije noge kao posljedice tuberkulozne upale moždane opne.

Antwerpen,29.VII.1933.

Dr.Eilers,v.r.

Svjedočanstvo dr.Van Emelen-a, Antwerpen

Potpisani izjavljuje, da je kroz više godina liječio gospodjicu Lauru Pletinck iz Berchem-a. Pokazivala je znakove tuberkulozne upale moždane opne i kičmene moždine (myelitis).

Više nije mogla ustati i vukla se otprilike sedam godina na štakama. Danas mi se pokazala na liječenje, te hoda bez štaka i to veoma dobro.

Antwerpen, 10.listopad 1933.

Dr. v.Emelen, v.r.

======

Gospodja Wathelet.- 26.veljača 1934.

Gospodja Wathelet iz Ensival-a ozdravila je 26.veljače 1934. za vrijeme moljenja krunice. Ona piše:

"Već dvadeset godina bolujem od proširenja vena, koje zahvaća desnu nogu od koljena do gležanja. To je proširenje popraćeno čirevima i duboko je usadjeno. Konzultirala sam mnoge liječnike. Posljednji je bio dr.Gabriel. U veljači 1933. pogoršalo se moje stanje. Toliko sam trpjela, da sam često u noći morala ustati plačući od boli. I najmanje opterećenje mojih nogu prouzročilo je žestoke boli. Stanje rana bilo je veoma loše, kad sam otputovala u Banneux. Tri velike gnojne rane u veličini od 10 cm smetale su mi kod hoda i prisilile me, da ležim na krevetu. Došla sam u pratnji u Banneux. Na mjestu ukazanja, na izvoru, morala sam se boriti protiv osjećaja sumnje. Molila sam Majku Božju: ako si se ovdje doista ukazala,tada me ozdravi".

Tada je moja pratilica otišla po Marietu. Ona je došla i bila je vrlo ljubezna, molila je s nama; zajednički smo molile krunicu. U taj čas nestalo je svih bolova u mojoj nozi. Tražila sam autobus za svoj povratak, ali ga nisam našla. Tako sam pješke otišla do Pepinstera, iako mi je prije bilo tako teško hodati.

Kod kuće su se moj muž i moja djeca ljutili zbog moje neopreznosti. Govorili su mi: "Vidjet ćeš, da sutra ne ćeš moći hodati". No ja sam im rekla, da me više ništa ne boli. Po prvi puta iza mnogo vremena prospavala sam cijelu noć. Slijedećeg jutra više nisam ništa trpjela kao u večer prije toga, ali se još uvijek nisam usudjivala odvezati zavoja bojeći se, da opet ne vidim rana.

U utorak odlučim skinuti zavoje. Ja sam kriknula, kad opazim, da su rane zatvorene. Pokazala sam ožiljke rana svome mužu i čitavoj kući. Moja namještenica, koja je već 22 godine u mojoj službi, ustanovila je istu činjenicu i zajedno sa mnom potpisala ovaj moj izvještaj.

Od tog dana (a prošlo je već 15 mjeseci) bolest se nije povratila. Zazivam Boga za svjedoka moje izjave".

Dr.G., koji je liječio gospodju Wathelet u vrijeme njezina odlaska u Banneux, dao je slijedeća svjedočanstvo:

Ja, potpisani G.Ch., liječnik u Ensivalu, izjavljujem, da sam više puta tokom godina 1929. do 1933. liječio gospodju Wathelet. Ona je bolovala od ognojenih vena na desnoj nozi.

Od veljače 1933. gospodja Wathelet više

nije dolazila na liječenje. Danas, 18.IV. 1934. gospodja Wathelet ne pokazuje više nikakvih tragova proširenih vena; vide se još samo ožiljci prijašnjih rana.

Ensival, 18.travnja 1934.godine.

=====

Časna sestra Agneza-Paula

svibanj 1936

Od travnja 1934. godine bolovala je sestra Agneza-Paula iz Malmédy-a od neizlječive bolesti: tuberkulozna upala potrbušnice s dvostrukom upalom pogrudnice.

Temperatura se konstantno kretala izmedju 37,5° i 39°; teškoće probave i smetnje srca veoma su oslabile bolesnicu. U kolovozu 1934. njezino je stanje bilo veoma loše: nije mogla niti spavati, niti ležati, a niti je mogla držati vode. Liječnik se odluči na operaciju, no ishod operacije činio mu se veoma dvojben. Nije nastupilo nikakvo poboljšanje i liječnik izjavi, da je stanje beznadno.

Kratko vrijeme prije toga predlože bolesnici, da podje Majci siromaha, ali ona odgovori, da joj je to nemoguće.

Tri dana iza operacije započne kuru s ultraviolettnim zrakama. Bolovi se nisu smanjili, ali se temperatura snizila na 37,3°. Samo ponekad bi se popela na 38°.

Takvo je bilo stanje od kolovoza 1934. do svibnja 1936. U medjuvremenu je bolesnica iza promjene mjesta pokušala i ustati i obavljati neke manje poslove. Ali svaki su pokušaj popratili ponovni napadi.

U svibnju 1936. bolovi su bili nepodnosivi; više nije mogla u sebi zadržati nikakve hrane.

Tada sestra nadstojnica dade donijeti vode iz izvora u Banneux-u i pokušala je bolesnici uliti pouzdanja prema Majci Božjoj, Djevici siromaha. Kad su je zato predobile, započe čitava redovnička kuća devetnicu u čast Djevice siromaha.

Nekoliko je sestara i djece iz kuće pratilo bolesnicu na hodočašće u Banneux drugi dan devetnice. Putovanje je bilo nepodnosivo.

Pustimo neka nam pripovijeda sama sestra Agneza-Paula:

"... Kad smo došli u kapelicu, započela sam moliti s takvim pouzdanjem, kakvog nisam nikada imala. Meni i mojim pratilicama činilo se nemogućim, da ne budem uslišana. Ostala sam klečati 3/4 sata. Tada smo otišli do izvora i na kupanje. Tamo su mi stavljali obloge nakvašene vodom iz Banneux-a. Kod toga su se molili zazivi i tri Zdravomarije. Dok su mi stavljali obloge nisam osjetila nikakve promjene. Kad sam se vraćala izvoru, osjetila sam veoma jaki glad. S velikim tekom pojela sam tri odreska kruha i popila šalicu mlijeka. Moje su me susestre uznemirene molile, da manje jedem. No ja sam bila uvjerena o svom ozdravljenju i nisam njihovu savjetu pridavala nikakvu vrijednost.

Još smo prisustvovale četiri puta blagoslovu, a iza toga smo otišle kući. Uveče sam imala samo 37,2° temperature. Slijedeći sam dan ustala u pol šest sati i kroz čitav sam dan sjedila kod zajedničkog

stola. Drugi dan sam imala 37,1° i osjećala sam veliku umornost, ali više nikakve boli. Od trećeg dana do danas nemam više nikakve vrućine. Još sam kroz tri tjedna dobivala obloge i obavili smo još dvije devetnice, a jedna je od njih bila zahvalnica.

Već godinu dana radim kod siročadi i nikakav rad za mene nije pretežak. Osjećam se bolje, nego na početku redovničkog života. Neka mi Djevica siromaha, kojoj dugujem toliko hvale, pomogne, da održim obećanje, koje sam učinila u Banneux-u".

Malmédy, 25.kolovoza 1937.

Sestra Agneza-Paula,
F.C.

========

Časna sestra Aldegonda.

(16.kolovoz 1936.)

Sestra Aldegonda potječe iz samostana sv.Josipa u Munsterbilsen-u. Ona je 16.kolovoza 1936.godine ozdravila za vrijeme jedrog hodočašća u Banneux-u. Godine 1913. morala je napustiti službu u školi radi tuberkuloze pluća. (liječio ju je dr.Denys).

1915. zadobila je tuberkulozu grkljana popraćenu s velikim bolovima. Bile su zahvaćene i glasnice. Malo po malo potpuno je zanijemila.

U siječnju 193o. pridruži se i reumatizam zglobova: dvije je godine bila uzeta, trpjela velike boli i nije mogla hodati.

Iza toga joj je želudac postao osjetljiv, podnašala je jedino varivo. Bolesnica je

bila na liječenju kod dr.Sp. iz Munsterbilsen-a, Th. iz Bilsen-a i L. iz Liège-a.

16.VIII.1936. donesu bolesnicu u Banneux. Kod blagoslova bolesnika ustanovila je za vrijeme moljenja krunice, da je natrag dobila glas. No prije nije ništa govorila, da ne smeta molitvu. Osjećaj zahvalnosti bio je dublji i jači, nego prije. Ali još nije osjetila nikakvo olakšanje na području bubrega.

Na povratku kući počela je u Tancrémont-u hodati. Vrativši se u Munsterbilsen njezino je ozdravljenje bilo potpuno. "Ne osjećam bolova ni umornosti u bubrezima, samo malo ukočenosti u nogama. No to mi ni najmanje ne smeta, da hodam sigurnim korakom. I želudac je potpuno ozdravljen". Svjedočanstvo je bolesnice veoma jasno. Sve liječničke dijagnoze,izjave njezinih susestara, sestre nadstojnice, bolesničina brata (koji je načelnik u općini Munsterbilsen) podudaraju se. Sestra je Aldegonda ozdravila. Svi, koji je nikada nisu čuli izreći ma samo jednu riječ, kao rektor Bollen, sam liječnik, sjedinjuju se u zahvalnoj molitvi.

=====

Gospodja Herbet.-9.srpanj 1937.

Gospodja Herbet (stara 55.godina),rodjena Anna Schmitz,Rue des Gris-Chevris 21. u Verviers.

Ozdravila je iza devetnice našoj dragoj Gospi u Banneux-u u vremenu od 9. do 17. srpnja 1937. godine od otvorene šećerne gangrene.

Sestra bolničarka potvrdjuje:

"Gospodja je Herbet već lo godina bolovala od šećerne bolesti, a nekoliko je mjeseci primala insulin. Imala je na stopalu lijeve noge ogrebotinu, koja ju je kod hoda veoma boljela, a doskora joj je posve onemogućila svaki hod. Sredinom mjeseca svibnja postala je hroma. Njezino se stanje iznenada pogorša, jer joj je noga natekla i postala ljubičasta. 9.srpnja pokazala se na ledjima neka opeklina. Noga je bila komad po komad izbodena.

U isto se vrijeme promijenilo sveopće stanje gospodje Herbet i postala je pospana. Liječnik, koji ju je već više godina liječio, upozori muža i djecu, da neposredno pretstoji coma (nesvijestica).

Rana se je vidno povećavala. Širila je oko sebe takav vonj, da je svatko izbjegavao njezin krevet. Povoj s debelom vatom za nekoliko je sati promočio. Raspadanje je bilo tako rapidno, da je na to liječnik upozorio njezinu obitelj. Rekao je, da joj više nema spasa. Da spriječi napredovanje zaraze, savjetovao je, da se noga u visini bedra amputira. Ali je primjetio, da čak u slučaju, da operacija i uspije, postoji vrlo malo nade, da se život produlji za dva ili tri mjeseca.

Gospodja Herbet nije bila potpuno svijesna svoga stanja. Energično je odbila svaku operaciju. Rekla je, da će radije umrijeti s obadvije noge, nego da ide u bolnicu, da joj ondje odrežu jednu nogu.

Muž i djeca, koji su od liječnika saznali, da bi operacija polučila sam pri-

vidno ozdravljenje, nisu se htjeli protiviti, nego su joj ostavili na volju.

Stanje je bolesnice ljudski govoreći bilo beznadno. Činilo se, da će doskora umrijeti. Časna sestra bolničarka, koja ju je njegovala, predloži, da obavi devetnicu u čast naše Gospe iz Banneux-a. Savjetovala joj je, da započne primanjem svetih sakramenata.

Otvorena gangrena nastupila je 9.srpnja. Još iste je večeri započela devetnicu. Drugi se dan, 10.srpnja bolesnica ispovijedila; jedanaestoga primi svetu Pričest i bolesničko pomazanje. Tog su dana različite osobe polazile na hodočašće u svetište Banneux-a, gdje su na posebni način molile za nju.

Liječnik je dolazio svaki dan. Svaki je puta naglašavao, da bi bezuvjetno morao izvesti operaciju. Čitav je stražni dio noge i četvrti nožni prst napala gangrena. Crna je tekućina veoma brzo promočila debelo vatirane zavoje. Širila je oko sebe neugodan vonj. Nemir je sviju bio veoma velik, jer je i majka bolesnice nekoliko godina prije toga umrla od šećerne bolesti.

Za to se vrijeme devetnica nastavljala.

Od prilike šestog dana opazi sestra bolničarka, da se zlo više ne širi. Činilo joj se kao da pomalo zarašćuje. Upozori liječnika i zamoli ga, da cijelu stvar podvrgne točnom pregledu. Iako je svakog dana pitao, kakvo je općenito stanje bolesnice, ipak nije gledao noge, čije ga

raspadanje nije ni najmanje čudilo. No svakog je dana inzistirao na tome, da se noga mora amputirati.

Obećao je sestri bolničarki, da će u subotu, 17.srpnja oko 17 sati biti prisutan kod previjanja. Bio je to posljednji dan devetnice u čast M.B. iz Banneux-a.

Idući prema stanu gospodje Herbet sretne njezina muža. Opet je naglasio potrebu operacije i ponovo tražio, da se bolesnica preveze u bolnicu. No muž, koji je smatrao, da je njegova žena izgubljena, nije htio išta učiniti protiv njezine volje i zato se odlučno usprotivio liječnikovom zahtjevu.

Zajedno su stupili u kuću, gdje je već sestra bolničarka skinula zavoje i čekala, da dodje liječnik na pregled. Ovaj je pažljivo promatrao nogu i bio je iznenadjen. "To je čudno. Tako što nisam nikada u svom životu vidio. A vi?, pitao je sestru,koja je već 35 godina njegovala bolesnike, ali još nikada nije vidjela, da bi se otvorena rana gangrene tako zaliječila. Liječnik je još nadovezao: "To je čudo!""

Strašno se zlo zbilja prestalo dalje širiti i nestalo ga. Preostala je još samo velika rupa, koja se nalazila na mjestu razorenih mišića i tkiva. Nekoliko dana kasnije reče liječnik, da će, čim to dopusti zdravstveno stanje bolesnice,transplantirati kožu. Ali je i tu pomogla Bl. Djevica iz Banneux-a. Noga je potpuno ozdravila i bez operacije.

Ostao je samo jedan ožiljak kao neprevarljivi dokaz strašnog trpljenja, koje se ljudskim umjećem nije moglo izliječiti.

Godinu dana iza ozdravljenja umrla je gospodja Herbet od bolesti srca.

Osebujno je kod tog ozdravljenja, da je ono trajalo do gospodjine smrti. K tomu pridolazi i to, da je ozdravljenje uslijedilo na temelju zazivanja Naše Gospe iz Banneux-a.

======

Slučaj Georga Wellens-a.
(Studeni 1937.)

Posljednjih je srpanjskih dana godine 1937. mali Georg Wellens bolestan predan u institut gospodja od sv.Elizabete u Malines-u.

Dječak je gorko plakao. Nije se mogao micati; uzet na obadvije noge nije podnosio, da ga se prenosi. Nije imao snage, ni da se sam hrani.

Liječnik, koga su prvoga pozvali, postavio je diagnozu reumatizma.

Kad je iza dva dana opet bio pozvan, jer je dječak žestoko trpio, röntgenski je pregledao dijete. Taj je pregled jasno pokazao tešku upalu koštane moždine pličastih kostiju. Ta je bolest započela otokom na koljenu. Kroz devet tjedana podnosio je mali bolesnik pravo mučeništvo. Ni liječenje rubiasolom niti punktiranja nisu polučila nikakva rezultata. Tkivo nije ništa umekšalo i dalje je ostalo tvrdo. Temperatura nije nikada bila ispod 40 stupnjeva.

Započeli su devetnicu Djevici Siromaha. Dijete je pilo iz izvora u Banneux-u. Još nije devetnica bila dovršena, kad temperatura spadne na 35,6°, a bolova iznenada nestade.

Liječnici su izjavili, da bi u slučaju ozdravljenja liječenje moralo potrajati još godine, a sada se ozdravljenje dogodilo potpuno i u tren oka.

Obojica liječnika, dr.Deb, kao i specijalista dr.I. zadržali su svoje dijagnoze. U svojoj su izjavi dozvolili, da se može poslužiti njihovim imenima. Obojica su potvrdili, da je njihovo liječenje bilo bezuspješno i da se ozdravljenje, koje se tako naglo dogodilo, ne može protumačiti prirodnim načinom, koji bi zadovoljavao.

========

Slučaj Josipa Vaessen-a.
21.siječanj 1946.

Josip Vaessen, koji se rodio 15.rujna 1937. u Kadier en Keer (Holandija), najstariji je sin obitelji s petero djece.

Čitajmo izvještaj svećenika, koji je sam bio svjedok ozdravljenja. "U ponedjeljak 21.siječnja 1946. zamolio me je gospodin M.Vaessen iz Kadier en Keer, da dodjem u tajništvo U.I.P., Sterreplein, Maastricht. Tu mi je izjavio, da je njegovo dijete na umoru. Da udovoljim njegogovoj želji, uputim se u pratnji gospodina inžinjera Wynhoven-a u bolnicu. Ondje

nadjem malog Josipa, uz koga su stajale dvije sestre zaplakane i sestra Joachima, nadstojnica one bolnice. Putem smo susreli dr.Leit-a, u čijem je odjelu bio pacijent, i tvrdio, da je dijete izgubljeno.

I uistinu, našli smo dječaka blijeda i u agoniji. Iza različitih bolesti još je na sebe navukao tešku leukemiju, od koje je polako morao umrijeti.

Odlučili smo započeti jednu devetnicu. Obavljali su je roditelji, redovnička zajednica i ja sam. Molili smo ozdravljenje izričito zato, da se njime potvrdi istinitost ukazanja. Radi toga smo djetetu dali piti vode iz Banneux-a.

Istog ponedjeljka, 21.siječnja, oko četiri sata, upravo u času, kad je dr. Leit rekao ujaku: "Kako se čini, sada umire!", dobio je mali bolesnik opet boju.

Slijedećeg je jutra jeo gotovo normalno, a nekoliko dana kasnije mogao se posve zdrav vratiti kući.

28.veljače bila je velika zahvalna svečanost u Kadier en Keer. U 9 sati održana je u maloj seoskoj crkvi svečana služba Božja. Školska djeca toga dana nisu imala obuke. Josip se nalazio medju svojim prijateljima u velikoj ladji crkve. Svećenik, koji je posluživao, rekao nam je: "Još nikada nismo toliko ljudi imali u crkvi, pa ni na sam Uskrs".

Odlučeno je, da se u znak zahvalnosti podigne mala zavjetna kapela.

-----.-----

U prethodnom smo poglavlju iznijeli deset od stotine najznačajnijih slučajeva.

Nadodat ćemo još nekoliko drugih slučajeva, koji nisu toliko upadni. Oni su nasumce izvadjeni iz onih više od stotine izvještaja, koji se nalaze u arhivima u Banneux-a.

Svi spomenuti slučajevi ispunjavaju uvjete, koji se traže od bogoslova: neobično brzo ozdravljenje i povezanost s nekim religioznim ciljem. Takva ozdravljenja jasno ostavljaju dojam odgovora na molitvu.

Mogli bismo primjetiti, da ima još više poznatih i utvrdjenih čudesa. Osim toga ima i mnogo takvih, koja su ostala nepoznata, jer oni, koji su dobročinstvo primili, iz čednosti zadržavaju ga za sebe kao dragu tajnu. Možda će se jednog dana otkriti sva ta čudesna ozdravljenja, ta sjajna svjedočanstva dobrote Djevice, koja posvuda djeluje u tišini i bez mnogo upadnosti.

Slučaj Huberta Ott. - Travanj 1933.

Hubert Ott iz Exaerde, star tri godine, bolovao je od svog rodjenja od neizlječive bolesti kostiju. Njegovo je tijelo bilo puno rana. Pio je vodu iz izvora u Banneux-u. Tu su vodu polijali po njegovim ranama. Istog je dana nastupilo takvo poboljšanje, da su se njegove rane gotovo posve zatvorile. Iz dana u dan bivalo mu je bolje i ozdravljenje je napredovalo.

U rujnu 1933.roditelji su iz zahvalnosti hodočastili u Banneux.

=======

Slučaj Oskara Moisse. - Rujan 1933.

Mladi radnik, koga su liječnici proglasili neizlječivim, imao je izvanredno debelu nogu ispod koljena. Imala je obujam od 68 cm. Iza svog hodočašća u Banneux i ustrajnih molitava punih pouzdanja, opet je posve ozdravio. Sam je 16.studenog 1935 izjavio: "Bilo je to 14. kolovoza, kad sam išao na hodočašće u Banneux, da ondje izmolim svoje ozdravljenje. U našem je selu moja bolest bila poznata. Nitko nije vjerovao, da bih ja mogao ozdraviti, pa ni čudom. Vidjeli su me kroz 15 godina bolesna, a bolovao sam od elephantiasis-a.

Da izmolim milost ozdravljenja, odlučio sam, da podjem na put pješke od Olne (mjesto leži od prilike 10 km. udaljeno od Banneux-a) u pratnji gospodina Grgura Rogister-a. . .

Istog sam dana započeo devetnicu. Na dan svog povratka kući stavljao sam sebi obloge nakvašene vodom iz izvora i molio s usrdnim pouzdanjem. Otprilike tri tjedna iza toga susreo sam M.Dechany-a, bilježnika iz Braives, koji se povratio iz lurda. Započeli smo svoj razgovor o tim svetištima. U času, kad sam svom prijatelju pokazivao medaljicu naše Gospe iz Banneux-a, osjetio sam, da me nešto snažno potreslo. Toga ne ću nikada zaboraviti. Baš smo bili u tiskari Fraitue u Braives. Uveče

istoga dana ustanovio sam, da mi je noga znatno tanja i da mogu ruku staviti izmedju gležnja i hlača".

(Potpisani) Oscar Moisse.

Liječnici su upotpunili tu izjavu ovim izvještajem:

"15.studenog 1935. pregledali smo Oskara Moisse i jamčimo za slijedeća opažanja:

Imenovani, čini se, uživa dobro zdravlje. Što se tiče desnog gnjata, koža pokazuje niz jasno vidljivih poprečnih bora, koje može prouzročiti nošenje čvrsto povezanih elastičnih zavoja. Pregledom te noge ustanovili smo, da je njezina boja nešto tamnija od boje lijeve noge. Čini se, da je ona prevelika. Površina kože, koja je uslijed ödema vrlo napeta, izgubila je svoju elastičnost i ima vidljive bore, koje prekrivaju dvije trećine noge. Kod opipa pokazuje utisnuta koža još nateklinu, zbog koje možemo zaključiti, da se radi o žitkoj infiltraciji. U sredini stražnje strane noge vidi se nekoliko uzlova. U visini pregiba konstatira se nekoliko ganglijskih čvorova, koji ne bole, a veliki su kao malo jaje. Površina kože izgleda normalno, nokti bez nalaza.

Refleksi čaške koljena potpuno su normalni. Opseg stegna 20 cm povrh gornjeg ruba čaške iznosi 43 cm na desnoj strani, a 40 cm na lijevoj. Gnjat 20 cm ispod gornjeg ruba čaške na desnoj strani iznosi 20 cm, a na lijevoj 19 cm. Donji dio lijeve noge pokazuje se posve normalan".

Dr.B. i dr.H. v.r.

Sestra Gummara. - 9.rujan 1933.

Sestra je Gummara 9.rujna 1933. ozdravila u svom samostanu u Opwijk-u.

Tokom godine 1930. zadobila je sestra ranu na nozi. Kad je nastupila veća upala, operirao ju je najprije dr.Goffaerts,koji je uklonio duboki čir. Kasnije je dr. De Mees iz Bruxelles-a,Ulica Cendres, izveo čišćenje kostiju 17.rujna, više kostiju na peti i sredini noge 27.listopada 1930., djelomičnu redukciju pete 13.siječnja; tada je dr.Van Huffelen iz Antwerpena, koji je odstranio 21.listopada 1931. još dalj-nja dva čira, zajedno s dr.De Mees postavio dijagnozu: tuberkuloza kostiju. Amputirao je stopalo zadržavši stražnji dio, da se na nj može pričvrstiti proteza.Tako će sestra moći nositi umjetno stopalo, koje će biti pričvršćeno na nogu.

U ožujku 1933. počela je noga i koljeno preko svake mjere naticati. Upala je zahvatila unutrašnjost i načinila na obadvije strane koljenaste čašice više ili manje tvrdu masu. Noga je sve jače naticala. Na njezinu su se donjem dijelu pokazale crne i plave mrlje, a najmanji je dodir prouzročio žestoke boli. Više nije preostajalo nijedno drugo sredstvo da se noga spasi, nego da se čitava noga amputira, a i onda je spasenje života bilo dvojbeno. Sestra se usprotivila amputiranju. Njezina je živa želja bila i za to je najviše molila, da može svojim radom biti zajednici na korist.

Koncem rujna 1933. liječnik više nije

pomišljao na operaciju, jer je bilo prekasno. Tada počeše moliti Djevici siromaha.

9.rujna, kad su sve sestra bile na ručku u blagovaonici, htjela je sestra Gummara oprati svoju bolesnu nogu. Kad se dotakne noge, nije osjećala nikakve boli. Zbog toga se veoma začudi. Tada pokuša nogu malo saviti. Već joj je nekoliko dana bila ukočena i okloplјena. Dalnji uspjeh: ona ostavi krevet. Koljeno je opet zadobilo svoju normalnu boju i činilo se kao da je zamjetljivo otišlo unatrag. Ona dovikne bolesnici u susjednoj sobi: "Sestro, ja sam ozdravila!" Tada se potpuno obuče, dok njezina susjeda o svemu obavijesti zajednicu. Sve susestre požure u njezinu sobu. Bolesnica ih radosno primi stojeći uspravno. Umjetno je stopalo dobro i čvrsto držalo ispod ozdravljene noge.

Odmah jave liječniku,koji ju je liječio, telefonski. On suho odgovori: "Sestro, nadstojnice, nemojte zbijati šale". "Ali molim, gospodine doktore, dodjite, da se sami uvjerite". Liječnik je mogao uzvratiti još uvijek samo ovo: "To je čudo! To je čudo!" Dr.van Huffeln dodje, ispita sve, vidio je, što se dogodilo, a tada dade ovu izjavu: otvrdnula je masa splasnula za 3/4. Ne vidi se više nikakav trag tuberkuloze, barem ne na donjem dijelu noge.

Dvije godine kasnije operirala je sestra Gummara čir na želucu. 1938 novi zahvat: morali su joj amputirati grudi. Sestra je ozdravila na nozi, zbog čega bi

bila nepokretna i teret zajednice. Bilo je to dakle samo djelomično ozdravljenje. Ali je ozdravila u času, kad je njezino stanje bilo bezizgledno.

Drugi su organi ostali i dalje bolesni, ali je njezin život bio spašen. Sestra je Gummara molila Djevicu siromaha, da joj ozdravi nogu i njezina je noga bila izliječena. Njezina molitva uslišana.

=======

Slučaj René van der Elst.

Siječanj 1934.

Rodio se 1926., a iznenada je ozdravio u siječnju 1934. godine. Dječak je za svoju dob bio premalo razvijen, vagao je tek 17 kg. Mnogo je trpio od bolova u trbuhu, osobito su ga bolovi napadali poslije ručka. Hod ga je veoma umarao. Bio je zatvoren. Trbuh mu je veoma nabreknuo, naduo se preko pupka, a u visini slabinskih pregiba (du pli de l'aine) nalazio se na desnoj strani tumor, koji je bio velik kao kokošje jaje. Mislili su najprije, da se radi o herniji.

Pitali su liječnika za savjet. Röntgenskom slikom došli su do diagnoze: (negacolon) upala debelog crijeva u početnom stadiju. No s operacijom se moralo čekati, dok dijete ojača.

Tada se njegova majka odluči, da moli devetnicu u čast Djevice siromaha. Bilo je to u prvim danima siječnja 1934. Dala je djetetu čašu vode iz Banneux-a. Pola

sata iza toga imalo je dijete normalnu stolicu, a bolova je nestalo. Od tog su časa sve funkcije postale redovite. Na koncu godine dijete je imalo 6 kg više, nego na početku i njegov se obujam proširio za 35 cm.

Na koncu devetnice predvede majka dijete liječnicima, da upita, da li je potrebna operacija. Liječnici su jedva prepoznali dijete. Röntgenska snimka pokazala je, da je operacija suvišna.

==========

Slučaj Yvette Richir. -10.srpanj 1934.

Rodila se 26.svibnja 1925. u Hannut-u, a ozdravila je 20.srpnja 1934.godine od gnojne fistule.

Dijete je 12.veljače 1932.godine bilo operirano zbog gnojne upale pogrudnice (pleuresija). Iza toga je godinu dana bilo zdravo. Uslijed ospica bolest se opet povratila. Iste godine 9.prosinca bila je potrebna još jedna operacija. Ovaj je puta fistula postala gnojna i nije se više zatvarala. Kroz slijedećih 18 mjeseci stanje se nije ništa izmijenilo.

17.srpnja podje gospodja Richir u Banneux i započne devetnicu u čast Djevice siromaha. Molila je ozdravljenje svog djeteta kao znak, da je Ona doista došla u Banneux.

Došavši kući izlije malo vode iz izvora na ranu. Ona se iznenada 21.srpnja zatvori. 27.srpnja bila je fistula potpuno zatvorena.

=========

Slučaj gospodje Verhegge.

1o.kolovoz 1934.

U kolovozu 1934. borila se gospodja M. Verhegge sa smrću zbog sušenja jetara. U Banneux-u se 2.kolovoza započela devetnica. Bolesnica je 8.kolovoza primila sakramente umirućih, a iza toga je nastupila besvijestica (koma). Liječnici su izjavili, da će smrt uslijediti radi pomanjkanja kisika.

10.kolovoza bolesnica se oko pol šest iznenada probudi. Bila je veoma gladna i tražila je, da joj dadnu hrane. Njezina je probava bila u redu. Rekla je, da je ozdravila. I zbilja, potpuno je ozdravila i ostala zdrava.

Moramo navesti dirljivo pismo, u kom gospodja M.Verhegge opisuje okolnosti svoje bolesti i svoje iznenadno ozdravljenje.

"21. srpnja otpremili su me kući. Svaka je nada izgubljena. Glavni je liječnik u bolnici rekao mome mužu, da je u pitanju nekoliko tjedana. Bolest se iz dana u dan pogoršavala. Krize su slijedile jedna za drugom bez prekida. Umirivali su me morfijem ili uštrcavanjem pantopan-a. U srpnju konzultirali smo specijalistu gospodina dr.Gillet iz Bruxelles-a. On je izjavio, kao i drugi liječnici, koji su me liječili, da je bolest neizliječiva, da će bolovi biti tako veliki, da budem sama tražila smrt.

Od mjeseca svibnja započele su se devetnice Našoj dragoj lurdskoj Gospi s obećanjem hodočašća. Isto smo tako pisali u Karmel u Lisieux i molili za molitvu.

U medjuvremenu se bolest iz dana u dan sve više pogoršavala.

Drugog kolovoza dali su liječnici opet svoje mišljenje i rekli otvoreno mome mužu, da ću doskora umrijeti i da me više ne ostavlja samu. Za mene prijeti velika opasnost, da umrem uslijed pomanjkanja kisika, a da toga nitko ne primjeti.

Jedna moja prijateljica, koja me je svakog dana posjećivala, predloži, da s nekoliko prijatelja i s članovima obitelji započnem devetnicu u čast naše Gospe iz Banneux-a. Dala mi je piti vode iz izvora. Ja sam sama bila preslaba, da molim. Drugi su s velikim pouzdanjem molili namjesto mene. U srijedu, 8.kolovoza primila sam bolesničko pomazanje.

Uveče zapadnem u stanje besvijesti (koma). To je potrajalo do podneva u petak, 10. kolovoza, posljednji dan devetnice. Otprilike u pola šest sati iznenada se probudim. Učinilo mi se, kao da sam se povratila iz nekog dalekog putovanja. Osjećala sam se veoma umornom, bila sam gladna i odmah sam prepoznala ljude,koji su se nalazili u mojoj sobi.

Opet sam mogla govoriti, što nisam prekjučer nikako mogla učiniti, da me razumiju. Više nisam osjećala nikakvih bolova. Izgledalo je kao da moj život ponovno započinje. Molila sam za šalicu mlijeka. Bojali su se, da mi ga dadnu. Ispila sam ga, a da mi nije ništa škodilo. Bilo je to krasno.

Već nekoliko dana nisam mogla ništa drugo uzeti osim malo mineralne vode ili limun.

Bila sam ozdravljena. Još iste večeri došli su liječnik-šef bolnice i naš kućni liječnik, da me vide. Jedva su mogli vjerovati svojim očima".

Evo nekoliko izvoda iz liječničkih zapisa:

M a d a m e   V e r h e g g e:

Rodjena 20.siječnja 1895. u Erembodegemu.
Stanuje u Erembodegen-les-Alost, rue de la Dendre.
Bolest:(Cirrhoza)sušenje jetara.
Početak bolesti: siječanj 1933.
Liječnici, koji su liječili:

Dr.Goffaerts,kirurg,Alost
Dr.Sierens,Alost
Dr.Carlier, Erembodegem
Dr.Gillet, Brüssel
Dr.Gautot, Röntgenolog, Alost
Morfiumpreparat (pantopon)
Tablete za ublaženje boli:Eukodal
Već nekoliko mjeseci u krevetu.

Bolesnica je od 23.svibnja do 20.srpnja bila na promatranju u bolnici u Alost-u (Notre Dame). U toj se bolnici pokušalo liječiti diatermički, no bez uspjeha.

Direktor i njegov asistent izjavili su, da je slučaj neizliječiv. Isto je rekao dr.Sierens vlč.Mauriciju Verhegge, koji je kapelan u Lede, kao i njezinom bratu Karlu Verhegge.

Dr.Goffaerts je više puta rekao, da je taj slučaj neizliječiv. No od 10.kolovoza, od dana ozdravljenja, iščezle su sve boli. Apetit je opet dobar, dobiva na težini (10 kg). Bolest se ne vraća.

Liječnici nisu tajili svoje začudjenje. U posljednje su vrijeme ponovo pregledali gospodju Verhegge i izjavili, da bolest nije ostavila nikakvih tragova. Potpisani su tu izjavu pročitali i posvjedočili njezinu istinitost.

Erembodegem,5.srpnja 1935.

Ch.Verhegge, Fr.Ch.Verhegge,
A.Deloch

==========

Slučaj Franje Hoffmana.

Siječanj 1935.

François Hoffman, rodjen 29.srpnja 1931. stanuje u Antwerpenu, 8, rue de Londres.

Gospodja je Hoffman napisala slijedeći izvještaj:

"Potpisana gospodja Hoffman izjavljujem prigodom ozdravljenja mog djeteta slijedeće: U studenom 1933. mališ se je ofurio po glavi i prsima. Otpremljen je u bolnicu, gdje ga je liječio dr.B. Stanje je djeteta bilo veoma opasno. Kroz šest tjedana činilo se da će umrijeti,jer nije mogao uzeti nikakve tvrde hrane.Štogod je pojeo, povratio bi. Glava i prsa bili su jedna rana. Kad je dijete bilo otpušteno, rekli su liječnik i sestra:

dijete je izgubljeno! Njegovo je stanje zaista bilo vrijedno sažaljenja. Govorili su mi o Djevici siromaha. Ja sam svoje pouzdanje stavila u Nju i obećala, da ću se obratiti, ako dijete ozdravi. To sam obećanje ispunila za Božić 1934.

Dijete je još uvijek povraćalo i mnogo trpjelo. Sredinom siječnja podjem na hodočašće u Banneux. Iznenada, isti dan, dijete je počelo jesti i više nije povraćalo: to je bilo prvi puta iza nesretnog slučaja.

Od tada sam stavljala Franji obloge nakvašene vodom iz Banneux-a i on se iz dana u dan vraćao normalnom životu.

Danas se potpuno oporavio. U znak zahvalnosti išla sam s njime četiri puta u Banneux. Ondje sam dala staviti zavjetnu pločicu".

=========

Slučaj malog Jakova L. -Veljača 1935.

Izjava djetetove majke gospodje L.: "Mojem je malom Jakovu bilo 19 mjeseci, kad su se 30.siječnja pojavile žestoke boli u lijevom laktu. Prije toga je dva dana imao laku vrućinu. Liječnik koji ga je liječio i jedan specijalista za dječje bolesti ustanove jaki gnojni arthritis (velika rijetkost kod djece te dobi). Dijete je 6.veljače moralo biti otpremljeno u bolnicu Svete Rozalije u Liege-u. Tu je bilo po prvi puta operirano. Osmoga veljače smatrali su, da je potrebna druga operacija. Njegovo sveopće stanje je veoma loše. Pretstoji otrovanje, koje se ne

može spriječiti. Liječnik nije ostavio moga muža u neizvjesnosti, nego mu je rekao, da su slabi izgledi, da će ga moći spasiti: 1:100.,Ili smrt ili bolest', rekao mu je, 'jer je zglob potpuno inficiran. Infekcija je zahvatila i kosti. Resekcija će nužno dovesti do ukočenja ruke i onemogućiti njezin dalnji razvoj.' Slijedećeg je dana stanje bilo isto. Na početku bolesti započeli smo devetnicu našoj dragoj Gospi u Banneux-u. Sa svih su nam strana donosili vodu od izvora. Dijete je pilo tu vodu i njome smo poškropili njegove zavoje. Molili smo žarkom revnošću. Odlučila sam,da podjem na hodočašće u Banneux. Ujutro toga dana izjavi liječnik, da je dijete spašeno. Sepsa je zaustavljena, a zglob se sam od sebe ispraznio. Od toga časa dijete je ozdravilo. Rane su u tren oka zarasle.

No sveopće stanje još uvijek nije bilo najbolje. Malo je srce u 19.mjesecu moralo izdržati prevelike napore i liječnik, koji je liječio dječaka, ustanovi upalu osrčja (endokarditis),koja se veoma polako liječi. Vrućina je neprestano bila visoka, izmedju 38° i 39°. Liječnik je bio vrlo uznemiren. Ja sam po drugi puta pošla na hodočašće u Banneux. Slijedeći su dan posve isčezli tragovi endokarditisa. Na opće začudjenje liječnika, koji je dijete liječio, ono se u kratko vrijeme dobro oporavilo".

============

=======

Slučaj Marije Josipe De Boeck.

25.travanj 1935.

Marija Josipa De Boeck, rodjena u travnju 1934. u Verviers-u, ozdravila je u vremenu od 25. - 29.travnja. Navodimo izjavu liječnika,koji je liječio dijete, dr.Q.:

"Dijete je u veljači 1935. imalo upalu srednjeg uha, a 20. je ožujka nesretno palo na glavu. 31. je ožujka opet palo na zemlju. Imalo je vrućinu. Prvog travnja nastupilo je povraćanje i jaki bolovi u glavi, koji su se pojačavali kod buke, promjene položaja i kod svijetla. Tako je nastupila i jaka fobija i stalno klimanje glavom. Ja sam sa sigurnošću dijagnosticirao tuberkuloznu upalu moždane opne,za koju su nedvojbeno govorili i drugi simptoni iz povijesti obitelji. Osobito majka je više puta bolovala od tuberkuloze kože. Drugog travnja zamolim kolegu dr.R., specijalistu za uho, da dadne svoje mišljenje. Njegov je pregled potvrdio u cjelosti dijagnozu i sudbonosnu prognozu.

"Četvrtog travnja molio sam jednu sestru dominikanku za njezinu požrtvovnost. Dijete je stegnutim koljenima ležalo na boku. Ukočenje se mijenjalo s lakim delirijem. Od vremena do vremena nastupali bi jaki napadi. Desetog travnja savjetovao sam se s kolegom N., specijalistom za dječje bolesti. On je roditeljima rekao, da više nema nade. Simptomi su sada jasni:kontrakcije,sindrom moždine, hiperestezija kože, mućenje zjenica. Dijete više ne će piti i jedva može pustiti vode.

Na predjelu zatiljka pojavio se tumor. Temperatura se popela do 41°; jednostrana facialispareza; povećale su se srčane smetnje i smetnje kod disanja. Bilo se više ne može izbrojiti. Nastupila je potpuna besvjestica.

25.travnja otvorio se tumor. Kolega Bo., kojeg sam posljednjeg pitao za savjet, izveo je lumbalno punktiranje. Tekućina je mutna, pod pritiskom, sa povećanim sadržajem bjelančevina i s premalo šećera. Leukociti su brojni, a jedva se nadje koji kochov bakcil.

Slijedećih se dana kao u čudu poboljšalo stanje djeteta. Od 29. moglo se opet hraniti kašom. Težina pokazuje 7.svibnja unatoč gubitka od jednog kilograma, znakove slabe ishrane.

Osmog je svibnja dijete izvedeno pred kolegu Moreau iz Liege-a, specijalistu za živčane bolesti, pred Buyck-a, specijalistu za pluća. Oni su utvrdili samo sićušnu slabost mišićja lica. To je morao potvrditi 17.svibnja i dr.Leroy, specijalista za uho."

Dvije godine iza ozdravljenja potvrdjuje svjedočanstvo, da je ozdravljenje ostalo trajno.

Liječnik dakle,koji je stalno liječio dijete, kao i četvorica specijalista,nedvojbeno su izjavili, da se radi o tuberkuloznoj upali moždane opne, koja redovito svršava smrću. Dijete je 25.travnja bilo bez svijesti, u komi, a kad je izbio tumor, dokazala je analiza tekućine, da je moždana opna bila propusna i povrije-

djena.

Što je dovelo do ozdravljenja?

Zajedničko je mišljenje svih liječnika, da se nije moglo naći nijedno uspješno sredstvo.

Obitelj je započela devetnicu Djevici Siromaha u Banneux-u. Roditelji su donijeli vode iz Banneux-a i obećali, da će, ako dodje do ozdravljenja, cijeli slučaj objelodaniti.

======

Slučaj Matije Bailly.-10.veljača 1938.

14.ožujka 1938. došao je Matija Bailly u pratnji svog prijatelja pješke iz Grace-Berleur u Banneux (28-29 km), da u "Hospitalité-u" objavi svoje ozdravljenje.

Rodio se 9.studenog 1908. U dobi od 14 godina neprestano je osjećao bolove u ledjima. Oni su u tolikoj mjeri povećali, da mu je dr.Lombard preporučio, da za pokus nosi povoj. Imao je bubrega selca.To je bilo 1936.

U siječnju su pregledali bolesnika profesor C. i dr.B., röntgenolog, i ustanovili tumor u desnoj fossa illiaca.

Drugog je veljače započela obitelj Matije Bailly devetnicu, a 10.veljače je sam hodočastio u Banneux.

U noći je bolesnik osjetio jako stezanje, a ujutro se ustanovilo, da više nema nikakvih smetnji ni ikakvih bolova. Dr.B. pregledao ga je röntgenski i pronašao kod njega normalno stanje bubrega, a tumora

je nestalo. Profesori C. i M. i dr.L. na isti su način ustanovili potpuno ozdravljenje.

Od tada je Matija dva puta došao biciklom i jednom pješke u Banneux, da zasvjedoči svoje ozdravljenje. Sve je tegobe puta sjajno svladao.

Svjedočanstvo dr.L.:

Ja, potpisani liječnik potvrdjujem, da sam kroz dvije godine liječio M.Bailly radi tumora u veličini šake na desnoj fossa illiaca. Taj sam tumor, koji je dolje bio zaokružen i pokretan, liječio kao bubrega selca.

Nošenje pojasa nije ništa popravilo stanje bolesnika. Zato sam u siječnju 1938. savjetovao kirurški zahvat. Jedan kirurg i röntgenolog ustanovili su tumor, ali kad je došao dan zahvata, došao je bolesnik sa potpuno slobodnom i bezbolnom fossa illiaca k meni. Tu su čudnu činjenicu ispitali još dvojica prije spomenutih liječnika. Ja smatram B. potpuno izliječenim.

28.veljače 1938.

M.L.

Profesor H. iz Löwen-a, koji je onog 14. ožujka bio u Hospitalité, pregledao je Matiju Bailly i dao je slijedeće svjedočanstvo:

Potpisani dr.J.H., nekadašnji profesor na univerzitetu u Löwenu, potvrdjuje, da je pregledao gospodina Bailly-a. Njegova je desna fossa illiaca potpuno slobodna i odgovarajuće trbušno područje posve gipko. Sveopće je stanje potpuno normalno.

Banneux, 14.ožujka 1938.

Dr.J.H.

--.--

Izvadili smo i ovdje iznijeli samo nekoliko slučajeva. Tisuće pätnika kroz 25 godina dolazi Djevici siromaha. Tu mole za olakšanje u svojim bolima.

Nisu objelodanili svoj slučaj svi, koji su ozdravili ili im se stanje popravilo. Mnogi su ostali kod čina unutrašnje zahvalnosti. Drugi su opet o tome pripovijedali svojim rodjacima i prijateljima. Tek su jedni, čije je ozdravljenje bilo upadno, svoj slučaj prijavili.

Njima je malo stalo do toga, da li njihovo ozdravljenje pristaje u kategorije, koje je stvorio ljudski duh. Nisu molili za čudo, koje bi mogli svrstati u neki red i takvim se nazvati. Molili su jednostavno za olakšanje svog trpljenja i, kao oni nesretnici iz Palestine, dobili su što su molili.

Zahvalna srca navještaju čudesa Gospodinova i njegove presvete Majke.

++++++++++
++++++
++++

V. POGLAVLJE: DUHOVNI PLODOVI.

Posve bismo lako mogli zaboraviti na duhovne plodove. Zato je važno na njih upozoriti, jer se, prema riječima Evandjelja, drvo poznaje po plodovima.

Nemoguće je izbrojiti sva obraćenja, koja su se dogodila u samom Banneux-u ili drugdje zazivanjem Djevice siromaha. Stvar zahtijeva diskreciju. Ali više je svećenika pripovijedalo o slučajevima čudesnog povratka vjeri i kršćanskom životu. Toliki su drugi, koje ispovijedna tajna veže na šutnju, mogli samo u svom srcu pjevati Magnificat. No mi možemo potvrditi, da su svi poznati slučajevi bili dugotrajni, da su obraćenici bili sretni i sada provode uzoran kršćanski život. Najvećim dijelom su to muževi, koji pripadaju svim društvenim slojevima. Najveći dio njih nije se nalazio neposredno pred samom smrću.

Evo nekoliko značajnijih slučajeva:

U mjesecu ožujku 1933, dakle u najprvim počecima, jedan je bolesnik iz Louveignè-a, koji je od 1915. bio djelomično uzet, a potpuno je napustio molitvu, obećao, da će se obratiti, ako ga voda iz izvora ozdravi. Jedne je večeri došao u Banneux, približio se malom izvoru, ondje molio i pio vodu. Još istog je dana bio zdrav.

Slijedeće se nedjelje ispovijedio i pobožno prisustvovao svetoj Misi. Od tada je ponovo preuzeo svoj posao i postao je pravi uzor u redovitom posjećivanju nedjeljne sv.Mise. To obraćenje, do kog je došlo zbog iznenadnog ozdravljenja, učinilo je veliki utisak na sve u okolici.

----.-----

U travnju 1933. došla je teška bolesnica, koja je već pet godina bolovala od ukočenja zglobova na obje noge, do čega je došlo zbog zastoja krvi. Gospodjica Celestina B. došla je s uglednom skupinom hodočasnika iz Wavre, da se pomoli Djevici siromaha za svoje ozdravljenje. Budući da je već bila u poodmakloj dobi, a lijekovi nisu ništa koristili, očekivala je još jedino s neba poboljšanje svoga stanja. Još je istog dana bolesnica mogla hodati svojim obadvjema nogama. Jedan je prelat proživio zajedno s ozdravljenom to "uskrsnuće", koje je ostalo trajno; bolest se nije povratila. Jedan svjedok toga čuda, koji je radi svoje bolesne duše bio još više vrijedan sažaljenja, obratio se vraćajući se kući i od tada češće dolazi u Banneux.

------.------

Neki je kemičar iz okolice Liège-a jednog dana prisustvovao večernjoj molitvi. Došao je u Banneux, da vidi, što se to tamo odigrava. Kroz čitavo vrijeme moljenja krunice stajao je okrenut prema Marieti, a da se nije pridružio molitvi prisutnih. Godinama taj čovjek, pod utjecajem racionalističnih strujanja, nije molio. I svoja je dva sina odgajao u vjerskom indiferentizmu. Oni su isto tako malo zalazili u crkvu, kao i njihov otac.

Bilo je to u kolovozu 1933. Upravo tu na mjestu ukazanja, obuze ga neki duboki nemir. Posve potresen povratio se kući govoreći da je osjetio neku "višu stvarnost", koju je bez oklijevanja nazvao "nadnaravnom". Slijedećih se dana ispovijedio i započeo novi život prave pobožnosti.

Mučen mišlju, da je svoja dva sina odgajao u vjerskoj ravnodušnosti, za svakog je od njih dobio osobni znak, po kome su oni povraćeni u krilo Majke Crkve, a da toga sami nisu znali.

Obojica su studirali na lieškom sveučilištu; jedan je bio na pravnom, a drugi na prirodoslovnom fakultetu.

======.======

Neki francuski inžinjer, koji nije vjerovao, a već je dugo živio samo u gradjanskom braku, otac dvojice nekrštenih sinova, čuo je od svoje okoline za dogadjaje u Banneux-u.

Taj je izvještaj, koji je tako čudesan i jednostavan kao i samo evandjelje, na njega učinio dojam. Došao je na misao, da se u svojim različitim poteškoćama uteče u zaštitu Djevice siromaha i bio je potpuno uslišan. Iskren i velikodušan,kakav je bio, spoznao je ruku Marijinu, obratio se i crkveno se vjenčao. Savjesno je izvršivao svoje dužnosti i uspjelo mu je svojim molitvama izmoliti obraćenje jed-

noga od svojih sinova,koji je bio kršten.

Od 1933. dolazio je redovito u Banneux, da ovdje provede nekoliko dana u vjerskoj povučenosti. Bili su to dani molitve i duhovne obnove.

Kadgod bi pripovijedao povijest svog obraćenja, uvijek bi u svojoj duši bio toliko ganut, da su suze navirale na njegove oči.

------.------

U veljači 1934. dolazi u Banneux Andrija M., dijete od devet godina, koje je bolovalo od vrtoglavice. Ono je još istog dana bilo zdravo. Zlo se od tada nije povratilo.

Otac je toga djeteta obećao, da će se obratiti Bogu, ako Djevica siromaha ozdravi njegovog sina. Održao je svoje obećanje, a zajedno s njime još su se obratila druga dvojica, koji su bili svjedoci ozdravljenja.

----.----

Godine 1933. zbog ozdravljenja gospodje G. iz Antwerpena, odrekao se jedan slobodni zidar svoje sekte i natrag se vratio Bogu.

----.----

U Engleskoj se godine 1934. dogodilo upadno obraćenje. U času, kad je pater C. iz Družbe Isusove molio za jednog nevjernika, ovaj se povratio Crkvi. Pater je obećao,da će taj slučaj uslišenja, ako se dogodi, javiti u Banneux, da se objelodani,koliku moć ima molitva upravljena našoj Gospi iz Banneux-a, Djevici siromaha.

----.----

U veljači 1943. molio je dekan iz Verviersa gospodjicu S., da posjeti gospodina B., koji je imao neizlječivu bolest. Bolesnik nije bio kršten niti je htio išta čuti o obraćenju.

Već kod prvog posjeta osvojila je gospodjica S.simpatije tog nevjernika. Naravno, da nije načimala vjerska pitanja, tek mu je, opraštajući se od njega, dala sličicu Djevice siromaha, koju je on uljudno primio.

Tjedan dana iza toga pošla je gospodjica S. na hodočašće u Banneux našoj dragoj Gospi, da izmoli žudjeno obraćenje. Slijedeći je dan puna pouzdanja posjetila gospodina B. i odmah se izravno uputi cilju. No on je tvrdokorno odbije. Na sve njezine argumente, on je po dvadeseti put odgovarao: "Znadete, gospodjice, ja imam svoje vlastite ideje i ništa ih ne će izmijeniti!" No ona se nije dala obeshrabriti. Iza jednog sata bezuspješne diskusije,ona u svojoj nutrinji zazove još usrdnije Djevicu siromaha, čija je slika stajala na kaminu: "Ne daj da odem (morala je za mjesec dana otputovati), a da mi ne daš jedan otsjev nade". Odmah je ton rasprave bio mirniji, a srdite riječi više se nisu opetovale.

Ona je i nadalje nastavila moliti.Jednog dana dozna, da gospodin B.želi da ga posjeti. Požuri onamo. Bolesnik je bio kao preobražen. Ponosno je izgovarao molitve,koje ga je na njegovu molbu naučila njegova žena. 12. je ožujka primio sveti krst, a slijedeći dan prvu svetu Pričest i svetu potvrdu.

Sve do smrti, koja je bila šest mjese-

ci kasnije, nije novoobraćeni kršćanin prestao moliti se Djevici siromaha i zahvaljivati na velikoj milosti obraćenja.

-----.-----

Nekom je bolesniku s novo pripojenog područja bilo veoma slabo. Svećenik je došao, ali ga bolesnik odbije. Još isti se dan molilo u Banneux-u na poseban način za nesretnika,koji već dugo nije išao svetim sakramentima. U isto vrijeme, kad se molilo u maloj kapeli, svećenik po drugi puta dodje umirućemu: on se upravo molio Djevici siromaha! Primio je svete sakramente, a svojim je obraćenjem djelovao i na svoju ženu, koja malo iza toga išla u Banneux, da se ondje ispovijedi i pričesti.

-----.-----

U bolnici B. u Liège-u ležao je na samrti čovjek, koji je veoma loše živio. Nije htio ni čuti o skrušenju i pokajanju. Njegova je žena došla u Banneux i ondje započela devetnicu. Kad se opet povratila kući, pristupi oprezno krevetu, ali je na svoju najveću bol primjetila, da joj muž ne će reći nijedne riječi. Ipak s pouzdanjem nastavi svoju devetnicu.

Na noćni ormarić stavi sličicu Djevice siromaha. Bolesnik je uzme. Bio je duboko tronut. Molitvu je naučio napamet, primio svete sakramente i umro u miru Božjem.

-----.-----

U srijedu, 14. studenog 1934., kratko vrijeme prije večernje molitve, došla je telefonska poruka iz Welkenraedt-a: Jedan je umirući ovog časa pun gnjeva otjerao

svećenika. Preporuča se taj slučaj u molitvu. Iza krunice došla je druga telefonska poruka: Bolesnik je promijenio svoj stav. Natrag je pozvao svećenika i primio pobožno sakramente umirućih.

-----.-----

U četvrtak, 15. ujutro, došla je jedna starija osoba iza više od dvadeset godina opet na sv.ispovijed. Prisustvovala je sv.Misi i primila sv.Pričest.

Slijedeće se nedjelje obratio čovjek, koji je već prije deset godina napustio Crkvu.

-----.-----

Jedan bolesnik u bolnici Bavière u Liège-u bio je na samrti. Njegova ga je žena nagovarala, da se ispovijedi, što već dugo vremena nije učinio, no on je tvrdokorno odbijao sv.ispovijed. Njegova supruga započne devetnicu u čast Djevice siromaha zajedno s časnom sestrom, koja je njegovala bolesnika. Hodočastila je u Banneux. Još se iste večeri povratila svojoj teškoj zadaći, ali je našla svoga muža u stanju nekog djavolskog opsjednuća. Strašno je iscerio lice, kad mu je žena ponudila, da bi pozvala svećenika. Siromašna je supruga mislila, da je sve izgubljeno, ali se i dalje usrdno molila Djevici siromaha.

25. je nastupila potpuna promjena: tvrdokorni je nevjernik iznenada postao ponizan i primio veoma pobožno svete sakramente umirućih.

----.----

18. rujna 1937. došlo je iz Holandije slijedeće pismo: "Budite tako dobri te javno zahvalite Djevici siromaha na upadnom obraćenju, koje je s neba po njezinu zagovoru podijeljeno, i to na način, koji zaista smijemo nazvati čudesnim. Diskrecija mi ne dopušta, da iznosim pojedinosti, ali vam mogu reći, da je mladi ateista,o kom je riječ, tako duboko pao, da mu je bila potrebna pomoć s neba, koja ga je iz više nego svjetskog života i bezbožnog društva opet dovela k Bogu. Molili ste u kapeli Djevice siromaha za njega, kao što smo to i mi činili i Bog mu je poslao svog andjela u osobi svetog redovnika, koga još nikada nije vidio, i to tako upadno! Bio je to potpuni preokret, a mladić, koji je sada postao silno sretan, dao se krstiti i s izvanrednim oduševljenjem i neopisivom radošću slijedio svog božanskog Učitelja. Nekoliko tjedana kasnije postao je žrtvom upale pluća. Sam je molio za sakramente umirućih, koje je primio sa žarkom revnošću, iako su njegovi bezvjerci roditelji bili protiv toga. Nato je molio sve, da ga ostave sama, da svoje posljednje časove sprovede sam sa svojim Bogom, koji je ljubav, a on ga je toliko vrijedjao.

Majka M.-A.,OSU."

Jedna veoma pobožna kršćanska obitelj iz Holandije doživjela je tešku kušnju: sin je ostavio roditeljsku kuću i sa sobom ponio veću svotu novaca.

Roditelji, koji su bili upisani u internacionalnu uniju u Banneux-u, započeli su devetnicu za izgubljenog sina. Svake

su večeri u krugu svoje djece molili krunicu pred slikom Naše drage Gospe iz Banneux-a Jedne je večeri zazvonio telefon. Kako je veliko bilo njihovo veselje, kad su čuli glas svoga sina!

Došao je kući i pripovijedao, kako se je kao sluga zaposlio na jednom imanju, kad je nerazborito potrošio sav svoj novac. Iza toga ga je veoma mučila grižnja savjesti. Zato odluči pješice hodočastiti u Banneux, ondje se ispovijediti, povratiti se kući i moliti svoje roditelje za oproštenje.

Osnivač "Sestara molitve u Banneux-u" pripovijeda, da za vrijeme čitavog svog života kao svećenik i misionar nije nikad imao toliko obraćenja kao u Banneux.

"O da, samo kad bi moja štola mogla govoriti..." kliknuo je jedan svećenik, koji je često ispovijedao u Beauraing-u. Mogli bismo to isto reći i za Banneux mi, koji ondje često boravimo. Koliko čudesnih obraćenja poznaju svećenici, koji su bili u Banneux-u, a o kojima ne će nikada moći govoriti!

Drugi su opet svećenici s najvećim pouzdanjem stavili čitav svoj apostolski rad i zadaće pod zaštitu Majke Božje iz Banneux-a.

U jednom vrlo napučenom kraju, gdje su ljudi bili otudjeni crkvi i Bogu,molio je župnik zagovor Djevice siromaha, da se njegova župa vjerski popravi. Presretan, te je godine na Uskrs brojio mnoga obraćenja i ustanovio, da već 20 godina nije

broj uskrsnih ispovijedi i svetih pričesti bio tako velik kao te godine.

------.------

Jedan je svećenik iz okolice Liège-a, župnik rudarske župe, došao u Banneux,da ondje izmoli blagoslov Majke Božje za svoj apostolski rad. Rekao je, da je pobožnost prema Djevici siromaha kod njegovih župljana, koji najvećim dijelom nisu dolazili u crkvu, proizvela neočekivani uspjeh. Samo malo obitelji u njegovoj župi još nema drage slike One, koja je očitovala posebnu ljubav upravo za male i jednostavne ljude.

-----.-----

U malom mjestu, koje je posvećeno Djevici siromaha, župnik svake večeri sakupi oko trideset radnika,koji rade kao kamenari, i oni zajednički svaki dan izmole krunice u čast naše drage Gospe, koja je prema njihovu uvjerenju došla upravo radi njih.

Utješno je gledati kako se izgubljeni sinovi natrag vraćaju u očinski dom, ali nije ništa manje utješno doživjeti, kako u mnogim dušama i župama nastaje novi žar i revnost. Sami su nam svećenici priznali, koliko i njih pobožnost prema Djevici siromaha pomaže u njihovu duhovnom životu i apostolskoj revnosti.

------.------

Jedan misionar iz Rumunije šalje redovito svoj izvještaj o svome radu, ali on nije sam. Da isprosi Marijin blagoslov na svoj rad, zavjetovao se, da će svaki dan izmoliti svoju krunicu. Nikada se nije iznevjerio svome obećanju i ono mu iz dana u dan postaje sve draže. Duhovni plodovi, kojima su on i njegovi nagradjeni, preobilna je naplata njegove pobožnosti.

To neprestano djelovanje Božje milosti čini se kao da prekoračuje redovitu mjeru.

Obraćenja su brojna. Protiv svake nade nalaze ljudi iza dobro obavljene devetnice ili zazivanja Djevice siromaha put k Bogu.

Pomilovanje jednog grješnika veće je djelo, nego samo stvaranje.

Tolikim obraćenjima i ozdravljenima pridružuje se posebno razumijevanje i ljubav prema križu i trpljenju.

Djevica patnika nije došla, da oduzme križ, koji je Ona i njezin Sin obujmila, nego da ga pomogne nositi u pravom duhu ljubavi. Svaki puta, kad se bolesnici u Banneux-u odriču ozdravljenja, jer su shvatili vrijednost svog trpljenja,dogadja se nešto mnogo čudesnije, nego kad bi zadobili opet svoje zdravlje.

Jedna bolesnica, koja je imala neizlječivi tumor, videći boli neke male djevojčice, koja je isto tako kao i ona bila primljena u "Hospitalité"[1] izjavila je: "Presveta Djevice,nemoj ozdraviti mene, nego ovu malu, koja ima pred sobom još cijeli život!"

1/ Hospitalité u Banneux-u je prostrano sklonište za bolesnike za vrijeme njihova boravka.
Bolesnici su se najprije smještavali u prilično malom paviljonu. Kupnjom doma

Druga bolesnica,koju je sestra bolničarka sokolila govoreći:"Molit ćemo za vaše ozdravljenje!",odgovorila je:"Ne,ne,ja sam i tako sretna..." "Kako to?" - "Posve jednostavno! Kad sam došla u Banneux, molila sam, da bih još više trpjela,da tako izmolim obraćenje svog oca i ja sam ustanovila, da me je presveta Djevica u tome uslišala".

Jednako tako se bolesnica,koja je bolovala od tuberkulozne upale moždane opne i bila uzeta na obje noge,odrekla ozdravljenja.

Bila je pridružena broju hodočasnika, koji će ići u Lurd. No ona je svoje rezervirano mjesto prepustila drugom bolesniku.

Morali bismo tako ići u beskonačnost, kad bismo htjeli nabrojiti sve odluke velikodušnog odricanja,na koja su ljudi spremni u Banneux-u.

Oni patnici, koji su došli, da izmole ozdravljenje, dobili su dragocjeni dar: shvatili su vrijednost trpljenja, kojim učestvuju u muci i križu našega Otkupitelja. Postaju jači i utješeni Onom,koja je u Banneux-u izjavila:"Došla sam, da ublažujem trpljenje".

"Home de la Vierge de Pauvres" (Dom Djevice siromaha) g.1934.moglo se primati više bolesnika.

I te su se prostorije s vremenom pokazale nedostatnima.Tada je sagradjen "Hospitalité" posve uz rub jelika. On može primiti 130 bolesnika. Devetnice za bolesnike rastu. 1949. je u Domu bilo 1400 bolesnika.

VI. POGLAVLJE:

ŠIRENJE ŠTOVANJA DJEVICE SIROMAHA.

Središte štovanja Banneux ističe se "malom kapelicom". Ona je podignuta na istom mjestu, gdje je Presveta Djevica izjavila, da dolazi kao "Djevica siromaha" i želi "malu kapelu". Kamen temeljac je položen 25.svibnja 1933. Tada je i blagoslovljen.

Gradjevina je seoskog tipa, sagradjena od pješčanog kamena, pokrivena plavim crijepom od škriljevca kao radničke kućice onog kraja. Oltar je jednostavna kamena ploča, nad kojim se izdiže brončano raspelo bez ikakva ukrasa. Zavjetne spomen-pločice, kojih ima do dvije tisuće, jedini su ures zidova. Tu prazninu ispunja jedna slika i četiri lijepa prozora, na kojima su prikazani glavni prizori ukazanja.

"Mala kapelica" se razmnožila. Do današnjeg dana brojimo oko 101 svetište, koje je podignuto u čast Djevice siromaha širom svijeta: u Rumuniji, Francuskoj, Holandiji, Italiji, Austriji, Njemačkoj, Braziliji, Belgijskom Kongu, Transilvaniji i Indiji.

U Belgiji je crkva u novoosnovanoj župi u Hasselu, posvećena Djevici siromaha. Isto vrijedi i u Italiji za novu župnu crkvu u Baggio, u blizini Milana. U Holandiji je 18.prosinca 1949.uzoriti go-

spodin Msgr. Lemmens posvetio novu crkvu u čast Djevice siromaha. Spomenici i posebni oltari u crkvama neprestano se povećavaju.

Dajemo popis kapela i spomenika, koji su podignuti u čast Djevice siromaha. 1)

Aachen	S.
Aoxaca, Mexiko	K.
Abeele-Frontière	K.
Adzeux, Deigně	S.
Alken	K.
Alberta, Kanada	K.
Alost, Oo. Kapucini	S.
C.I.B.I.	S.
Amresin	K.
Amsterdam, Holandija	S.
Ans, Uršulinke	S.
Pont charbonnage	S.
Antwerpen, St. Andrija	S.
facade, a Merksem	S.
Institut sv. Ilija	S.
Asch	K.
Astenet	S.
Ath	S.
Aubel	S.
Baga, Portug. Indija	K.
Banabira, Indija	K.

1) Mjesta, koja nisu pobliže označena, ako nisu u Njemačkoj, nalaze se u Belgiji. K. označuje kapelicu ili crkvu; S. spomenik; cp. crkveni prozor; Sl. sliku.
Ako smo što ispustili, molimo, da nam se oprosti, jer nije namjerno učinjeno. Molimo, da nam se javlja sve, što je podignuto. Adresa: Caritas, Banneux, Notre-Dame (Province de Liège).

Bâle, Švicarska	S.
Banga, Belg. Kongo	K.
BANNEUX, Notre-Dame	K.
Barchon	S.
Barvaux	K.
Basheers	K.
Basilche, Belg. Kongo	K.
Bassenge	K.
Basse-Wavre	K.
Bastogne	S.
Baudouinville, B.Kongo	S.
Beaumont	S.
Bebra, Aachen	K. i S.
Bellaire	K.
Bellinzona, Švicarska	S.
Beni, Belg. Kongo	K.
Bergilers	K.
Berilo, Brazilija	K.
Beringen	K.
Berloz	K.
Beverst	K.
Bevingen	K.
Beyenburg, Aachen	S.
Beyrouth, Libanon	S.
Bezwada, Indija	K.
Bilsen	K.
Bindon, Australija	S.
Blaj, Rzmunija	K.
Boekhout	K.
Berlin	S.
Bogliasco, Italija	K.
Bogota, Kolumbija	K. i S.
Boirs	K.
Bois-de-Breux	S.
Bois-de-Mont	S.
Boma, Bel.Kongo	S.
Bombay, Indija	K.
Bonn	S.
Borgerhout	S.

Bouffioulx K.
Borgloon K.
Bourg-Léopold S.
Braives K.
Bree K.
Bressoux S.
Brits, Transilvanija K.
Broekhom K.
Brügge, Begin-samost. K.
Redemptoristi S.
Zavod sv. Andrije
Sestre sv. Josipa
Bolnica sv. Andrije
Župa sv. Ane
Brüxelles-Schaerbeek S.
Koekelberg K.
Kalvaria S.
Dominikanci S.
Dominikanke S.
Župa N.D. du S.C. S.
Burragorang, Australija S.
Butgenbach K.
Calcutta, Indija S.
Calonne K.
Casablanca, Marocco S.
Châbles, Švicarska K.
Charleroi S.
Charneux, Val-Sainte-Marie Presbytère S.
Châtelet S.
Châtelineau K.
Cheggino, Italija K.
Cheneux, La Gleinze S.
Cheratte S.
Chiavari, Italija S.
Ciney S.
Clermont sur-Berwinne K.
Contredame, Ostende S.
Cormèry, Francuska S.

Cornesse S.
Cortessem S.
Corthem-sur-Meuse K.
Coutrai-Sainte-Catherine en plair air K.
Couthuin K.
Cras-Avernas K.
Cuerne S.
Dentergem K.
Desnié K.
Deulin S.
Diepenbeek S.
Djakatar, Indonezija S.
Dremmen S.
Desselgem K.
Dublin, Irska cp.
Dürler K.
Elsaute S.
Ensival cp.
Eppeneert S.
Erstappe K.
Eschweiler S.
Fays K.
Ferriéres S.
Fize-le-Marsal S.
Flemalle-Haute S.
Florzè S.
Fouron S.
Fraipont S.
Fraiture cp. i K.
Galarate, Italija S.
Gand K.
Gangutoli, Indija S.
Gemmenich S.
Genk S.
Gerdingen K.
Gits K.
Glons K.
Goffontaine K.

Gomze-Andoumont K.
Gosselies S.
Gors-Opleuw K.
Göteborg, Švedska S.
Grâce-Berleur u S. 1 K.
Grand-Bigard, Francuska S.
Grand-Lahon S.
Grand-Rechain S.
Grupont K.
Gruyères, Švicarska S.
Guigoven K.
Gyzegem K.
Hallenberg S.
Hamburg-Billstedt K.
Bolnica S.
Hamont K.
Hank, Holandija S.
Harvengt S.
Hannut K.
Hasselt K.
Samostan oo.kapucina S.
Helmet S.
Herck-la-Ville S.
Hermalle-sur-Huy S.
Hermée K.
Herseaux-Balons K.
Herstal, Župa sv.Lamberta S.
Kolegij S.
Cité Faurieux K.
Heugem, Holandija S.
Heusdem K.
Heverlé S.
Heysel K.
Hingene K.
Hoensbroek, Holandija K.
Hodeige S.
Hoeselt S.
Hollognes-aux-Pierres S.
Hony S.

Houtain-l'Évêque S.
Izegem K.
Jauche S.
Jehanster cp.
Juprelle S.
Kapolowe, Belg. Kongo S.
Karhongo, Belg. Kongo K.
Kerkhoven K.
Kermt S.
Kidima, Belg. Kongo S.
Kielcié, Poljska K.
Kikwir, Belg. Kongo S.
Kimuako, Belg.Kongo S.
Kleine-Mal K.
Kleinostheims S.
Köln S.
Korspel K.
Konnersreuth S.
Krefeld, župa sv.Antuna S.
Bolnica S.
Kuimba, Belg. Kongo S.
Kumasi, Afrika K.
Kwaadmechelen S.
Lanneken S.
Lafelt, Holandija S.
La Garde, Francuska S.
La Hulpe S.
La Mallieue S.
Landen S.
La Préalle K.
La Ramée S.
La Roche, Švicarska K.
La Trocque K.
La Xhavee S.
Ledeberg S.
Leffinhe-lez-Ostende K.
Leignon K.
Les Axirs K.
Leverville, Belg.Kongo S.

Lexhy	K.
Libenge, Belg.Kongo	K. i S.
Lüttich: Sv.Antun	S.
Sv.Bartol	S.
Sv.Katarina	S.
Sv.Kristofor	S.
Sv.Dionizije	S.
Sv.Foy	S.
Sv.Gilles	S.
Sv.Margareta	S.
Sv.Remaklo	S.
Sv.Servacije	K.
Sv.Rozalija	cp.
Talijanska kapela	S.
Cornillon	S.
Curé d'Ars	S.
Évêché	S.
Hospital des Anglais	S.
Tamnica	S.
Redemptoristi	S.
Liers	K.
Lindenhof	K.
Lodelinsart	S.
Lommel, Crkva	S.
Selo	K.
Penzionat	S.
London, Engleska	S.
Longfaye	K.
Loozen	S.
Löwen:	
Juvenat	S.
Redemptoristkinje	S.
Biblioteka Alfonsiana	S.
Franjevke	S.
Lovenjoul	S.
Lyck	K.
Maarlo-Peer	K.
Maaseik	S.

Maastricht, Holandija	K.
Magherno, Italija	S.
Magnée	S.
Maldegem	S.
Malmédy:	
Hospicij sv. Jelene	S.
Bolnica sv.Josipa	S.
Marbache, Francuska	K.
Mas-Nas, Reunion	S.
Mechelen-Bovelingen	K.
Mechelen-Heers	S.
Mechelen-sur-Meuse	S.
Méhagne	S.
Melle	S.
Merbes-le-Chateau	K.
Mery	K.
Metz	S.
Mévergnies	K.
Milan, Italija	
Baggio	K.
Foggia	S.
Villa Cortese	K.
Minas,Novas, Brazilija	K.
Minusio, Švicarska	K.
Moircy-Freux	K.
Monschau	S.
Mol	S.
Mons	S.
Mal	K.
Montaigu	S.
Montenau	K.
Montgorin	S.
Montréal, Kanada	S.
Morhet	K.
Morialmé	K.
Mortroux	S.
Moulin-du-Ruy	S.
Moulins-sur-Fléron	K.
Moustier-la-Fagne	S.

Mousty	K.
Münster	S.
Nacala, Mosambik	S.
Namur:	
Bolnica sv.Elizabete	S.
Bolnica sv.Kamila	S.
Nancy, Francuska	S. i K.
Nar-vico, Francuska	S.
Nazaret, Palestina	S.
Neeroeteren	S.
Nelle	S.
Neufvilles	S.
Niederzier	K.
Nocera, Italija	K.
Nyundo, Kongo	K.
Ochain	K.
Oneux-Theux	S.
Oostacker	S.
Oostaker	K.
Oosterlink	S.
Ophain	K.
Op-Heylissem	S.
Opoeteren	S.
Oribram, Poljska	S.
Othée	K.
Ottawa, Kanada	S.
Overbeck	S.
Ougrée	K.
Cupeye	S.
Overpelt	K.
Paal	S.
Paris	S.
Pavia, Italija	S.
Petit-Wasmes	K.
Pirange	K.
Pondrôme	S.
Pousset	K.
Provedoux	K.

Paturages, Notre-Dame	K.
Quebec, Kanada	S.
Ramegnies-Chin	S.
Ranchi, Indija	K.
Rausa	S.
Rekem	S.
Rekkem	K.
Rocour, Župna crkva	S.
Klinika	S.
Rogorotto, Italija	S.
Rim:	
Garbatella	S
Sv.Filip Neri	S.
Quadraro	K.
Rouge-Mimiere	K.
Rougem	K.
Roulers	K.
Rouvreux	K.
Rukkelingen-Loon	K.
Roermond, Holandija	K.
Sao Paolo, Brazilija	S.
Schilde Bergen	K.
Seclin, Francuska	S.
Seoul, Koreja	S.
Seraing	S.
Biens-Communaux	K.
Sonnis	K.
Sougne-Remouchamps	K.
Souverain-Wandre	S.
Soy	K.
Spa	2 S.
Sprimont	K.
Sprimont, Damre	K.
Stavelot	K.
Ster	K.
Stocholm, Švedska	S.
Strepy	K.
Surister	S.
Saint-Denys	S.

Saint-Georges-sur-M.	S.
Saint-Hadalin	S.
Saint-Nicolas-Waes	K.
Saint-Trond:	
Manja braća	S.
Saint-Gangulphe	K.
Notre-Dame	S.
Sv.Martin	S.
Zavod ss.uršulinki	S.
Tadi, Belg.Kongo	S.
Taintignies	S.
Tancrémont-Airyfagne	S.
Tangale, Ceylon	S.
Targnon	K.
Tatarlana, Rumunija	K.
Theux	S.
Thieulain	K.
Tielt	K.
Tonglu, Kina	S.
Tongres	K. i S.
Tournai	S.
Toutes-Aides, Kanada	K.
Trivandrum, Indija	S.
Trois-Ponts	S.
Turnhout	S.
Turnalima, Brazilija	K.
Trier:	
Bolnica	S.
Kürenz	S.
Vaku, Belg. Kongo	S.
Val-Dieu	S.
Val-Meer	K.
Val-Saint-Lambert	S.
Varallo-Sesia, Italija	K.
Velinxtoren	K.
Verviers	S.
Verdun, Francuska	S.
Vico Equenze, Italija	K.
Villers-l'Évêque	S.
Virelle	K.

Vise	3 S.
Vivegnis	S. i K.
Viversel	K.
Voroux-Goreux	S.
Vucht	S.
Villers-Poterie	K.
Vollendam	S.
Waremme	S.
Wachtebeke	K.
Walshoutem	K.
Wanzele	K.
Waret l'Eveque	K.
Warnant	S.
Watermael	S.
Wavreumont	K.
Westenberg	S.
Wien, Austrija	S.
Wildert	K.
Wildert-Erschen	S.
Willebroeck	K.
Winterslag	K.
Wonck	K.
Wynegem	S.
Weryheid	K.
Zepperen	K.
Krefeld, Marijina bolnica	S.
Kleinostheim, Župna crkva	S,
Köln, Dom Srca Isusova	S.
Münster, Kl.v.G. Hirten	S.
Hamburg-Billstedt, St.Paul	K.
Hamburg, Marienkrh.	S.
Niederzier bei Düren	K.
Berlin, Johannes-Haus	K.
Reiz, Južna Afrika	K.
Konnersreuth, svećenička k.	S.
Trier, Josefstift	S.
Trier-Kürenz	K.
Trier, Helenenstift	S.
Trier, Kuća presv.Trojstva	S.

Trier, Krist-Kralj	S.
Trier, Euren	K.
Trier-Pallien	S.
Trier, Redemptoristi	S.
Bebra kod Fulde	K.
Eschweiler, Sirotište	S.
Monschau-Marijina bolnica	S.
Saarburg kod Trier	K.
Hallenberg, Bolnica	S.
Püttlingen,Saar,St.Seb.	S.
Wehrden, Saar, Župna crkva	S.
Unterlüss kod Celle, Ž.u.	S.
Uelzen, Župna crkva	S.
Schlutup kod Lübecka	S.
Klagenfurt, Austrija	S.
Agashi kod Bombaja	S.
Wien, klarentinci	K.
Wien, Kreuzwiesengasse	K.
Berlin, Marienfelde	S.
Münster, K.v.G. Hirten	K.
Siegburg, Bolnica	S.
Bergheim, Sieg	K
Burgstall kod Stuttgarta	K.
Vrede, Južna Afrika	S.
Merzig, Saar	K.
Arenberg kod Koblenz	S.
Neuss, Braća Aleksijanci	Sl.
Lahr kod Hadamar	K.
Accra,Zlatna obala Afrike	K.
Banningville, B.Kongo	S.
Atambua, Timor	S.
Häket u Švedskoj	K.
Buhambe-Biumba, Afrika	K.
Begau kod Alsdorfa	S.
Alsdorf, Novo naselje	K.
Withlands, Australija	S.
Sandringham, Australija	S.

Uporni zahtjev Djevice siromaha, koja je tri puta opetovala: "Mnogo molite!", izazvala je molitvu. U Banneux-u se u sve dane, u svako godišnje doba u 19 sati moli krunica. Prva se krunica moli u maloj kapelici ukazanja. Druga, dok procesija polazi od kapelice prema izvoru: ide se cestom, nad kojom je lebdjela Djevica, idući natraške. Kod izvora svaki učesnik popije gutljaj vode, za vrijeme čega se opetuju slijedeći zazivi:

Sveta Djevice siromaha,izvore milosti, posveti nas!
Sveta Djevice siromaha,spasi narode!
Sveta Djevice siromaha,ublaži trpljenje!
Sveta Djevice siromaha,donesi bolesnima olakšicu!
Sveta Djevice siromaha, moli za svakoga od nas!
Sveta Djevice siromaha,vjerujemo u Te!
Sveta Djevice siromaha,vjeruj ti u nas!
Sveta Djevice siromaha,mnogo ćemo moliti!
Sveta Djevice siromaha,blagoslovi nas!
Sveta Djevice siromaha, Majko Otkupiteljeva,Majko Božja, mi ti zahvaljujemo!

Iza toga se vraća natrag maloj kapeli, gdje se izmoli treća krunica, i to flamanski. Banneux je jedino mjesto u Walloniji, gdje se krunica javno moli flamanski.

Nadalje u Banneux-u su mnoge redovničke zajednice preuzele službu molitve: franjevke iz Pariza, dominikanke i redemptoristkinje. Sestre sv.Vinka Paulskoga (iz Gijzegema) njeguju siromašnu djecu i bolesnike, dok sestre od navještenja iz

Löwena obavljaju vjersku pouku djece onoga kraja; sestre Marijina djetinjstva (Nancy) brinu se za kapelu i svećeničku kuću, koja se nadovezuje na njihovu zgradu.

Svećenici radnici Djevice siromaha u Banneux-u podigli su duhovno središte svog velikodušnog apostolata. Svećenici pomoćnici misija (auxiliaires des Missions), koji zazivaju Djevicu siromaha pod imenom "Djevice nacija" i koji su sebi postavili zadatak brinuti se za evropsko pomoćno osoblje domaćim, urodjeničkim biskupima, u Banneux-u imadu sjedište svoje družbe.

Broj hodočasnika, koji svake godine dolaze u Banneux, može se procijeniti na 250.000. Ima dana, kad se svete mise čitaju bez prekida kroz pet sati od jutra do podneva. (Na mjestu ukazanja upravo je podignuto deset novih oltara.)

Sa svih strana grnu skupine hodočasnika. Iz okoline Liège-a dolazi svakog mjeseca velika množina hodočasnika. U vrijeme glavnih proštenja polaze automobili iz Limburga ili drugih krajeva Flandrije prema Banneux-u svakog dana.

Holandija šalje svake godine tisuće hodočasnika.

U godini 1949. samo je holandski sekretarijat za Banneux u Maastrichtu imao više od 11.ooo upisanih hodočasnika. Došle su skupine hodočasnika iz Francuske, Indije, Rumunije i Njemačke.

Talijanski radnici, koji su zaposleni u industrijskim centrima Belgije, rado dolaze u svetište Djevice siromaha. Njima se znadu pridružiti hodočasnici iz Milana i

Lombardije.

Svi primaju sv. Pričest u istom duševnom raspoloženju.

Banneux i njegova poruka doziva im u pamet ono, što je Isus propovijedao: ljubav prema siromasima, sućut s bolesnicima, milosrdje prema grešnicima i neprestanu molitvu.

Kad se ostavlja Banneux, ljudi rado uzimaju kao uspomenu lijepu sliku Djevice siromaha, koja nam puna ljubavi izlazi ususret u svim našim nevoljama.

Hodočašća su dovela do pobožnog ujedinjenja "medjunarodne molitvene unije". Ona nastoji predobiti što više članova, koji se obavezuju, da će svaki dan obaviti koju molitvu u čast Naše drage Gospe iz Banneux-a, u prvom redu krunicu, i ako je moguće čitav časoslov. Ta se molitva može obaviti u svako doba dana, ali se najradije obavlja u 19 sati, u vrijeme ukazanja. "Medjunarodna molitvena unija", koja je osnovana u ožujku 1934., a potvrdjena od biskupskog ordinarija 24. rujna, uživa glas, koji bi se mogao nazvati čudesnim. Ona razašilje izvještaje svojim članovima u četrnaest različitih jezika. Ona ujedinjuje svakog dana skoro milijun članova medju svim narodima svijeta: iz Alžira, Njemačke, Engleske, Antila, Argentine, Australije, Austrije, Belgije, Brazilije, Kameruna, Kanade, Ceylona, Kine, Čilea, Kolumbije, Belgijskog Konga, Francuskog Konga, Korsike, Kube, Danske, Škotske, Egipta, Španije, U.S.A., Francuske, Grčke, Holandije, Madžarske, Otoka Mauricijeva,

Otoka Réunion, Indije, Indokine, Indonezije, Italije, Islanda, Japana, Libanona, Litve, Luxemburga, Madagaskara, Madeire, Malte, Mandžurije, Maroka, Meksika, Nove Zelandije, Palestine, Peru-a, Filipina, Poljske, Portugala, Rumunije, Rusije, Sardinije, Senegala, Švicarske, Sirije, Čehoslovačke, Transilvanije, Tunisa, Turske, Ukrajine i Jugoslavije.

Upravo je prošlo dvadeset i pet godina i ime je Djevice siromaha poznato svim narodima, preneseno sve do krajeva zemlje. Replevit orbem terrarum.

Duhovni plodovi u Banneux-u, spontano i sveopće širenje štovanja Djevice siromaha, dozvoljavaju nam, da usvojimo zaključak P.Claeys-Buunaert S.J.: "Sva su se obećanja ispunila iznad svakog očekivanja, a bila su objavljena preko jednog djeteta i jednog kapelana, koji su živjeli u najzabitnijem seocu pustog zakutka Fagne".

==========

======

E p i l o g .

U prethodnim su studijama izloženi i potanko ispitani dogadjaji i poruka iz Banneux-a. Sad još preostaje zadaća, da se o njima donese sud. Ovlast donositi službeni sud pripada biskupu.

Istina, koja je objavljena jednim ukazanjem, ne sačinjava predmet božanske vjere; ona ne pripada vjerskom pokladu Objave, ali nije bez važnosti za kršćansku pobožnost. Zato je potrebno tu istinu pro-

tumačiti i voditi vjernike ispravnim putem. To je pak zadaća biskupa, koji se mora pod teškom obavezom zato založiti. Vjernici od njeg očekuju, da izreče svoj sud, ili, da još bolje kažemo, imaju na to pravo. Za što će se on odlučiti?

Biskup izjavljuje, da se nadnaravni karakter jednog ukazanja može pobožno prihvatiti, bez straha da će zapasti u zabludu ili da će postupiti nepametno, ako ukazanje prihvati.

Praktički ova je odluka dovoljna:

1. za širenje javnog kulta,
2. da potpuno umiri vjernike, od kojih većina nije kadra sama stvoriti vlastiti sud. Ta je izjava, ljudski govoreći, od velike sigurnosti za vjernike. Biskupu, koji je svjestan teške odgovornosti, nikada ne će dati izjave, a da prije toga nije cijelu stvar najtočnije ispitao, posavjetovao se i imao sigurne dokaze.

Ako Providnost za duhovnu korist vjerskog života pripusti dogadjaje, koji imaju "karizmatski" značaj, ako hoće, da svi, i oni najjednostavniji, učestvuju u njihovom blagotvornom djelovanju, tada je sigurno, gledajući s nadnaravnog stanovišta, da će oni, koji su primili dužnost brinuti se za Kristovo stado, primiti u isto vrijeme i prosvjetljenja, koja su im u toj službi potrebna.

Nadalje je izvan svake sumnje, da je čvrsta vjera u nadnaravne dogadjaje, ako i nije božanska vjera, jedva moguća bez odredjenog nadnaravnog svijetla.

Prihvatit ćemo sud njegove uzoritosti msgr. Kerkhofsa, biskupa iz Liège-a.

=========

Z A K L J U Č A K

Njegove uzoritosti Msgr. Kerkhofsa, biskupa iz Liege-a.

Nadovezujući na "Studije i dokumente" možemo opet dati slijedeću izjavu: od ljudskih motiva, koji se mogu ispitati, a koji su nas potakli i prosvijetlili, da donesemo svoj sud o nadnaravnom značaju dogadjaja iz Banneux-a, iznosimo prije svega ovo:

1. njihovu osebujnost: ljepota, dostojanstvo i ozbiljnost Bl. Djevice; Njezino vladanje, Njezine kretnje. Posebno upada u oči evandjeoski duh, trijeznost, suvremenost i novost riječi. Ističemo ime Bl. Djevice: "Ja sam Djevica siromaha".

Smisao Njezina dolaska: "Dolazim, da ublažujem trpljenje". Oni, koji će se okoristiti njezinim dolaskom: "Za bolesnike", "za sve narode". Njezin savjet: "Mnogo molite!" (triput). Izjava na koncu: "Ja sam Majka Otkupiteljeva, Majka Božja!" (To je bilo godine 1933, godine 19-stoljetne svečanosti otkupljenja).

Dogadjaji i poruka iz Banneux-a očito nadilaze spoznajnu moć jedne siromašne, neuke i neugledne djevojčice, djeteta, kod koga se utisci brišu i koje ni ne shvaća smisao odredjenih riječi.

Za vrijeme osam ukazanja, koja izazivaju uzbudjenje i odredjuju temu razgovora, nije se potkrala nijedna jedina pogreška, ni najmanje zabluda. Marieta Beco - srednje

nadarena djevojčica - iznosi jedno remek-djelo. Nešto takvo u isto vrijeme zapanjuje i začudjuje. Ali još je čudnije, što nije učinila nikakve pogreške, što djelo nema ni najmanje ljage. Zar nemaju i najsavršenija djela, što ih ljudi stvaraju, male nesavršenosti? - To Djelo nije ljudsko djelo. Njegov je začetnik presveta Djevica Marija, a dijete je imalo samo jednostavnu zadaću, da priprosto ispripovjedi ono, što je vidjelo i čulo. (Poglavlje I, II, III.)

2. Spontani razvoj zbivanja, prema prvotnom smislu i obećanjima, koja bi se mogla sažeti u ovome:

A) Postignuta ozdravljenja iza hodočašća našoj dragoj Gospi iz Banneux-a i u vezi s tim molitvenim pohodima: molitve, devetnice i upotreba vode iz izvora.

Pojedina su od tih ozdravljenja posljedica uvjetne molitve: "Marijo, ako si Ti ona, koja si se ukazala, tada me ozdravi!"

Pojedina su ozdravljenja izmoljena kao znak stvarnosti onoga, što se dogodilo.

Iskazi milosti za vremenito dobro su bezbrojni (četvrto poglavlje).

B) Isto su tako još brojnije duhovne milosti, a prije svega mnoga i značajna obraćenja muškaraca (peto poglavlje).

C) Čudesno širenje štovanja naše drage Gospe iz Banneux-a po Belgiji i svim drugim zemljama (šesto poglavlje).

Svoje smo uvjerenje o tim stvarima već više puta izrekli. Javno smo ga objavili u različitim Okružnicama i pastirskim pismima, u kojima smo godine 1942. izričito odobrili štovanje "Djevice siromaha" i ko-

načno 1949. priznali, da su istinita svih osam ukazanja "Djevice siromaha" djevojčici Marieti.

Vrlo smo rano vjerovali u "Djevicu siromaha" i Njoj se molili. Ta je vjera i traženje utočišta kod Nje malo po malo bivalo sve jače. Ne bismo mogli reći, da je to bila čast našeg bijednog života, ali je sigurno velika milost. Ta ukazanja daju našem bijednom životu podršku, radost i svjetlo.

Iz najvećih dubina našeg odanog srca, koje djetinjski ljubi Mariju, izviru ove zaključne riječi:

Djevice siromaha, mi Te pozdravljamo! Neka bude blagoslovljen Onaj, koji se udostojao Tebe nama poslati. To, što nisi prestala za nas biti, to si bila i to ćeš biti za sve one, koji kao i mi, a i bolje od nas, s vjerom k Tebi dolaze i Tebi se mole.

Ti ćeš svima nama biti ono, što si objavila u Banneux-u:

Posrednica svih milosti,
Majka i pratilica božanskog Otkupitelja,
suosjećajna i moćna Majka,
koja ljubi sve siromahe i sve ljude,
koja bolesnicima poklanja olakšicu,
koja spašava pojedince i društvo,
Kraljica i Majka svih naroda,
koja si došla, da vodiš one, koji se po Tebi daju voditi k Isusu, jedinom i pravom Izvoru vječnog Života.

Djevice siromaha, mi vjerujemo u Tebe, vjeruj i Ti u nas!

Liège, 25. ožujka 1950.

+Ljudevit-Josip,
biskup Liège-a

DODATAK

Pastirko pismo

Preuzvišenog gospodina msgr.Kerkhofsa biskupa iz Liège-a, od 19.ožujka 1942.

Draga moja braćo!

Vi već znadete, da je Kongregacija sv. Oficija svojim pismom od 2.siječnja meni prepustila, da izrečem sud o izvanrednim dogadjajima u Banneux-u N.D.

Ta je vijest u velike razveselila mene, ali ništa manje i naš kler i naše vjernike. Odmah se iz našeg srca vinuo Magnificat zahvale Bogu, Spasitelju i Mariji. Bogu, čija je očinska Providnost sve tako uredila; Isusu, koji "svoju Majku više ljubi, nego svako drugo stvorenje i ne želi ništa toliko, koliko vidjeti, kako se i na zemlji i u nebu širi Njezina hvala;" Mariji, koja je u tolikoj mjeri ponizna, da je svoju stvar stavila u ruke biskupa onog mjesta, gdje se udostojala ukazati.

Kad sam vas molio, da se pridružite mojim zahvalnim molitvama, želio sam, da vi zajedno sa mnom izmolite svjetlo Duha Svetoga. Ja naime sebi ne tajim veliku odgovornost,koju sa sobom donosi ispitivanje, jer ovdje se radi o važnim interesima vjere i u nekom smislu o ugledu Crkve i časti same Bl.Djevice.

Sigurno je ovo: ja sam od početka pažljivo pratio izvanredne dogadjaje i dulje sam se vremena zauzimao za njih radi jakih razloga. Unutar i izvan biskupije značajan

broj svećenika, redovnika i vjernika pokazuje istu vjeru i isto pouzdanje. No ima i onih, koji drugačije misle. Nije mali broj onih, koji poznaju ime Banneux, ali o onom, što se ondje već više od devet godina dogadja, ne znaju ništa ili gotovo ništa. Drugi su o stvarima nepotpuno, djelomično posve krivo i netočno obavješteni. Kod onih medjutim,koji su dobro obavješteni nailazimo na najrazličitije stavove: do čvrste vjere, koja je iznad svake sumnje, do neodlučnosti i otvorene mržnje. Dosada se dogadjaji još nisu proučavali u svojoj cjelini tako, kako se danas poslije više od devet godina iznose.

Budući da biskupi u sličnim slučajevima običavaju postupati tako, da prije nego izreknu svoj sud, dadu dogadjaje strogo ispitati, zato ću i ja tim putem poći. Moj je cilj, koliko je to moguće, jasno utvrditi činjenice.

Okoristit ću se i prijašnjim ispitivanjima,koja se ponajviše odnose na pojedina pitanja. Ona će olakšati ispitivanje i uskoriti čas, da se ukazanja proglase pravima.

A što da se radi do toga časa? Zar se do onda mora prekinuti sa štovanjem Djevice siromaha? Daleko od toga!

Štovanje nije isto kao dogadjaji, koji su poslužili kao izvor ili njihov povod. Štujemo takodjer našu dragu Gospu od Montaigu-a, Našu dragu Gospu od Chèvremont-a, Našu dragu Gospu od La Sarte, a da ne poznajemo ili nismo priznali dogadjaje, koje povijest ili legenda pripovijeda o počecima štovanja.

U našem slučaju mi znamo, koji su dogadjaji stajali na početku pobožnosti našoj Gospi iz Banneux-a. Pažljivo proučavanje tih činjenica, ispitivanja, koja su već učinjena, barem nam dozvoljavaju sud, da se može vjerovati u njihovu stvarnost, a da se nikoga ne sablazni ili da se počini nešto nepametno.

Što se pak tiče samog štovanja, ono je već devet godina živo i ja sam ga promatrao iz najveće blizine. Ono je samo u sebi, u svojim oblicima i pobožnim vježbama, čisto od svakog prigovora; ne sadrži nikakvu krivu nauku niti bilo što neobično,niti se protivi bilo u čemu tradicionalnoj crkvenoj pobožnosti. Spasonosni su učinci tog štovanja: ono promiče pobožnost prema Majci Božjoj, širi ili oživljuje važne vježbe kao molitvu svete krunice; ono promiče neizravno štovanje Presv.Olt.Sakramenta. Konačno dokazuju bezbrojna svjedočanstva i 1400 zavjetnih pločica u maloj kapeli plodove vjernog uticanja Djevici siromaha.

Brzi procvat toga štovanja i njegovo proširenje preko dalekih područja tim više iznenadjuje, jer se to dogodilo bez podrške crkvenih vlasti.

Već 30.listopada 1933. poduzeo je belgijski episkopat neke mjere ograničenja i naredio oprez i uzdržljivost. Ta je odredba odobrena i od svete Stolice, a početkom 1935."izvanredni su dogadjaji" u Belgiji predani crkvenom sudištu nadbiskupije. No unatoč toga podnosio se neorganizirani kult u Banneux-u. To mi je u travnju 1935. usmeno saopćeno.

Danas se Banneux bez sumnje po vašim stalnim molitvama opet nalazi pod punom jurisdikcijom dijecezanskog autoriteta. U me-

djuvremenu otpala su sva ranija ograničenja, kao i zajedničke odredbe biskupa iz godine 1933., i one strože iz godine 1935.

Od sada pa unaprijed dajem tom štovanju ne samo to, da se može podnositi, nego dopuštam u cjelosti, da se slobodno vrši u ovoj biskupiji. Sretan sam, što mogu javno posvjedočiti štovanje, koje već godinama gajim prema Djevici siromaha.

Neka Ona primi maleni djetinji poklon moje odane vjere i mog zahvalnog srca. Koliko je već puta Ona bila moje spasenje! Onaće mi izmoliti svjetlo, u to ni najmanje ne sumnjam, svjetlo, za koje zajedno sa mnom moli cijela biskupija, svjetlo, koje treba jedino tome služiti, da njime pred očima našeg siromašnog, bolesnog i patničkog svijeta svijetlim majčinsku blagost i milosrdne namjere Majke Spasiteljeve i Majke Božje.

Liege, 19.ožujka 1942.

+Ljudevit-Josip,
biskup Liège-a

=======

N a g o v o r

Preuzvišenog gospodina Msgr.Kerkhofsa 31.svibnja 1942. prigodom javnog odobrenja štovanja naše drage Gospe iz Banneuxa.

Svima vama, koji ste unatoč kiše u tako lijepom broju iz bliza i daleka došli ovamo, upravljam oduševljeni pozdrav, zahvalnu dobrodošlicu i srdačnu hvalu.

U ovaj dan, u koji svečano započinjem javno štovanje Djevice siromaha, koje sam priznao i odobrio za ovu biskupiju, vi Že-

lite da budete dionici moje radosti, moje zahvalnosti i mojih nada.

Ovo je doista dan radosti: radosti za djecu Marijinu, koja su sretna, što konačno mogu vidjeti, kako se ispunilo ono, za što su dugo vremena molili i za tim čeznuli; sretna su radi nove hvale njihove Majke; sretna su, što mogu pored tolikih imena još jednom ime dati svojoj Majci, ime, u u koje će prenijeti sve svoje štovanje, svoju ljubav i svoje pouzdanje, a da se ono nikada ne iscrpi. Sretna su, što mogu gledati, kako se pored vrhunaca od Chèvremont-a od La Sarte, od Montaigu-a i tolikih drugih, izdiže i ova visoravan Banneux-a, na koju će ljudi moći iz daljine upravljati svoje poglede, na koju će se od sada moći nesmetano uspinjati, da do nogu naše drage Gospe podastru svoje štovanje, svoje prošnje i svoju zahvalu.

I ta je radost, koja se čita u svakom oku, podvostručena zahvalom. Zahvaljujemo Svetoj Stolici, što je raskinula okove i dala mi slobodne ruke, da javno odobrim štovanje naše drage Gospe iz Banneux-a. Zahvaljujemo božanskom Spasitelju, koji je uslišao molitve, koje su se godinama obavljale za dobar ishod kanonskog procesa: On je sporazuman s ovim prvim triumfom stvari svoje Majke. Zahvaljujemo Majci Božjoj za sve ono, što je Ona ovdje učinila kroz devet proteklih godina. Mi ne bismo morali očekivati službenu izjavu, jer u nutrinji svoga srca osjećamo, da je Banneux mjesto, koje je sebi odabrala Marija, da nas je ovdje udostojala posjetiti, smješeći se sagnuti nad našom bijedom i nad svim nacijama, da ovdje krijepi bolesnike i patnike.

Možemo li Joj ikada dostojno zahvaliti, što nam je izašla ususret i za to upravo izabrala Banneux, kao i na nadi, koju je probudila u našem srcu?

Bez sumnje mogla bi biti ova tajanstvena poruka,koju smo dobili jedne večeri usred zime, u predvečerje sadašnjeg zla,+ a koja je govorila o siromasima, o bolesnicima, o olakšanju trpljenja, za sve narode s trostrukim pozivom na molitvu, kao predznak, koji umiruje. Ako naime pomislimo na to, da je Ona, koja je tu poruku donijela, Majka Spasiteljeva, Majka Božja, da je sama od sebe došla k nama u sjaju i s osmjehom usred noći nazivajući sebe Djevicom siromaha i govoreći: Dolazim,da ublažujem trpljenje - zar da u tom ne nalazimo zalog radosne nade? Zar ne će Ona za sve narode, koje je danas obuzeo veliki strah i koji u strašnom ratu stoje jedni protiv drugih,biti Posrednica izmirenja, Kraljica mira,koja će sve njih privesti pod žezlo svoga Sina, Kneza mira, Kralja naroda?

Ne će nam se zamjeriti, ako mislimo,da je Ona taj zalog spasenja na poseban način obećala zemlji, gdje se htjela pokazati, ovoj biskupiji i belgijskoj domovini, samo ako se odlučimo, da Njezinu poruku primimo i Njezinu milosrdnu ruku prihvatimo.

Kakav je bio prijem, koji smo Joj pripremili? Bez sumnje bi mogao biti još veći i još općenitiji. Unatoč toga mislim, da bih mogao dokazati, da je on kod dobrog dijela vjernika, osobito iz ove biskupije,došao od srca i zadržao se u granicama,koje su postavile crkvene odredbe.

+ NB! Misli drugi svjetski rat(Opaska prevodioca)

U svom je ukazanju molila za malu kapelu: ona se 15.kolovoza počela graditi (g. 1933.).

Pokazala je svoju brigu za siromahe: siromasi su prije svih već od početka u Nju vjerovali; oni su dolazili u velikom broju ovamo; Konferencije sv.Vinka ovamo su dovodile svoje gojence, da ih ovdje u danima povučenosti duhovnih vježbi prema želji Majke Božje poučava. Danas stanuje gotovo 150 djece u Hospitalité i u "Domu Djevice siromaha".

Ona je došla za bolesnike: odasvud su upirali u Nju bolesnici svoje poglede pune pouzdanja. Velika bratovština nositelja bolesnika i dragovoljnih njegovatelja stavljena je na raspolaganje.

Došla je za sve narode: i jedva još postoji koja zemlja, koja ne bi poznavala ime Djevice siromaha, koja ne bi primila barem malo vode iz izvora, tog sredstva Njezine naklonosti. Medjunarodna unija molitve danas broji pola milijuna članova, koji su sabrani iz više od 50 različitih nacija. Misijsko djelo, da se evandjelje propovijeda svim narodima, u Banneux-u je zastupano misijskom ispostavom i "Družbom pomoćnih svećenika misija".

Tražila je, da se mnogo moli: već devet godina moli se na mjestu ukazanja svako veče čitava krunica u oba jezika naše zemlje. Šest redovničkih zajednica podiglo je u blizini male kapele svoje naseobine, ili ih kani podignuti, i tako se stvara žarište molitve, pokore i ljubavi.

Zar ne mogu iza svega toga reći, da se ovdje započelo u Nju vjerovati i da je Ona

sa svoje strane na tu vjeru odgovorila bezbrojnim dokazima svoje naklonosti?

Danas ta vjera kliče, jer gleda prvu pobjedu dobre stvari u tome, što ja danas 31. svibnja 1942. svečano proglašujem službeno odobrenje štovanja Djevice siromaha.

Pazite na ovaj dan, koga su više dale prilike, nego je slobodno izabran. Danas se slave dvije velike svetkovine: svetkovina presvetog Trojstva, koja potječe iz Liège-a, i blagdan Marije Posrednice svih milosti, a to je nacionalni blagdan, koji dugujemo prije svega kardinalu Mercier-u, tom velikom sluzi Marijinom.

Jedan i drugi blagdan iznosi pred oči svu uzvišenost osobe i zadaću Djevice siromaha.

Njezina osoba: Ona je Majka Spasiteljeva, Majka Božja. U tom leži sve Njezino dostojanstvo. Samo Bog je velik. I što je jedno stvorenje bliže Bogu, to je veće. Iza Isusa, koji je Bog i čovjek, nitko nije s Bogom intimnije sjedinjen od Marije: Ona je jedinstvena kćerka Očeva, prava Majka Utjelovljene Riječi, Zaručnica Duha Svetoga. Onome, koji od Oca izlazi, koji je iste biti s Ocem, - svemogućem i neizmjernom Bogu, Ona ima pravo govoriti: "Ti si moj sin!" A taj Sin, pravi Bog kao Otac i Duh Sveti, Njoj uzvraća: "Ti si moja majka!" Kod toga tim riječima pridaje svu puninu osjećaja i u njima izgovara sve, što se tiče njihovog tjelesnog jedinstva i duhovne intimnosti, uzajamne nježnosti, obostranih prava i dužnosti. Svojim je materinstvom Marija u pravom krvnom srodstvu s drugom osobom Presvetog Trojstva: Kako Riječ posjeduje jednu te istu božansku narav s Ocem i Duhom

Svetim, zato je njezina Majka u jedinstvenom i uskom srodstvu s drugim dvjema božanskim osobama. Ona zaista ulazi u krug božanske Obitelji, u obitelj Oca, Sina i Duha Svetoga!

I ako promatramo Mariju u Njezinoj zadaći kao Posrednicu svih milosti, tada u Njoj nalazimo druge odnošaje, kojima je Ona intimno i značajno povezana s neshvatljivim Trojstvom. Ona je sveopća Posrednica svih milosti, jer je ona Majka Otkupiteljeva, njegova sudionica u djelu otkupljenja, nova Eva uz bok novog Adama. Ukoliko Ona dalje vodi nadnaravni život milosti, ona je duhovna Majka sve Očeve djece: i kao što je Duh Sveti, tako je i Ona, iako u slabijem smislu, sveopća Posvetiteljica i sredstvo Duha Posvetitelja.

Svi ti uzvišeni naslovi, osobito Kćerka i družica Očeva, Majka Sinovljeva i Njegova Suradnica, Zaručnica i Svetište Duha Svetoga, - naslovi, u kojima je sadržano dostojanstvo Marijine osobe - kao i naslov Majke djece Božje, Suotkupiteljice, sveopće Posrednice i Posvetiteljice, koji označuje dostojanstvo njezine zadaće - sve to nalazimo izričito ili kao u klici sadržano u poruci iz Banneux-a.

"Ja sam Majka Spasiteljeva, Majka Božja!"

"Majka Božja": u tim je dvjema riječima izraženo dostojanstvo Njezine osobe, kojim sve nadvisuje.

"Majka Spasiteljeva": time je naznačena uzvišenost njezine zadaće za ljude. Tu već razlikujemo Njezinu majčinsku dobrotu prema ljudima i odraz božanskog milosrdja na Njoj, što zahvaljujemo Spasitelju.

Zar tu istu blagu dobrotu s posebnom ljubavlju prema siromasima, poniznima, nesretnima, ne spoznajemo u onom izrečenom i dirljivom naslovu: "Ja sam Djevica siromaha?"

A izričita svrha Njezina ukazanja: "Za sve narode", "da tješim bolesnike", i riječi "dolazim, da ublažujem trpljenje" - zar to nije vjerna jeka Isusovih riječi? Zar te riječi ne odavaju Majku čovječanstva, Majku milosrdja, koju u Litanijama pozdravljamo kao zdravlje bolesnika i Utjeha žalosnih?

Koliki je izvor pouzdanja, koliki zalog nade ta poruka iz Banneux-a! Marija je Majka Božja da sve izmoli, Majka čovječanstva da sve spasi. Odgovorimo na njezin poziv. Crpimo iz izvora, koga je sebi pridržala. Dolazimo u tu malu kapelu, za koju je molila. Obraćajmo često svoje misli ovom komadiću zemlje, koji je Ona sebi odabrala; zazivajmo je imenom, koje je sebi dala: Djevice siromaha, moli za nas!

Mnogo molimo! Molimo za sebe i za svoje. Molimo prije svega za velike potrebe svete Crkve i svetoga Oca: za slobodu Crkve, raširenje vjere, obraćenje grješnika, za pomoć žrtvama rata, za povratak pravog mira medju narodima, a napose za nas ovdje: za potpunu obnovu domovine i za porast euharistijske i marijanske pobožnosti u biskupiji.

Molimo takodjer i za punu i skoru pobjedu stvari iz Banneux-a.

Ali iznad svega pazimo na to, da naši vlastiti putevi posvećeni milošću, prodahnuti vjerom, oživljeni ljubavlju, budu proslava Boga, da naš život milostivo uskladi s našim molitvama.

Završetkom svoje poruke, riječima: "Je suis Mère de Dieu...Adieu - Ja sam Majka Božja...Zbogom!" skreće Djevica siromaha naše poglede i naša srca prvom Početku i zadnjem Svršetku svega, što postoji, k Bogu, koga nam vjera objavljuje kao Jednoga u tri osobe: tom trojedinom Bogu, u čije smo ime i čijom snagom očišćeni i posvećeni i kome smo posvećeni da se klanjamo po sv. krstu. Tako usko povezana s Riječju, a po Riječi s Ocem i Svetim Duhom, Marija će biti naša Posrednica kod triju božanskih osoba. Andjeo Gospodnji i krunica, te dvije velike marijanske molitve, koje ćemo od sada još vjernije i još pobožnije moliti, neka nam budu sigurno pomoćno sredstvo do tog cilja. Prva nas tri puta kroz dan podsjeća na Utjelovljenje, na veliko djelo Presv. Trojstva i izvor svih Marijinih krasota. A u drugoj častimo najvažnije tajne iz života Isusa i Marije. Iza svake desetice naš se duh obraća presvetom Trojstvu, kome smo dugujemo: stvaranje, otkupljenje, posvećenje; kome dugujemo i samog Krista i sva čudesa Njegove ljubavi; kome dugujemo presvetu Djevicu sa svim Njezinim krasotama, sa svom Njezinom ljubeznošću i svim dokazima Njezine dobrote prema nama, medju kojima su i ovi, koje danas slavimo. Neka nas Isus i Marija nauče, da se sav naš poklon, naša hvala, naše štovanje i zahvalnost uzdigne Trojedinomu, da mu u sve vijeke s Crkvom opetujemo: Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu. Amen.

Banneux Notre-Dame, 31. svibnja 1942.

========

P a s t i r s k o   p i s m o

Preuzvišenog gospodina Msgr.Kekhofsa biskupa iz Liège-a,19 ožujka 1947.

Draga moja braćo!

Svojim pastirskim pismom od 31.svibnja 1942. svečano sam priznao i odobrio štovanje naše drage Gospe iz Banneux-a.

Štovanje Djevice siromaha, koje je već davno prije službenog odobrenja bilo poznato i izvršivano, danas je nadaleko rašireno ne samo kod nas, nego i daleko preko granica naše biskupije i naše domovine: u Holandiji,Francuskoj, Italiji, Švicarskoj, Njamačkoj, Rumuniji, Ukrajini, Čehoslovačkoj, Poljskoj, Novom Svijetu, Indiji, medju mladim kršćanskim općinama u misijama Azije i Afrike.

U istom sam pastirskom pismu rekao o dogodjajima iz Banneux-a, da ima dostatnih razloga, da mogu unutar granica velike vjerojatnosti tražiti ljudsku vjeru. Danas iza daljnjih pet godina promatranja i molitve, mogao bih to priznanje i tu izjavu obnoviti i potvrditi.

No neko štovanje redovito ima neko mjesto, na kom se to štovanje iskazuje. U kišno i nestalno vrijeme u Belgiji veoma se rijetko mogu sveti obredi obavljati pod vedrim nebom. Mnoge tisuće vjernih hodočasnika, koji već godinama dolaze u Banneux, izrazili su opravdanu želju, da mogu zajednički moliti, i da budu zaštićeni od nepogoda vremena.

Da se udovolji toj želji, planiram gradnju svetišta u čast One, koja je došla

"za sve narode". Namjeravam u rujnu postaviti kamen temeljac.

Tom će se zgodom na visoravni Banneux-a održavati niz vjerskih svečanosti, za koje se imadu pozvati sve organizacije biskupije, izaslanstva djece, mladića i djevojaka, muževa i žena.

Neka te manifestacije budu kruna ove godine ljubavi, a u isto će se vrijeme obaviti svečana posveta naše biskupije prečistom Srcu Marijinu. To će našoj dragoj Gospi biti znak naše zahvalnosti za Njezinu stoljetnu zaštitu, a osobito za mnoge znakove njezine budne dobrote za vrijeme oba dva posljednja svjetska rata. To će biti znak našeg pouzdanja za sadašnjost i budućnost: za tako nesredjenu sadašnjost i za budućnost, koja je ispunjena prijetnjama.

Promislite riječi Ernesta Hello: "Ja sam siromah siromaha, jer tko je siromašan, ako ne onaj, koji trpi nevolju, a moja je nevolja bez mjere, ona je neizmjerna". Zar ne bi svatko od nas morao tako govoriti u pojedinoj zgodi? A zajednice, gradjanska zajednica domovine i religiozna zajednica Crkve, zar ne bi i one mogle spomenute riječi primjeniti na sebe? Kako često čujemo govoriti o jadnoj slici, koju one daju i na očigled tolikih iskušenja, koja se najavljuju, zar nismo i mi u napasti da kažemo: "siromašna domovina, siromašna Crkva".

No nemojte zdvajati! To je siromaštvo već unaprijed prorečeno i najavljeno; ono ima posebno pravo na dobrotu Djevice siromaha, koja tako spremno pomaže. Radi naše

bijede i nevolje Ona je sišla s neba do nas. Ona hoće i Ona nam može pomoći, Ona ni na što drugo ne čeka, nego da je zazovemo. Nad nama će zasjati Njezina dobrota i Njezina moć prema tome, koliko je naše pouzdanje i naše siromaštvo.

Ona je to učinila u prošlosti. Mogli bismo reći, da je naša zemlja iza 1933. ispunjena velikom nadom. Podizali smo obnovljenim žarom srca svoje oči prema Mariji i njezino se majčinsko srce pokazalo milostivim u našem trpljenju.

Iza prvih, kojima je poklonila svoju naklonost, nadošli su drugi, stotine, tisuće, mi u to ne sumnjamo. Od ove godine 1947, kada smo oko Nje okupljeni, sve će više rasti broj onih, sve veća nada onih, koji će joj riječju i djelom govoriti: Djevice siromaha, mi vjerujemo u Te. Majko Spasitelj eva, Majko Božja, blagoslovi nas, spasi nas!

Liège, na blagdan sv. Josipa, 19. III. 1947.

+Ljudevit-Josip, biskup lieški

======

Izvadak iz pastirskog pisma

od 22. kolovoza 1949. prigodom crkvenog odobrenja ukazanja u Banneux-u.

Moja braćo!

Sjećate se, da sam prošle godine u Banneux-u položio kamen-temeljac za veliko Marijino svetište! To je svetište sam po sebi razumljiv izražaj ljubavi i štovanja naše drage Gospe od Banneux-a. Jedno tako posjećeno proštenište treba imati

crkvu, koja će moći primiti sve hodočasnike.

Kad sam je posvetio Djevici siromaha, Kraljici naroda, nadovezao sam na one Marijine riječi: "Ja sam Djevica siromaha" - "Ovaj je izvor za sve narode, za sve bolesnike". Time sam htio pokazati, da ja doista vjerujem, da se Majka Božja ukazala u Banneux-u i da je Ona ondje govorila. To uvjerenje nameće obaveze.

Dvaput, najprije 1942., tada 1947, službeno sam priznao s nekim ograničenjima stvarnost ukazanja. Danas iza dvije daljnje godine molitve i promatranja mislim, da mi moja savjest dozvoljava i zapovijeda, da priznam tu stvarnost bez ikakvih ograničenja. Govorim o stvarnosti osam ukazanja Majke Božje Marieti Beco, koja su se zbila 15, 18, 19. i 20. siječnja, zatim 11, 15. i 20. veljače te 2. ožujka 1933.

Kad posvetim buduće svetište Kraljice naroda, tada time želim odgovoriti na poruku i na želju naše visoke Posjetiteljice, odati počast njezinoj kraljevskoj uzvišenosti te ukazati na onu povezanost, koja je izmedju Njezina posjeta i posvete svijeta Njezinu prečistom Srcu. I k tome: zar ne znači služiti molbi sviju naroda, koji se toliko brinu za svoju budućnost i svoju sigurnost, ako se njihov pogled i njihovo srce upravi Onoj, koja se naziva Kraljicom naroda i Kraljicom mira?

+ + +
+

S A D R Ž A J

=========
=======

Vlasnik knjige
Babić Valerija
Zagreb
Malarička 25